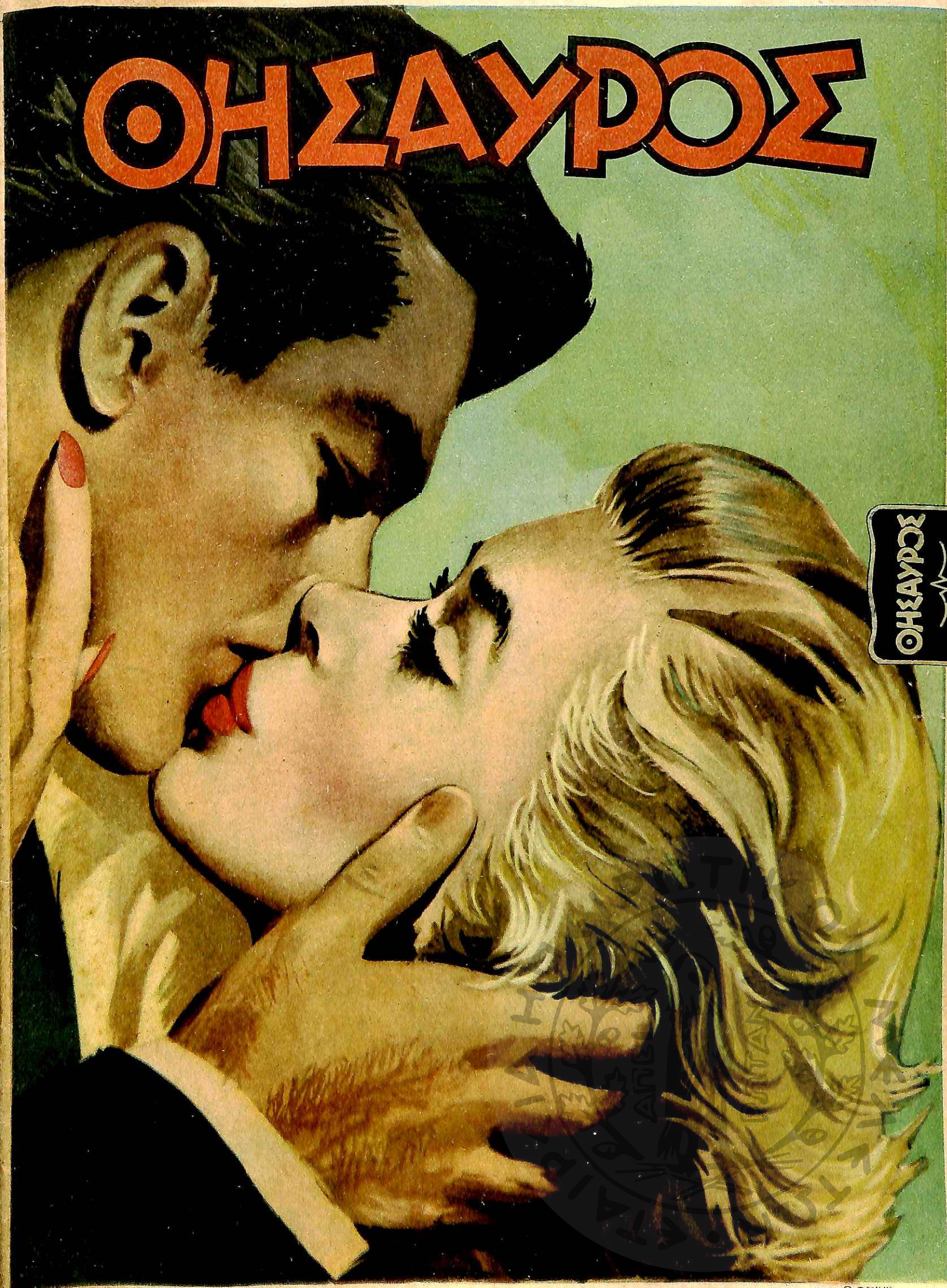

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Ρωτά όπως θα ρωτούσε το φαρμακοποιό της:

—Τί μου συνιστάτε για να προλάβω τη γρίπη;

Φοβάται την αρώσσεια και ψάχνει να βρή τα προληπτικά της. Τι της συνιστάτε για να προλάβει τη διαρροή προς άλλη κατεύθυνση εκείνου που, μνηστήρας της, σήμερα, θα γίνει αμύριο ο σύζυγός της;

Τίποτα δεν σκιάζει σήμερα τον ορίζοντά της. Αμοιβαία είναι η αγάπη τους. «Είμαι είκοσι χρόνων. Τον αγαπώ και μ' αγαπά. Η αγάπη μας είναι γνωστή στους δικούς του και στους δικούς μου. Δε μένει παρά η επίσημη αγγελία των αρραβώνων μας. Άλλα με βασανίζει ένα τρομερό ερώτημα...» Το ερώτημα που σάς έλεγα: Θα μείνει σταθερός στην αγάπη του ο νέος;

Το παρελθόν του δεν αποτελεί έγγυψι. Από εφηβος ακόμα καλλιέργει τον έρωτα. Στα τριάντα του τώρα, λέει ότι βρήκε τη γυναίκα που αναζητούσε. Πέντε μήνες είναι που συνδέεται μαζί της. Το πεντάμηνο της πίστωσης. Προσωποποίηση της αφοσίωσης. Καμπαροδίατος ως τη στιγμή της γνωριμίας μαζί της, δεν πατά σε καμπαρέ. Με κλίσι προς το ποτό, δεν πλησιάζει πια ποτήρι στο στόμα του. Έραστής της τράπουλας—βλέπετε τάχει όλα τα χαρίσματα—δεν πιάνει τράπουλα στο χέρι. Το κυριώτερο όμως για τη μελλοντική είναι η διακοπή της παρανομίας ερωτικής του δραστηριότητας.

Σε τέτοια μεγάλη εύτυχία, δυσκολεύεται να πιστέψει κι' η ίδια. Πιστεύει στο παρόν της ευτυχίας αυτής, αμφιβάλλει όμως για τη διάρκεια της στο μέλλον. «Ως τότε; ανάρωται».

Μία ερώτησι που έχουν γυναίκες και άντρες τη συνήθεια να την απευθύνουν στους άλλους, και όχι στον εαυτό τους τόν ίδιο.

—Θα μού μείνι πιστός;

—Θα μού μείνι πιστός;

Ενώ θάπρεπε να στραφούν σ' αυτούς τους ίδιους και να πουν: «Θα γίνω ικανή να τον κρατήσω στη πίστι του;» «Θα γίνω ικανός να την κρατήσω στην πίστι της;»

Και όταν μόν προέκυπτε για όμαλες περιπτώσεις, ζήτημα δεν υπήρχε. Λέω όμως τις περιπτώσεις εκείνες που γυναίκες και άντρες δεν παρουσιάζουν ανησυχαστικές εκδηλώσεις. «Άνθρωποι της ευθείας, χωρίς αταξίες στο παρελθόν, ή με τις μικρές εκείνες αταξίες που δεν προδικάζουν το μέλλον.

Δεν είναι όμως πάντα από όμαλους δρόμους που προέρχονται τα ζεύγη. Στον Ύμναιο βαδίζουν και ζεύγη που έχουν θητεύσει στην άσπασια. Ποιός θα έγγυηθι γι' αυτούς; Ποιός θα βεβαιώσει ότι δεν υπάσχει ο κίνδυνος της υποτροπής;

Οι ίδιοι ορκίζονται σε θεούς και σε δαίμονες ότι έχουν αποβάλει τον παλιό άνθρωπο. Είναι δε ελκρινείς τη στιγμή που δίνουν το όρκo τους. Κάνουν όρκo την επιθυμία τους.

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ή καλύτερη απόδειξι της αγάπης του Πέτερ και της Τζιλντας ήσαν... οι συνεχείς καυγάδες τους!

Έτσι και τώρα είχαν μαλώσει από τέσσερες ημέρες. Κι' ο καθένας τους περίμενε να κάνει ο άλλος το πρώτο βήμα για συμφιλίωσι.

Φεύγοντας απ' το γραφείο του, ο νέος περνούσε πάντα απ' το δρόμο της Τζιλντας.

Απέφευγε όμως τώρα να γυρίση να κυττάξη προς την πόρτα της, όπου τον περίμενε συνήθως, αυτή την ώρα.

«Ας κάνει αυτή το πρώτο βήμα —συλλογιζόταν. Ας με σταματήσει, καθώς θα περνάω, ας μου απλώση το χέρι της κι' ας μου ζητήσει συγγνώμη. Και τότε, θα δούμε...».

Στην πραγματικότητα, δεν επιθυμούσε τίποτ' άλλο παρά να τη συχωρήσει...

Ένα βράδυ, ή κοπέλλα τον περίμενε μ' αγωνία, μέσα απ' τη μισανοιχτή πόρτα της. Ήταν μιά βραδυά ύλη, βορεία, πνιγμένη απ' την ομίχλη.

Ή Τζιλντα είχε προσηλωμένη όλη την προσοχή της στο δρόμο. Τίποτ' άλλο δεν την ενδιέφερε. Κι' αν ακόμα γκεμίζονταν οι τοίχοι πίσω της, δεν θα γυρίσε καθόλου το κεφάλι της...

Ήταν αποφασισμένη να υποχωρήσει, αυτή πρώτη. Ήτανε κοντά στον Πέτερ, θα του απλώνε το χέρι της και θα του έλεγε τα λόγια της ειρήνης: «Στάσου, αγάπη μου! Μην είσαι θυμωμένος μαζί μου! Έγώ ε-φταίνα... Συχωρήσε με!»

Ήξερε πως δεν είχε φταίξει. Μά ήξερε ακόμα πως η γυναίκα που να δίνει πάντα δικήν στους άντρες... ίδιος όταν έχουν άδικο!

Επιτέλους, είδε τον Πέτερ να περνά απ' τ' αντικρινό πεζοδρόμιο, κατσούφης, με τα μάτια χαμλωμένα για να μη παρασπαστεί απ' τον πειρασμό και κυττάξη προς το σπίτι της...

Όταν ο νέος έφτασε κάτω από ένα φανάρι του δρόμου, διέκρινε άσφαιρα εμπρός στα πόδια του ένα πορτοφόλι! Το προσπέρασε στην αρχή.

Ένας ένστικτος φόβος τον εμπόδιζε να το πάρη. «Υστερα όμως ξαναγύρισε δυο βήματα, έσκυψε, τ' άρπαξε και συνέχισε το δρόμο του.

Όλα είχαν θαλώσει τώρα εμπρός στα μάτια του. Ή καρδιά του χτυπούσε, σαν να πηγαίνε να σπάση. Το μεθύσι του χρήματος τον ζάλιζε...

Ή Τζιλντα τον εχώρισε, άναμέσαστην ομίχλη. Όταν τόν είδε να κοντοστέκεται δίπλα στο φανάρι, διέσχισε γρήγορα το δρόμο για να τον πλησιάση. Μά εκείνος άπομακρύνθηκε, ταχύνοντας το βήμα του όσο μπορούσε.

Το χέρι του έσφιγγε σπασμωδικά το πορτοφόλι, μέσα στην τσέπη του. Τού φαινόταν πως τόνιωνε να φουσκώνη, να σαλεύη, σαν κάτι ζωντανό και χλιαρό... Άλλες στιγμές πάλι, νομίζε πως έδωαινε απ' αυτό μιά γλυκεία και σιγανή μουσική...

«Τάκ, τάκ, τάκ!» έκαναν τα τακούνια της Τζιλντας στις πλάκες του πεζοδρομίου. Κι' ή καρδιά του Πέτερ χτυπούσε με τόν ίδιο ρυθμό.

Τώρα άντηνούσε σ' αυτήν του μιά φωνή, που τούλεγε άπειλητικά: «Κάποιος δέ παρακολουθεί!... Χάθηκε!»

Πανικοβλήθηκε και σκέφθηκε μιά στιγμή να πετάξη μακριά το πορτοφόλι. Άλλά τού έλειψε το θάρρος.

Δεν τολμούσε να κυττάξη καν πίσω... Άλλωστε δεν θα έβλεπε τίποτα. Ή ομίχλη τώρα ήταν τόσο πυκνή που θα μπορούσε κανείς να την

κόψη με το μαχαίρι... Θάθελε να προσηλωθι ότι προηωρούσε ήσυνα, κανονικά, ώστε να μην κινή καθόλου τις ύποψιες. Τα πόδια του όμως που έτρεμαν, τον παρέσυραν δίνας να θέλη. Κι' άρχισε να τρέχη σχεδόν.

Ή Τζιλντα που ήθελε μ' όλη την καρδιά της να συμφιλιωθι μαζί του, γιατί ήταν διωσμένη για την αγάπη του, για τα φιλή του, έτρεξε κι' αυτή πίσω του για να τον προφτάση.

Ο Πέτερ το άντελήφθη κι' έτρεξε πιδ γρήγορα. Ή Τζιλντα τόν μιμήθηκε, δίχως να μπόρη να εξηγήση για ποιο λόγο την άπέφευγε έτσι...

Ο νέος ένοιωθε να τόν κυριεύη μιά τρολλά. Το αίμα του έκαιγε... Αν μπορούσε να σταματήσει, να εξηγήση πως είχαν τα πράγματα, να επιστρέφη το πορτοφόλι!... Μά ήταν πιά άδύνατο! Το τρελλό τρέξιμό του τόν ένοχοποιούσε... Δεν είχε καμμία δικαιολογία. Άν τόν έπίαναν, τόν περίμενε ή φυλακή, ο χειρότερος έξευτελισμός!

Άκουσε κι' εκείνη τα βήματά του, γιατί δεν τόν έβλεπε πιά μέσα στην πυκνή ομίχλη. Τόν ένοιωθε όμως κοντά της, ένα μέτρο πιδ μπροστά από αυτήν.

Στη γωνιά του δρόμου, ή Τζιλντα τόν έφτασε. Άπλωσε δειλά το χέρι της και τ' άκούμπησε στον ώμο του, έτοιμη να τού μιλήση.

Ή έσπασε όμως εκείνη έδωσε στον Πέτερ τήν εντύπωσι πως τόν είχε άρπάξει μιά τανάλια, δυνατή κι' άδυσώπητη! Νόμισε πως άκουσε μιά φωνή να τού λέη: «Έν όνόματι τού Νόου!»

Μ' ένα άπότομο τίναγμα, έλευθερώθηκε απ' το φοβερό εκείνο χέρι κι' έφυγε τρέχοντας, σαν τρελλός.

Ή Τζιλντα έμεινε πολλή ώρα άκίνητη, σαν άπολιθωμένη. «Υστερα γύρισε σιγά-σιγά στο σπίτι της, θλιμμένη, τσακισμένη... Ο Πέτερο είχε χάσει όριστικά!... Δεν θα τόν ξαναενοχλούσε ποτέ πιά...»

Στο μεταξύ, ο νέος έξακολουθούσε το τρελλό του τρέξιμο. Δεν ήξερε πιδ βρισκόταν... Έτρεχε πάντα, στα χανισμάς, με το λαϊμό φλογισμένο... έτρεχε, έτρεχε...

Έλεγε κάθε τόσο να σταματήση. Άκούγοντας όμως μιά φωνή ή ένα θόρυβο, συγκέντρωνε πάλι τις δυνάμεις του κι' έξακολουθούσε να τρέχη. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα, μισοπεθαμένος απ' τήν κούρασι...

Έφτασε επιτέλους σε μιά δεινροστομία του πάρκου, έσημη και σιωπάγκo. Σαν άψυχος όγκος. Έμεινε για πολλή ώρα με το κεφάλι γυρμένο στο στήθος του, τρέμοντας νευρικά...

Ξαφνικά, θυμήθηκε το πορτοφόλι. Με τήν ήρεμία του ανθρώπου που νοιώθει πιά άσφαλισμένο τόν εαυτό του, τήγναλε απ' τήν τσέπη του, το κύτταξε, το άνοιξε...

Ήταν τοιμένο, λίγο σκισμένο... και άδειανό!

ΦΕΡΕΝΚ ΧΟΛΣΤΟΓΚ

Παντρεύτηκε ή Γκάρμπο ;

Ή Γκρέτα Γκάρμπο, που έχει καταθύνη έδώ και άρκετες βδομάδες στο Μπρόντ Τσok της Άγγλιας, για να βρη μοναξιά και γαλήνη, φαίνεται ότι βαρέθηκε πιά αυτή τήν έντελώς μοναχική ζωή και ότι άποφάσισε να παντρευθι τόν Άγγλο φωτογράφο Σέσιλ Μππάτ.

«Όλοι μιλούν με τόσο έπιμονή γι' αυτό το γάμο — είπε κάποιος δημοσιογράφος — ώστε δεν άποκλείεται, άχε ηδη γίνει, μυστικά».

Τò «Χρηματιστήριο ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ»

Κοσμήματα, πλαστά διαβατήρια, ναρκωτικά κ.λ.π.

Τò Λονδίνο, εκτός από τò περίφημο «Στόκ Έξτσαϊντ», όπου γίνεται ή διαπραμάτευσι των τίτλων όλων των χωρών της ύψηλιου, και από τὰ χρηματιστήρια των πολυτίμων μετάλλων, τού κασιτέρου, των δημητριακών, τού καφέ, των άποικιακών προϊόντων, τού καουτσούκ, τού χαλκού κ.λ.π., έχει επίσης ένα άλλο, που είναι μοναδικό στο είδος του σ' όλο τόν κόσμο.

Πρόκειται για τò χρηματιστήριο των λωποδυτών, που δεν είναι λιγώτερο σημαντικό από τὰ προηγούμενα.

Τò Χρηματιστήριο αυτό, ενώ όλα τὰ άλλα βρίσκονται στην καρδιά του Λονδίνου, στο «Σίτι», έχει τήν έδρα του στην κακόφημη συνοικία τού Ουάιτ-Τσάπελ.

Κανείς δεν μιλάει ποτέ γι' αυτό τò χρηματιστήριο κι' ώστόσο είναι πισίγνωστο, όχι μόνο στην Άγγλια, αλλά και σ' όλόκληρη τή Βρετανική συμπολιτεία.

Εκείνο που κάνει τò περίεργο αυτό χρηματιστήριο να διαφέρει από τὰ άλλα, είναι, ότι δεν έχει ώρισμένη έδρα. Οί «δουλειές» διεξάγονται μυστηριώδως στα καφέκια και στα μπαρ, που σεβδύουν στους πελάτες τους μαύρη μύρα, τζίν ή ούισκι, μαζί με τηγανητές πατάτες και μπικαλάο. Στά κέντρα αυτά, γίνεται ή διαπραμάτευσι των «εμπορευμάτων» — πολυτίμων λίθων, διαμαντιών, μαργαριταριών κ.λ.π. — που, όπως είναι εύνοητο, προέρχονται όλα από κλοπές ή από λαθρεμπόριο. Γύρω στα τραπεζία αυτών των κέντρων, γίνονται επίσης άγοραπωλησιές για ναρκωτικά, μεταξωτά ύφασματα, είδη από ναύλον, ρολόγια, σπάνια άρώματα, αυτοκίνητα κ.λ.π.

Επίσης στο χρηματιστήριο αυτό πουλιούνται και όλα τὰ σύνεργα της λωποδυτικής τέχνης. Άριστουργήματα στο είδος τους, άποτελούν τήν τελευταία λέξη της τεχνικής και πουλιούνται είτε τοίς μετρητοίς, είτε με δόσεις, ανάλογα με τήν φερεγγυότητα και τις επαγγελματικές ικανότητες του άγοραστου!

Τò Ουάιτ-Τσάπελ είναι, ξε άλλου, τò μεγαλύτερο παγκόσμιο κέντρο πλαστών διαβατηρίων. Μπορεί να προμηθευθι κανείς εκεί πλαστά διαβατήρια, αλλά και άγνησια, καθώς και πιστοποιητικά ίθαγενείας όποιασδήποτε χώρας.

Είναι αυτονόητο, ότι τὰ «γνήσια» διαβατήρια έχουν κι' αυτά λαβράκια προέλευσι. Οί κατοχοί τους, όμως, συνέβη να τὰ χάσουν ή πέθαναν κ.λ.π. Είνε άδύνατον, λοιπόν, τὰ χαρακτηριστικά εκείνου που ζητάει να βρη ένα διαβατήριο, να μην ταιριάζουν με κείνα που άναγράφονται σε κάποιο από τὰ πολυάριθμα διαβατήρια που βρίσκονται στα χέρια των κακοποιών.

Τò μόνο που άπομένει τότε, είναι ή αντικατάστασι της φωτογραφίας, που γίνεται με άριστοτεχνικό τρόπο, από ειδικούς τεχνίτες. «Εκείνοι πάλι που δεν μπορούν να πληρώσουν τήν αξία ενός γνησιού διαβατηρίου, άρκούνται α' ένα πλαστό...

Τὰ ακριβώτερα από όλα, είναι τὰ διαβατήρια των Ήνωμένων Πολιτειών, της Άγγλιας και των χωρών που ανήκουν στη Βρετανική συμπολιτεία. Ένα διαβατήριο αυτού τού είδους των Ήνωμένων Πολιτειών, πουλιέται 250 δολάρια. Τήν ίδια περίπου τιμή έχουν τὰ διαβατήρια του Καναδά, της Άγγλιας, της Αυστραλίας, της Νοτίου Αφρικής, της Νέας Ζηλανδίας κ.λ.π. Αυτά πουλιούνται 200 δολάρια.

Πολύ μικρή αξία έχουν τὰ διαβατήρια των ευρωπαϊκών χωρών, όπως της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Ισπανίας κ.λ.π. Της Άργεντινής και της Βραζιλίας, πουλιούνται μόνο 50 δολάρια. Τέλος, ή αξία των διαβατηρίων των χωρών της κεντρικής και νοτίου Αμερικής, κυμαίνεται μεταξύ 10 και 20 δολαρίων.

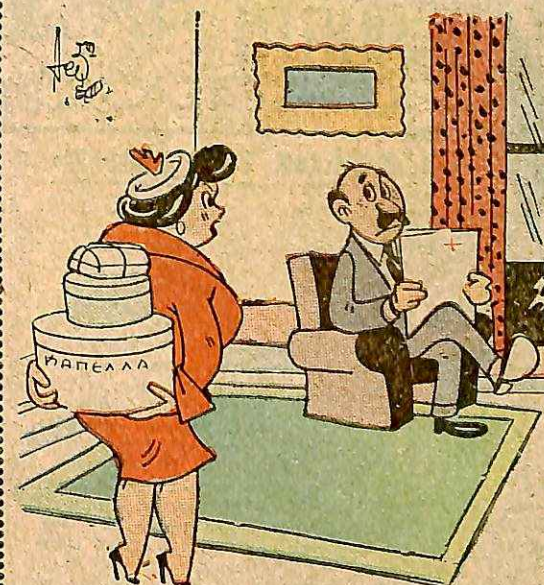
Τὰ πλαστά διαβατήρια, προσφέρνται σε πολύ χαμηλές τιμές, που φθάνουν, σε μερικές περιπτώσεις, τò 1/5 ή τò 1/10 της αξίας των γνησίων.

Οί «δουλειές» διεξάγονται ταχύτητα και, πράγμα που θα φανή παράξενο, με άπόλυτη... έντιμότητα! Ο λόγος των κακοποιών αξίζει περισσότερο από συμβόλαιο. Προκειμένου ν' άποκτήσετε ένα ψεύτικο διαβατήριο π.χ., θα πληρώσετε προκαταβολικά τή μισή τιμή. Κατόπιν, τήν ώρισμένη ώρα και στο μέρος που συμφωνήσατε, θα σάς πλησιάση κάποιος άνθρωπος, που δεν θα είναι ποτέ εκείνος που πήρε τήν παραγγελία σας και θα σάς δώση τò διαβατήριο.

Τò περίεργο αυτό χρηματιστήριο δεν συνάχεται μόνο από κακοποιούς ή από άνθρώπους που έχουν ανάγκη ν' άποκτήσουν κάτι τò παράνομο, αλλά και από έντιμους εμπόρους κι' επαγγελματίες, που αναζητούν ένα σπάνιο είδος, άδιαφορώντας για τήν προέλευσι του. Τακτικόι πελάται είναι π. χ. οί μεγαλύτεροι κοσμηματοπώλες τού Λονδίνου, τού Παρισιού κ.λ.π.

Συμβαίνει πολλές φορές να έχουν να εκτελέσουν μιά παραγγελία και να τους λείπη ένα διαμάντι ώρισμένου μεγέθους, γρώματος και χρώματος, μιά σειρά μαργαριταριών κ.λ.π. Τού άδικα προσπάθισαν να τὰ βρουν στην «έντιμη» άγορά. Ψάχνοντας στο χρηματιστήριο των κακοποιών, είναι βέβαιοι, ότι θα τὰ βρουν σχεδόν πάντα!

Άλλοι τακτικοί πελάτες είναι οι υτέκτιβ διαφόρων ιδιωτικών πρακτορείων, που βρίσκονται σε άριστες σχέσεις με τους «επιχειρηματίες» τού Ουάιτ-Τσάπελ. Οί τελευταίοι είναι πάντα πρόθυμοι να έπιστρέψουν τὰ κλοπιμαία στον κάτοχό τους, παίρνοντας μιά λογική αμοιβή, πράγμα που δεν τους έμποδίζει να τὰ... εξαπλώνουν, όταν παρουσιαστή ή κατάλληλη ευκαιρία.

—Μανώλη!... «Ωρα είναι...Δεν παίρνεις εκείνο τò τονωτικό για τήν καρδιά σου;...»

(Τού Άρχέλσου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κρύο

Κρύο, καλή μου... Χειμωνιάζει, τò ξεροδόρι έχει όρμη... Έλα κοντά μου, μη σε νοιάζει κι' είν' ή άγκάλη μου θερμή.

Γυμνά έμείνανε τὰ κλώνια, φυσάει καλή μου, ή βοριάς, μιά είναι τὰ λόγια σου άπδόνια γλυκόλαλης καλοκαιριάς.

*

Κρύο, καλή μου... Δεν ταιριάζει νάμαστε τόσο φοβισμένοι, τò χιόνι, ποιός τò λογαριάζει, σαν νοιώθη αγάπη φουντωμένη.

Έλα κοντά μου να σε σφίξω στην όμορφή μας τή γωνιά, θέλω καλή μου, να σου δείξω τήν φλόγα μέσ' τήν παγωνιά.

*

Δεν μας τρομάζει αυτό τò χιόνι ούτε κι' ό πάγος τήν βορρά κι' όλος ό κάπος αν παγωνή κι' αν πέφτουν φύλλα απ' τὰ κλωνιά, δεν νοιώθει τέτοια ανατριχίλα ό έρωτάς μας μιά φορά, γιατί όλο βγάζει νέα φύλλα πιδ πράσινα, πιδ τρυφερά.

*

Κρύο, καλή μου... Τόν χειμώνα δεν θα τόν νοιώσω ούτε στιγμή, τὰ βλέμματά σου, αυτά και μόνο είν' ή έλπίδα μου ή θερμή.

Αυτά μ' ανάβουν, με ζεσταίνουν με αγάπης τέτοιο πυρετό, που κι' αν πεθάνω, μ' ανασταίνουν για να μπορώ να τὰ κυττά.

*

Μόνο, γλυκειά μου αγαπημένη, φοβάμαι, μήπως μιά βραδυά, μιά λέξι σου ίσως παγωμένη μού φέρη χιόνι στην καρδιά... Και τότε πιά θα νοιώσω πάλι τή μαύρη βαρυχειμωνιά, κι' αν πιά έσύ, σε άλλη άγκάλη, έταίριέ σου, τήν παγωνιά.

*

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΗΜΗΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

BIBLIOTHECA ARCHEIOY KAI EKDOSEON

405

414

416

Τα δρώματα της καρδιάς

«Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

Είμαστε πιά δυο γέροι, η Καρόλα κι' εγώ και δεν έχουμε άλλη διασκέδασι παρά να μιλάμε για τα παλιά. Οι άρραβάνες της κόρης μας της Μαρίας μας με το ζωγάφο Ρενέ Μαρτέν, ήταν δίχως άλλο, το πιο σημαντικό γεγονός των τελευταίων είκοσι χρόνων της ευτυχισμένης ζωής μας.

—Λες να παντρευτούνε; με ρώτησε η Καρόλα.
—Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Μοιάζει να μη μπορεί να ζήσει δίχως το Ρενέ. Την περισσότερη μέρα της την περνάει στο ατελιέ του.

—Γιατί με ζωγράφισες τόσο άσχημα. Ρενέ; ρώτησε η Μαρία.

—Δεν ξέρω, μικρούλα μου, της είπε εκείνος. Έτσι ήσανα όταν σε είδα για πρώτη φορά. Μέσα στα μάτια σου, τα συνήθως γελαστά, ζωγραφίζονταν ο τρόμος και η απελπισία, το στόμα σου είχε μια πτυχή πικρίας και τα μαλλιά σου τ' ανέμιζε ο άνεμος.

—Τί παράξενη φαντασία που έχεις, Ρενέ...
—Μπορεί, Μαρία. Αυτό το ταμπλό θα τ' ονομάζω: «Ο φόβος της ζωής». «Αν πάω το βραδείο, θα το χορτάσω σε σένα, αγάπη μου!»

—Ναί, αγαπότη μου 'Αντρέ, θα πουλήσω στον πατέρα της Μαρίας τα πορτραίτα της πόρνης άρραβωνιαστικής μου. Βλέπεις πόσα είναι; Θα κερδίω αρκετά!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τιμολ

Επιθυμούν την δόξαν μου να καταστήσω καίριον και να γενή γάμον εμού τρελλώδες νδαραξέριον συναγεμούν έποικον συλλέβδην των 'Αχιδών ηγουν χρωών, ζωνδοχηρών και μανδαμών και δίδων.
—Γυναί! εξήγγειλον αυτοίς δίκην Καζανόβους την δόξαν μου γινώσκοντες συνάπασαι βεβαίως κι' έχετε πείραν θήλεα μεγίστην ως εικός, του τι εστιν ο ταρνανενός ο Παρατατικός.
—Οθεν καλείσθε σήμεραν περί την μεσημβριαν 'ιν' αποδώσθε τιμάς εις Δόν Ζουαν διάσημον κι' ενεκεν αίγλης θουλικής διά την ιστορίαν δέον να μοι προσφέρητε ανάλογον παράσημον. Ταύτα ανήγγειλον σαφώς και τον ταχθέντα χρόνον υπό τους ήγους μουαικής, σαλπύγων και κωδώνων πλήθος γυνών άφικετο και βοάδιον ή θάπτον γέγονα στόχος πολλαπλών φρολογερών βλεμμάτων.
—Ιδού, εγώ! έδόσθον προς των γυνών τα πλήθη κι' ενώ εκείνοι έκραζον: «Ζήθι! ο γέρον, ζήθι!»
—Αιτούμαι το παράσημον εδήλωσον, (έν πρώτοις, ίνα χρισθώ του έρωτος δ' Αρτανιάν έπ' (πότης!)
Κι' αútíκα άπαξάπασαι άνευ αναβολής τας χείρας άνεγείρασαι μετά γοαής (πολλής) έν τάχει μοι προσέφερον—ώ! τί λαμ (βρώδες μέλλον! το ένδοξον παράσημον των... άνοικτών (φρασκέλλων!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τά πορτραίτα της, άς τά πληρώσουν λοιπόν!

Είμαστε πιά δυο γέροι, η Καρόλα κι' εγώ και θυμόμαστε τα περασμένα. Από τότε που η Μαρία είχε άρραβωνιαστή με το ζωγάφο Ρενέ Μαρτέν πολλά μεσολάβησαν στο μεταξύ. Πρώτα ο άρραβώνας διαλύθηκε, έπειτα από ένα τρελό έρωτα που βάστηξε πολλούς μήνες. Κατόπιν άλλαξε ή διάθεσι, ο χαρακτήρας της Μαρίας μας. Τέλος, το θλιβερό έπεισόδιο του Σολέο...

—Γιατί θλιβερό; ρωτάει η Καρόλα.
—Γιατί η Μαρία δεν τον θέλησε κι' αυτόν. Άγαπάει το Ρενέ.
—Φοβάμαι πως ή Μαρία αγαπάει μόνο τον έαυτό της!

—Όχι, αγαπάει το Ρενέ, μα δεν ξέρει πώς πρέπει να τήν αγαπάη... Αυτό είναι άλλο!

—Σας έφερα τα πορτραίτα της κόρης σας, είπε ο 'Αντρέ στον πατέρα της Μαρίας. Τα πήρα απ' το φίλο μου το Ρενέ πριν φύγη για το Μονακό. Μετά την άπονουη του βραδείου, τα έργα αυτά έχουν μεγάλη αξία.

—Η γυναίκα μου ήξερε πάντα να εκτιμήση την αξία του Ρενέ. Η νίκη του δεν ήταν γι' αυτή μια έκπληξη.

—Ισως νάταν για την κόρη σας.
—Η Μαρία είν' άνεύθυνη.
—Νομίζετε; Έγώ πιστεύω πως είν' υπεύθυνη για ό,τι συνέβη!

—Φαντάζεστε πως ο Ρενέ την σκεφτόταν πάντα; Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Ισως να ξεγελιόταν με την ιδέα πως ή κόρη σας περίμενε ν' αποκτήση ένα όνομα διάσημου ζωγράφου. Μα ο άρραβώνας της με το Σολέο ήταν ένα πλήγμα γι' αυτόν.

—Κι' όμως ή Μαρία πήγε στο Μονακό για την άπονουη του βραδείου μονάχη της. Ισως ήθελε να δη το Ρενέ και να του μιλήση.

—Τόν είδε, μα όταν πιά ήταν πολύ άργα κι' εκείνος δεν μπορούσε μήτε να τή δει, μήτε να τής μιλήση. Τό ατοκινητό του άτυχου Ρενέ, σε μια έπικίνδυνη στροφή, χτύπησε σ' έναν τοίχο κι' αναποδογύρισε. Ένώ ο Ρενέ πέβαινε ή έπιτροπή, μη γνωρίζοντας το τραγικό γεγονός, του άπένευε το Μεγάλο Βραδείο...

Είμαστε πιά δυο γέροι, η Καρόλα κι' εγώ. Θυμόμαστε πως συνοδεύσαμε τη Μαρία μας σε μια ψυχιατρική κλινική. 'Ακόμα δε μπορεί να συνέλθη απ' το φρικτό θέαμα του σκοτωμένου Ρενέ, στο νοσοκομείο. Γύρσπε πολλές φορές ν' αυτοκτονήση.

Τα μάτια της έχουν μιάν έκφρασι τρόμου και φόβου. Το στόμα της μιάν πτυχή πικρίας και το νεανικό σώμα της είναι σόν σκελετός. Μοιάζει τώρα ή Μαρία μας με το ταμπλό του Ρενέ: «Ο φόβος της ζωής».

ΓΚΥ ΜΟΡΒΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πινάντινο ρεπορτάζ

Η «Βροχή» του Σόμερσετ Μάμ, που παίχθηκε από τον θίασο της κ. Κατερίνας, στο θέατρο «Κυβέλης», επέτυχε το μεγαλύτερο έφετεινό εισπρακτορικό ρεκόρ. Σε 128 συνεχείς παραστάσεις πραγματοποιήσε εισπράξεις 395 εκατομμυρίων, με «κινετία» 4.800.000 περίπου!

Άλλο έργο πρόας που πραγματοποιήσε επίσης μεγάλες εισπράξεις, ήταν το «Εκτο πάτωμα», χάρις, φυσικά, στο προσωπικό παίξιμο της κ. Μαρίας Κοτοπούλη.

Πολύ αποδοτικές ακόμη ήταν οι παραστάσεις του Παιδικού Θεάτρου της κ. Κατερίνας, στο θέατρο «Κυβέλης», πράγμα έντελώς ανέλπιστο.

Ο κωμικός Μήνης Κοκκίνης, που δέχθηκε να συνεργασθί στον μουσικό θίασο του θεάτρου «Παπαϊωάννου», χωρίς να υπογράψη συμβόλαιο, για να είνε ελεύθερος να φύγη μόνος του, όποτε θέλει, απέχωρησε από τον θίασο, για λόγους πολύ περιέργους.

Ένα πρωί, κατά την διάρκεια της δοκιμής, ενώ παρήγγειλε να του φεραν ένα καφέ επάνω στη σκηνή, πληροφορήθηκε με έκπληξη, από τον συνάδελφό του Κ. Μαυρέα, που είνε και καλλιτεχνικός διευθυντής του θιάσου, ότι ο καφέ... απαγορεύεται από την επιχείρησι!

Χωρίς να γάση καθόλου καιρό, έβαλε το παλτό του και το καπέλο του και είπε, φεύγοντας:

—Φεύγω, τότε, για να πίνω τον καφέ μου με την ήσυχία μου στο σπίτι μου!

Άλλεπάλληλα δε τηλεφωνήματα, που έγιναν άσθημερόν στο σπίτι του δημοφιλούς κωμικού, δεν κατάρθασαν να τον πείσουν να ξαναγυρίση στην πράσι.

Στο Βασιλικό Θέατρο, την Βάσω Μανωλίδου, που πρωταγωνιστεί με τόσο επιτυχία στο έργο του Μπέρναρ Σω «Καίσαρ και Κλεοπάτρα», θα αντικαταστήση ή Τίτικα Νικηφοράκη. Η Μανωλίδου, σύμφωνα με προγενέστερο συμβόλαιο της, θα φύγη άμέσως για την Κωνσταντινούπολη, όπου πρόκειται να συνεργασθί με τον θίασο της εξαδέλφης της Μαρίας 'Αρώνη.

Το Βασιλικό Θέατρο ετοιμάζει, στο μεταξύ, δυο καινούργια έργα, το ελληνικό του κ. Μ. Σκουλούδη «Το ροδόρι» και το «Ονειρό θερμής νυκτός» του Σαίππη, που θα σκηνοθετήσθ ο κ. Κούν. Μεγάλη δυσκολία παρουσιάζεται για την έκταση των προσώπων, που θα υποδυθούν στο τελευταίο έργο, τον Ουπερον και τον Πουκ, και που δεν έχουν βρεθί ακόμη.

Η «Πειραϊκή Σκηνή», που παίζει από την άρχη της περιόδου, στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς, αντιμεταπίζει, με της με την Δημοτική 'Αρχή, που δεν της επιτρέπει να παίζει επιθεωρήσι, αλλά μόνο μουσικές κωμωδίες και όπερες, την 'Αποκρή, θα πεισθί ο θεατροφίλος δημάρχος να παινή από τον θίασο μια επιθεώρησι με Πειραϊκό χρώμα.

Η 'Αλντα Ρετζις, ή φλογερή τραγουδίστρια της 'Αργεντινής, που βρίσκεται τις τελευταίες μέρες στην Αθήνα, μάς είνε γνωστή και από τον Αθήνα, γράφο. Πραγματικά, στο φίλμ «Σ' ένα νησί μαζί σου», που παίχθηκε πέρσι, τραγουδούσε, παισιωμένη από την οργή του Σαβιέ Κούγκατ, στην όποια ανήκε τότε το γνωστό τραγούδι «Κουμπάτσέρος».

Στην Αθήνα ήρθε για λίγες μέρες, ή γνωστή από τα μουσικά θέατρα έλληνο χορεύτρια 'Ελντα Δωδεκαρίδου. Η 'Ελντα, πανδρεύθηκε πριν 4 χρόνια στην Κύπρο, ένα 'Αγγλο ταγματάρχη, διευθύνη δε τώρα τον μεγαλύτερο οίκο γυναικείων φορεμάτων, στη Λευκωσία.

Η γνωστή καλλιτέχνις του τραγούδιού Κάκια Μένδρη, μετά την Κωνσταντινούπολη και την Σμύρνη, όπου σημείωσε μεγάλες επιτυχίες, εμφανίζεται τελευταία στο Μιλάνο της 'Ιταλίας, όπου επίσης άρέσει πολύ στα τραγούδια του 'Αττίκ, στα όποια είχε πάντα ξεχωριστή επιτυχία.

Το γνωστό μυθιστόρημα του Χαϊροπούλου «Μικρή Μαμά», θα γυρισθί οριστικά ως φίλμ, με την Σμαρούλα Γιούλη στον κύριο ρόλο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Από εφέτος ακόμη εισημάτισα τη γνώμη—κι' άσφαλώς δεν επιτρέπω επ' αυτού αντιγνώμια—ότι «άσχημη γυναίκα» δεν μπορείς να πής καμία, επειδή, καλοί μου φίλοι κι' άναγνώσταί άγαπητοί, έχουν όλες καί τι, καί τι που γοητεύει, καί τι που συγκινεί και που κάθε ελάττωμά της της γυναίκας άχρηστύνει, δηλαδή δεν της άφήνει την άσχημία να φανή.

Παραδείγματα υπάρχουν, φυσικά, πάρα πολλά, και άμέσως θα διαλέξω απ' αυτά τα πιο καλά, τα όποια θ' αναπτύξω σ' όλους σας λεπτομερώς. Το «φαινόμενο» έν πρώτοις, βρε παιδιά, της 'Αργυρώς. Δεν είν' όμορφη καθόλου άσφαλώς ή 'Αργυρώ, μικροελαττωματικά, δυστυχώς, έχει σωρό, αλλά όπως ένας νόμος φυσικός τό απαιτεί, διαθέτει καί τι, δηλαδή έχει δυο μάτια που πετάνε πάντα φλόγες, που καρδιές κάνουν κομμάτια και τους άντρες άναγκάζουν—λάθος άσφαλώς δεν κάνω—μυλίσ την καλοκυντάζουν να την βρίσκουνε «μοιραία» πιο πολύ κι' απ' την Μαν- (γκάνο)!

Άσφαλώς είναι κι' ή Δέλε μάλλον άσχημη κοπέλλα, αλλά έχει δυο χειλάκια σαν κεράσια τραγανά που τα βλέπεις και φωνάζεις: «Πίσω σ' έχω, Σατανά!» και τα χειλία της αυτά, και τα γλικά και ζηλεντά όμορφαίνουνε τη Δέλε, που μάς φαίνεται—άλλοι!—όπως... κάποτε ή Ρίτα εμφανισταν του 'Αλή!

Όμορφη άναμφιδόλως δεν είν' ούτε ή Κική, αλλά έχει μια φωνούλα τουφερή, μελωδική, μια φωνή γεμάτη γάρι, μια φωνή που σε λιγώνει, σαν μαγευτικό δοξάρι, σαν έρωτευμένο άηδον! Κι' όλοι όσοι την άκούνε την Κική την θεωρούνε γόρσα έκκλητική, γόρσα έκκλητική έκθαμβοι κι' έκστατικοί: «Δός μου κι' άλλα άφτιά, Θεέ μου! Δός μου τα γιαδάς—(γιαδάς)»

Μα φωνή είν' αυτή, παιδί μου, ή... γυνία υπακλαδής; 'Αλλά μήπως και στη Ρένα μικροελαττωματικά δεν υπάρχουν μαγεμένα; Όχι, δεν μπορεί «ώραία» να την πη κανείς, παιδιά, μα κι' αυτή—παράθεμα τη—έχει, φίλοι μου, το «κατί»: τη γουσή της την καρδιά. Και πολλά ξεγυράια μάτια βλέπουν πάντα έρωτευμένα την καλόκαρδη τη Ρένα, που μπορεί να τ' αποδείξη κάθε άνοητον άνθρωπου πως ψυχή ποτέ δεν έχει μια τυχαία ζωγραφία και πως πάντα καταφέρνει την άσχημία του προσώπου να σκεπάση και να κρύβη της καρδιάς ή όμορφιά!

Εμίστηρατα δ' ε' Σουφλάδης. Μπα Τάδρα

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η 'Ελίζα Δέβη, ένα όμορφο πλουσιοκόρι-
τσο από καλήν οικογένεια, πολιορκείται στε-
νά από τον αδελφό της φίλης της και συμ-
μαθητριάς της Φώφη, Καλύτη, το Θέμη.
Μία μέρα, ο τελευταίος αυτός, της εξο-
μολογείται, ότι την αγαπάει τρελλά και της
δίνει ραντεβού για την άλλη μέρα στο
πάρκο. Η 'Ελίζα πηγαίνει να τον συναν-
τήσει με την απόφαση να του ζητήσει να μην
την ενοχλήσει άλλη φορά. Ο Θέμης της εξο-
μολογείται τον έρωτά του και της ζητάει να
γίνει γυναίκα του. Η 'Ελίζα επιφυλάσσεται
ν' απαντήσει και γυρίζει στο σπίτι της μ'ένα
παράξενο αίσθημα. Πιστεύει πως αγαπάει
για πρώτη φορά. Την άλλη μέρα εκμυστη-
ρεύεται το μυστικό της στη φίλη της τη Φώ-
φη, αλλά δεν έχει το θάρρος να το φανερώ-
σει στη μητέρα της. Η Φώφη την προσκαλεί
στο σπίτι της για να συζητήσουν γι' αυτό το
ζήτημα με τη μητέρα της, την κ. Καλύτη.
Η 'Ελίζα, ακολουθώντας τη συμβουλή της
πγαίνει μία μέρα στο σπίτι της. Εκεί,
η κ. Καλύτη έληγε στην 'Ελίζα, ότι πρέπει
να γνωρίσει καλύτερα με το Θέμη κι' όταν
περάσει κανένας μήνας, να το πουνε στους
γονείς της. Κι' έτσι έγινε. Η 'Ελίζα, τρελ-
λά έρωτευμένη, δεν β' εύρισκε το θάρρος ν'
αποκαλύψει το μυστικό της στην μητέρα της.
Η κ. Καλύτη πάλι τη συμβούλευσε να πα-
ρουσιάζει στους γονείς της τα πράγματα
τελειωμένα και να τους πη ότι ήταν κιό-
λας άρραβωνιασμένοι με τον Θέμη. Η 'Ελίζα
το βράδυ της ίδιας ημέρας, εξομολογήθηκε
το μυστικό της στους γονείς της και τους
ζητήσε την άδεια ν' άρραβωνιασθεί τον Θέμη
Καλύτη. Ο πατέρας της όμως, πριν δώσει
την συγκατάθεσή του, της έξηγηση ότι ήθε-
λε πρώτα να ζητήσει διάφορες πληροφορίες
για το νέο και την οικογένειά του. Την ίδια
ώρα, η κ. Καλύτη πίεζε το Θέμη να επι-
στροφή τα πράγματα και να πείσει την 'Ε-
λίζα να παντρευτούν γρήγορα. Ο γάμος αύ-
τως θα τους έσωζε όλους από τη δύσκολη
θέση που βρισκόταν.

5ον —Τί ήθελες να κάνω; του φώ-
ναξε με αναίδεια, βάζοντας τα
χέρια της στη μέση. Θέλασε σώ-
νει και καλά να τον κερδίσετε
στα χαρτιά. Τόσο βλάκας δεν ήταν! Άν
δεν αποφασίζα εγώ να τα παίξω όλα για
δολά, θα ήμαστε όλοι μας τώρα στη φυ-
λακή, εδώ που τα λέμε...
—Η κυρία Μπέμπη σηκώθηκε. Τίναξε το
πληθωρικό της κορμί κι' άρχισε να κάνει
σέρα με τα χέρια της, σαν να της έρχό-
ταν λιποθυμία.
—Α, αν ήσαστε έξυπνοι έσεις, θα σ'ας
έκανα να βασίλευε, εγώ! φώναξε ταρα-
γμένη. Άλλα δεν με βοηθάτε. Τί να σ'ας
κάνω που δεν με βοηθάτε;
—Είσαι άδικη μαμά! την έκοψε η Φώ-
φη. Σε βοηθάμε και σε παραδοθήκαμε μά-
λιστα... Τί άλλο θέλεις πιά; Έγώ θυσία-
στικά, για να μη γίνει κανένας σκάνδαλο.
Ο Θέμης τώρα, δεν κυττάει να πάρει μία
κοπέλλα του γούστου του, θυσιάζει κι' αύ-
τως τα αισθήματά του και παίρνει την 'Ε-

λίζα μόνο και μόνο για να βοηθήσει με τα
λεφτά της το σπίτι του. Τί άλλο θέλεις
πιά;
—Δεν σου λέω, όταν σ'ας κουντρίσω,
δουλεύετε καλούτσικα. Άλλα πάντα σαν
κουντρισμένες μηχανές. Έγώ στην ηλικία
σου, Φώφη, είχα καταφέρει θαύματα!
Κούνησε με μία χαρακτηριστική χειρο-
νομία το παχύ της χέρι, κι' ενώ τα μάτια
της άστραφταν σαν της τίγρης, εξακο-
λούθησε:
—Δεν είχα κλείσει τα δεκαεφτά μου χρό-
νια, όταν τύλιξα στα δίκτυα μου τον Φουν-
τουκλή, έναν από τους πιο πλούσιους όμο-
γενείς στην 'Αλεξάνδρεια. Άχ, αν δεν έ-
χσα κι' εγώ ζωή χαρισάμενη μαζί του!
Κι' έπειτα, όλους τους άλλους... Τά ξε-
ρετε, δεν σ'ας τάρκωσα. Άλλα ήμουν κι'
ομορφή, κι' έξυπνη!
—'Ας μ' έκανες πιο όμορφη και πιο έ-
ξυπνη κι' εμένα, είπε η κόρη της με αναί-
δεια. Όπως με γέννησες, τέτοια είμαι!
—Και την έπαθες σαν το μπουφο! Μου
θέλεις και γεννητορία, βλέπεις...
—Ναί, ναί! φώναξε η Φώφη και χτύπη-
σε το χέρι της στη φούστα του άλλου χει-
ρού, σαν πεισματώμενο παιδί. Θέλω το
παιδί... Γιατί μ' άρεσει μόλις τελειώσω
το σχολείο να γίνω μητέρα. Θα κάνω κα-
ταπληκτική εντύπωση στις συμμαθήτριάς
μου, όταν τους πω ότι θα παντρευτώ μό-
λις πάρω το άπλοτήριο μου!
—Τις συμμαθήτριάς σου να σκέπτεσαι
εσύ πάντα, της είπε η μητέρα της, και θα
προκόψης. Πρέπει να παντρευτείς για τον
εαυτό σου, για να μη μείνης με τη ρε-
τινιά. Όπωσδήποτε, πρέπει να σε πα-
ση αυτός! Άλλα, με τον άλλο... Άς ή-
σουν όπως έπρεπε εσύ, όταν γνώρισες το
Φωκίδη, και σου λέγα εγώ αν δεν τον χό-
ρευα στο ταψί. Τώρα όμως, βλέπεις, έ-
χει μούτρα να μάς ζητάει και προίκα!
—Δεν θα τη πληρώσουμε από την τσέ-
πη μας... Άς είναι καλά τα εκατόμυρια
του Φρίξου Δέβη!...
—Τί τα θέλετε τα πολλά λόγια; μη-
κε 'στη μέση ο Θέμης. Λοιπόν, εγώ λέω,
να περιμένω δυο μέρες. Είναι σωστό να
περιμένω δυο μέρες. Κι' αν δεν δώση
στο μεταξύ απάντησι, τότε να δούμε τί
θα κάνουμε...
—Δυο μέρες, έστ'ω, συμφώνησε η μη-
τέρα του.
Και κουρασμένοι από τη συζήτησι κι'
αυτοί, με τα κεφάλια βαρειά από τους
συνδυασμούς, έπεσαν να κοιμηθούνε.

Εικόνα εκ του φυσικού

Τό άλλο μεσημέρι γύρισε ο Φρίξος Δέ-

ΗΤΑΝ ΒΕΒΑΙΟΣ!...

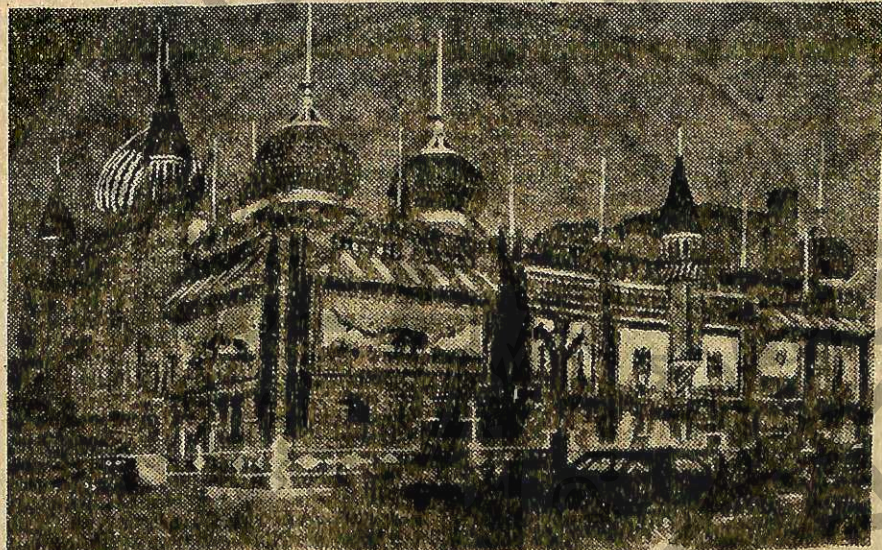
—Ο υπάκουος - Γιάννης από τα Βίλ-
λια ήταν μάρτυς στο δικαστήριο. Έ-
στενε ψυχήμας κι' αμίλητος, ενώ ο
συνήγορος της πολιτικής Άγωγής δι-
πλα του ήταν νευρικός και ανυπόμονος.
—Κύριε μάρτυς, άρχισε ο δικη-
γόρος με μία ψιλή φωνή, ίδια με σφυ-
ριγμα φιδιού, όρχιζέσαι στο 'Γερό
Ευάγγελιο ότι αυτή εδώ δεν εινε η ύ-
πογραφή σου;
—Μάλιστα, απαντάει ο μάρτυς.
—Κι' αυτός εδώ ο γραφικός χα-
ρακτήρας εινε δικός σου;
—Όχι!
—Ορχίζεσαι, λοιπόν, ότι δεν μοι-
άζει με τον γραφικό σου χαρακτήρα;
—Μάλιστα!
—Ορχίζεσαι, επαναλαμβάνω, στο
'Γερό Ευάγγελιο, ότι αυτό το γραψι-
μο δεν μοιάζει στο ελάχιστο με τον
γραφικό σου χαρακτήρα;
—Μάλιστα!
—Και πώς μπορείς να είσαι βέ-
βαιος γι' αυτό; ρωτάει πάλι ο δικη-
γόρος. Για λέγε μας! Πώς μπορείς;
—Απλυστάτα, κύριε δικηγόρε,
δεν ξέρω γράμματα!...

δης κατσουφισμένος στο σπρίτι του. Η
'Ελίζα τον περίμενε με αγωνία. Τό ίδιο
κι' η Θεώνη, γιατί τους είχε πη πως ο-
πωσδήποτε εκείνο το προί, θα κυττάει να
πάρη πληροφορίες για τον υποψήφιο γαμ-
ποό.
—Τί νέα; τον ρώτησε άμέσως η γυναί-
κα του.
—Στάσου ντέ! της είπε στενωχωρημέ-
νος. Ν' ανασάνω λιγάκι...
—Έτσι απαντούσε όταν είχε κάτι δυσά-
ρεστο να πη.
—Η 'Ελίζα ένοιωσε την καρδιά της να
χτυπά με τρελλό ρυθμό. Ποιά θα ήταν η
πρώτη λέξη; Ίσως από την πρώτη του
λέξη να εξαρτιόταν το πάν. Ο πατέρας
της όμως δισταζε να μιλήσει. Στο τέλος
η φωνή του άκουστηκε στενωχωρημένη:
—Τίποτε ακόμα! Απολύτως τίποτε!...
Δεν είναι και τόσο εύκολο να πάρη κα-
νείς πληροφορίες, προ πάντων για οικογέ-
νεια που δεν είναι αθηναϊκή...
Τό άπογεμα, παρά τη συνήθειά του, ζή-
τησε να φορέει τα καλύτερα του ρούχα.
—Έχω κάποια τυπική επίσκεψη να κά-
νω, έξηγηση μασμένη στη γυναίκα του.
Η Θεώνη είχε για αρχή να μη τον πιέζει
να της ληπ πιο πολλά απ' όσα ήθελε να
πη. Κι' ο Δέβης έφυγε με ύφος άρκετά
μυστηριώδες.
Κρατούσε το κεφάλι του ψηλά και περ-
πατούσε γρήγορα. Έστάσε στη στάσι του
τραμ των Πατισίων, πήδησε για να το
προλάβη και σε λίγο κατέβηκε στο τέμα.
Τό σπίτι της κυρίας Καλύτη το βοή-
κε εύκολα. Ανέβηκε τις σκάλες της πολυ-
κατοικίας, και χτύπησε την πόρτα του δι-
σμερισματος. Η Ροδανθώ, η παχουλή κι'
όμορφη υπηρέτρια της κυρίας Καλύτη, του
άνοιξε.
—Ο κύριος; ρώτησε με νάζι.
—Εδώ είναι η κυρία Καλύτη; ρώτησε
ο Δέβης.
—Δεν ξέρω... Να ρωτήσω... Τ' δυναμά-
σας, παρακαλώ;
—Με περιμένουν! άποκρίθηκε ο κύριος
Δέβης με αναίδεια.
—Α, τότε, περάστε!
Η κοπέλλα του άνοιξε μία άλλη πόρ-
τα. Και καθώς περνούσε μπροστά της ο
Δέβης, του φάνηκε πως τούκλεισε προκλη-
τικά το μούτι. Άλλα, την ίδια στιγμή δάγ-
κωσε τα γέλια του.
—Είμαι τρελλός! ψιθύρισε, και προ-
χώρησε προς το έσωτερικό του σπιτιού.
Στό κουκλιτικό σαλόνι ήταν μαζεμένοι
ώς όχτα άνθρωποι. Όλοι τους ήταν σκυ-
μένοι γύρω από ένα πράσινο τραπέζι. Έ-
κείνο τούκνε εντύπωση από την πρώτη
στιγμή στο Φρίξο Δέβη, ήταν δυο πρά-
γματα: Πρώτα-πρώτα η προσήλωση όλων
αυτών των ανθρώπων στα χαρτιά τους. Ού-
τε γύρισε κανένας το κεφάλι να τον κυ-
τάξει.
—Έπειτα, οι στάσεις των γυναικών.
Η κυρία Καλύτη φορούσε ένα φόρεμα
χρυσάφι, με έντελως γυναικεία υπέρταση
της, και υπερβολικά τολμηρό ντεκολτέ. Δί-
πλα της ένας γρηλάς κύριος, καθώς έ-
παίξε χαρτιά, άκουπούσε το κεφάλι του
στον στρουγγυλό της ώμο.
—Άλλα, η πιο τολμηρή εικόνα ήταν στην
άκρη του τραπεζιού. Ένας μεσόκοπος άν-
τρας έπαίξε, κρατώντας στα γόνατά του
μία κοπέλλα πολύ νεαρή και νόστιμη. Τα
πόδια της ήταν γυμνά πολύ άπανά από
το γάντα κι' ο μεσόκοπος κύριος, όλη
την ώρα τα γάδευε. Η κοπέλλα δεν φαί-
νόταν να τό καταλαβαίνει, άφοσιωμένη κα-
θώς ήταν κι' αυτή στο παιχνίδι.
—Ο κύριος Δέβης ξερόβηξε.
Η Φώφη γύρισε πρώτη το κεφάλι και
τον άντίκρουσε. Μ' ένα πήδημα βρόθηκε κά-
τω από τα γόνατα του Δημήτρη Φωκίδη,
και τράβηξε σπασμωδικά τα σουστάκια
της προς τα κάτω. Η φωνή της άκού-
στηκε παράξενα δυνατή, άφύσικη:
—Μαμά! Κάποιος κύριος!
Τότε σηκώθηκαν όλα τα κεφάλια. Μά-
τια άπληλη από το παιχνίδι, δυσχερστη-
μένα, σπληνώθηκαν στον νεοφερμένο.
Η κυρία Καλύτη μόνο του χαμογέλασε,
από συνήθεια. Ένα χαμόγελο ύπνο που
και μονάχο αυτό θα μπορούσε να διηγηθή
όλη την ιστορία αυτής της γυναίκας.
Ο πατέρας της 'Ελίζας ύποκλήθηκε &-
ψογα:
—Φρίξος Δέβης!...

—'Ο!... 'Ο!...
Η κυρία Καλύτη φώναζε σαν κόττα που
πνιγόταν. Όστούσο είχε κάποια ευγένεια
τό επιφώνημα της. Ο άλλος κυττάει να
νυπόμονα.
—Είμαι πολύ εύτυχης, κύριε Δέβη! φώ-
ναξε η Μπέμπη, όταν κατάφερε να ξανα-
βρη την ανθρώπινη λαλιά της. Πολύ εύτυ-
χης! Να σ'ας συστήσω. Η δεσποινίς Φώ-
φη Καλύτη, κόρη μου κι' ο κύριος Φωκί-
δης... χι... άρραβωνιαστικός της... Οι άλ-
λοι όλοι, καλοί φίλοι.
—Χαίρω πολύ... είπε τυπικά ο Δέβης
και ύποκλήθηκε.
Η Φώφη δάγκωσε τα γέλια της κι' ά-
πομακρύνονταν με τρόπο από τό Φωκίδη.
—Μου φαίνεται όμως πως σ'ας ενοχλώ,
είπε ο Δέβης, βλέποντας όλους να τον
κυττάνε, σαν να τον ρωτούσαν πότε επί
τέλους θα τους άδειασε τη γωνιά.
—'Ο, όχι! 'Οχι! φώναξε η Μπέμπη.
Κάθε άλλο. Μεγάλη μας εύχαρίστησι...
Μήπως παίζετε κι' έσεις ένα ποκεράκι!...
—Ευχάριστως, άποκρίθηκε ο Δέβης.
—Η φυσιονομία του ήταν άδιάπρεαστη.
Τούκναναν θέσι κι' αυτός άρχισε να παίξη
με όλους τους κανόνες, δίνοντας την εν-
τύπωση πως εύρισκε μεγάλη εύχαρίστησι
στο παιχνίδι. Τα μάτια του ώστόσο στη-
λώνονταν έρευνητικό πότε στον ένα, πότε
στον άλλο από την συντροφιά. Σε μία
στιγμή έσκυψε και ρώτησε ψιθυριστά τη
Φώφη:
—Ο άδελφός σας, δεσποινίς;
—Αυτός δεν παίζει... του έπτε η Φώφη,
και τα έξυπνα, πονηρά της μάτια κύττα-
ξαν για μία στιγμή στα μάτια τη μητέρα
της. Δεν παίζει ποτέ ο Θέμης...
—Α, ναί! έκανε η κ. Καλύτη με τόνο
άπελπισμένο. Τό παληόπαιδο δεν θέλει με
κανένα τρόπο να παίξει... Και τί δεν τού-
κανα, για να τον συνθίσω. Καλέ, κύριε
Δέβη, κακό είναι ένα οικογενειακό ποκερά-
κι, με πεντασοδεκάρες για να περνά η
ώρα... Μας χαλάει τη συντροφιά, ο Θέ-
μης. Εμείς μαζευόμαστε πότε πότε και
παίζουμε... Αυτός όμως τό σκάει...
—Αυτά είναι γούστα! ψιθύρισε φιλο-
σοφικά τάχα, ο Δέβης και σκέπασε τό
πρόσωπό του με τον καπνό του τσιγάρου
του.
—Έσεις όμως παίζετε!
—Σε φιλική συντροφιά, γιατί όχι;
Ο Δέβης έπαίξε κάμποση ώρα. Όταν
μελέτησε καλά-καλά όλες τις φυσιονομί-
ες, σηκώθηκε.
—Πώς; φώναξε η κυρία Καλύτη. Φεύ-
γετε κιόλας; Μα δεν μιλήσαμε καθόλου.
Φαντάζομαι πως θα θέλατε να τα πούμε
λιγάκι...
Και τούκλεισε πονηρά τό μάτι.
—Θά έρθω άλλη μέρα, της άπάντησε
με ψυχρή ευγένεια. Σήμερα δεν είναι η
κατάλληλη στιγμή.
—Σ'ας παρακαλώ, διαμαρτυρήθηκε έ-
κείνη. Εδώ είμαστε σαν μία οικογένεια.
Δεν πρόκειται να μάς παρεξηγήση κανένας.
Αν θέλετε να συζητήσουμε, περνούμε σ'
ένα άλλο δωμάτιο...
—Όχι, κυρία μου!... είπε πάλι ο Δέ-
βης. Δεν υπάρχει λόγος να συζητήσουμε
άποψε.
Της έδωσε τό γέρι μόλις, ψυχρά πάλι!
χαϊρέτησε τους άλλους με τό κεφάλι κι'
έφυγε.
—Τί έσήμαινε αυτή η έπίσκεψη; ρώτησε
η Φώφη τη μητέρα της, μόλις έφυγαν οι
έξοι.
—Δεν μπορώ να καταλάβω... είπε. Τί
ήθελε αυτός ο άνθρωπος ναρθή άμέσως-ά-
μέσως στο σπίτι μας;
—Πάντως, μαμά, για νάρθ έτσι την
άλλη μέρα κιόλας, θα πη πως η 'Ελίζα
τον πίεσε για ν' άποφασίσουν γρήγορα,
πως τό πήρε πολύ σοβαρά τό ζήτημα...
—Ναί, δεν σου λέω... Άλλα σκέπτομαι
τώρα και προσπαθώ να τον ψυχολογήσω...
—'Ηταν πολύ ευγενικός...
—Τό ύφος του ήταν άπαίσιο. Αυτός τις
ευγένειες τις φοβάσαι.
—Λες να τό χαλάση; ρώτησε ανήσυχη
η κοπέλλα.
—Κούφια ή ώρα! της άπάντησε η μη-
τέρα της και χτύπησε εύλο.
—Αν δεν γίνει αυτό τό συνοικέσιο, θα
καταστραφούμε όριστικά, στέναξε η Φώφη.
—Θάναι καταστροφή, και μεγάλη! Πρώ-

τα-πρώτα τό δικό σου τό ζήτημα... Είναι
άπαραίτητο να δώσουμε στο Δημήτρη την
προίκα που γυρεύει, για να φύγης έσύ
από τό μέση. Έπειτα, είνε ο Θέμης. Μιά
φορά, τό δίπλωμά του δεν πρόκειται να
τό πάρη ποτέ! Με την προίκα λοιπόν της
'Ελίζας, θα ζήση δυο τρία χρόνια. Έπει-
τα έχει ο Θεός...
—Άλλη προίκα! γέλασε η Φώφη.
«ΟΧΙ»
—Ο Φρίξος Δέβης γύρισε άργά τη νύχτα
στο σπίτι του. Η γυναίκα του κι' η κό-
ρη του τον περίμεναν κουρασμένες πιο
πολύ από την άγωνία, παρά από την άρ-
γοπορία του.
—Λοιπόν, είπε έκείνος από την πόρτα,
'Ελίζα, παιδί μου, πρέπει να μιλήσουμε.
—Πήρες κιόλας τις πληροφορίες; ρώτη-
σε η Θεώνη.
—Τελειώσαν όλα! Δεν έχω άλλες πληρο-
φορίες να πάρω.
Τα λόγια του ήταν διφορούμενα.
Η 'Ελίζα ανησύχησε. Τό ύφος του πα-
τέρα της την πάγωσε.
—Λοιπόν, ξαναείπε ο Δέβης. Καθίστε
να τα πούμε καλά και όμορφα. Πήρα τις
πληροφορίες που ήθελα...
—Αχ, λέγε, μπαμπά! τον ίκέτεψε η
κοπέλλα.
—Πρώτα-πρώτα, πήρα πληροφορίες για
την οικογένειά του. Από ανθρώπους που
έζησαν στην 'Αλεξάνδρεια, έμαθα τί ήταν
ο πατέρας του...
—Μά, σου τό έπτε, έμπροσθέντων!...
Πολύ πλούσιος! φώναξε η 'Ελίζα.
—Βέβαια... Ο πατέρας του ήταν υπάλ-
ληλος στο κατάστημα του Ριάλτη, στην
'Αλεξάνδρεια.
—Υπάλληλος;
—Υπάλληλος, μάλιστα! Και, δυστυ-
χώς, όχι τίμιος υπάλληλος. Έκανε μία με-
γάλη κατάγορησι...
—Πώς; ρώτησε η Θεώνη, ενώ η 'Ελίζα,
ένοιωθε μία σιδερένια τανάλια να της σφίγ-
γη τό λαιμό.
—Ο 'Αντώνης Καλύτης έκανε μία κα-
τάγορησι τόσο μεγάλη στο μαγαζί όπου
εργαζόταν, ώστε καταδικάστηκε σε φυλά-
κισι δέκα χρόνων. Πέθανε στη φυλακή, ά-
φίνοντας την οικογένειά του σε μεγάλη
δυστυχία...
—Μπαμπά! ψιθύρισε η 'Ελίζα, και τό
χειλάκι της έτρεψε. Τί σχέσι έχει αυτό;
Μπορεί ο πατέρας του να μην ήταν κα-
λός. Αυτός όμως...
—Στάσου, παιδί μου, μη βιάζεσαι, της
είπε ο Δέβης. Θα σου πω όλη την ίστο-
ρία αυτής της οικογένειας... Η κυρία Κα-
λύτη γνώρισκε κάτω... άνώμαλα με τον

πατέρα των παιδιών της. Η για να τό
καταλάβης καλύτερα, είχε άποκτήσει κιό-
λας τα παιδιά της, όταν παντρεύτηκε με
τον πατέρα τους... Πριν από αυτόν όμως,
είχε γνωρίσει πολλούς άλλους 'άρραβωνια-
στικούς. Είναι πασίγνωστη! Έπίσης τό
σπίτι τους, στην 'Αλεξάνδρεια ήταν κέν-
τρο χαρτοπαϊκτικό...
—Όχι, μπαμπά! διαμαρτυρήθηκε η 'Ε-
λίζα. Αυτό όχι!... Δεν παίζουν ποτέ χαρ-
τιά... Η Φώφη μούχει πη πως δεν ξέρει
καθόλου ούτε πως πιάζουν τα χαρτιά στα
χέρια...
Τότε ο Δέβης τους διηγήθηκε την επί-
σκεψή του. Τους περιέγραψε όλη τη σκη-
νή. Δίωσσε μία στιγμή, αλλά στο τέλος
άποφάσισε να μη κούνη τό παραμικρό.
Τους έπτε για την άσεμνη στάσι της
Φώφης, για τό ύποπτα πρόσωπα των άλ-
λων, για την άποκουστική εντύπωση που
τούκανε η κυρία Καλύτη.
Τα δάκρυα έτρεμαν στα ματόκλαδα της
κοπέλλας, καθώς του έπτε ίκετευτικά:
—Πατέρα... Δεν έχεις δικη. Δεν ξέρω
πως τα είδες τό πράγμα. Η κυρία Κα-
λύτη είναι μία άγαθή, άπλη γυναίκα...
Πολύ τού κόσμου, βέβαια, αλλά μια κα-
λή μητέρα και τίποτε άλλο. Άνάβρεψε έ-
σως τα παιδιά της με δυστυχία. Άλλα τί
σημασία έχει, στο τέλος, τί είναι ο πατέ-
ρας του ή η μητέρα του κι' η αδελφή του;
Γι' αυτόν ιδιαιτέρως έμαθες τίποτε...
—Έμαθα και γι' αυτόν, άπάντησε σκυ-
θρωπός ο πατέρας της.
—Ελα, λέγε! Δεν μπορώ πιά! στέ-
ναξε η Θεώνη.
—Γι' αυτόν οί πληροφορίες, είναι ανά-
λογες. Έχει έννια χρόνια στο Πανεπιστή-
μιο... Άποριπτεται διαρκώς στις εξετά-
σεις. Φέτος δεν πάτησε ποτέ του τό πόδι
στο Πανεπιστήμιο, ούτε κι' έχει άλλωστε
έγγραφο. Φαίνεται μάλιστα πως δεν σκέ-
πτεται καθόλου να δώση εξετάσεις.
—Μπαμπά! Ποιός σου τό έπτε αυτά;
φώναξε η 'Ελίζα έξαλλη. Είναι ψέμματα!
'Αφού μελετάει, σκοντώνεται στη μελέτη!
—Εγώ σου λέω πως τα έξακρίβωσα
αυτά μέσα από τό Πανεπιστήμιο. Δεν έ-
χει καν έγγραφο. Άνεξάρτητα όμως από
αυτό, έμαθα κ' άλλα...
—Μπαμπά! Λέγε! φώναξε η 'Ελίζα.
—Μη με κυττάς με μάτια ίκετευτικά.
Παιδί μου, της έπτε ο πατέρας της, Άν
ήταν από μένα, θα σου λέγα πως είναι ο
πιο τέλειος άνθρωπος του κόσμου! Άλλα,
βλέπεις, δεν ώφελει να σε παρηγορήσω για
μία στιγμή...
—Πες μου, μπαμπά, ποιό είναι τό χει-
ρότερο;

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΚΑΛΑΜΠΟΚΙΟΥ

Τό μέγαρο αυτό που μαίζει με ανατολικό παλάτι βρίσκεται στο Μίτσελ της
πολιτείας Ντακότα των Ην. Πολιτειών και είνε γνωστό ως ετό παλάτι του καλαμ-
ποκιού. Τό μέγαρο αυτό, μέσα στα όποιο γίνονται οι μεγαλύτερες άγοραπωλήσεις
καλαμποκιού του κόσμου, έχει όλους τους τοίχους του, από μέσα και άπ' έξω, στο-
λισμένους με διακοσμήσεις που είνε φτιαγμένες με άπορροια καλαμποκιού διαφόρων
χρωμάτων. Κάθε γόνιμο, ύστερ' από την καινούργια έσοδεία, όδες οι διακοσμήσεις
άντικαθίστανται με νέες και η δουλειά αυτή στοιχίζει 15.000 δολάρια.

—Το χειρότερο είναι το άτιμό του! Χαρτοπαίκτης, πρώτης! Ανηθικός άνθρωπος! Παλινδρόμος με μία, λέει! Χρωστάει δεξιά κι' αριστερά, τ' όνομά του έχει την ίδια κακή φήμη, όπως είχε και τ' όνομα του πατέρα του. Έπειτα, είναι γνωστός γυναικάς. Δεν αφήνει, καθώς λένε, κορίτσι για κορίτσι. Καί, το χειρότερο απ' όλα, προικισμένος!

—Σώπα, μπαμπά! φώναξε η Έλίζα, επαναστατημένη. Δεν άφησε ένα ελάττωμα που να μη του το φορτώσει!

—Αλήθεια τον ξετίνες! συμφώνησε η μητέρα, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Ο Δέδης χτύπησε τα δάκτυλά του νευρικά στο τραπέζι.

—Αυτά είχα να σας πώ...

—Μπαμπά! φώναξε η Έλίζα, θέλεις να σου πώ κι' εγώ τι σκέπτομαι; Πώς αυτός που σούδωσε αυτές τις πληροφορίες θα είναι έχθρος του!

—Έλαβα τις πληροφορίες μου από τρία διαφορετικά μέρη. Και είδα και κάμποσα πράγματα, με τα ίδια μου τα μάτια!

—Εγώ δεν τα πιστεύω! φώναξε η Έλίζα με πείσμα.

Σηκώθηκε ο πατέρας και πέρασε το χέρι του χαϊδευτικά στα μαύρα σγουρά μαλλιά της κοπελλίτσας.

—Παιδί μου... Έλίζα μου γλυκειά... Καταλαβαίνω πόσο πονάς. Άλλα καλύτερα που τα μάθαμε τώρα. Γιατί τώρα δεν είναι άσφα... Οά πονέσεις λιγάκι και ύστερα θα τον ξεχάσεις... Πάντως όμως σώζεσαι!

—Όστε...
—Όχι! Ένα κατηγορηματικό όχι, είναι η μόνη απάντησι που μπορώ να σου δώσω, παιδί μου!

Μ' ένα λυγμό γεμάτο σπαραγμό έπεσε η κοπέλλα στην άγκαλιά της μητέρας της. Μα και στα μάγουλα της Θεώνης κυλούσαν τα δάκρυα...

—Κορούλα μου! Μην κλαίς. Δεν πρέπει. Είσαι του κορού ακόμα... ψηθύρισε. Ο Δέδης ένοιωσε κι' αυτός ένα κόμπο στο λαιμό.

Περπατούσε στο δωμάτιο στις μύτες των ποδιών με μικρά βηματάκια, λες και ήταν αυτός ο ένοχος για τη λύπη της κόρης του ή λες και φοβόταν μην ανησυχήσει κανένας άρρωστο.

Η Έλίζα έκλαιγε άπαρηγόρητα. Παιδικά, σπαρτακτικά, έκλαιγε, έκλαιγε πολύ ώρα.

Ξαφνικά, σήκωσε το κεφάλι της. Τα μάτια της ήταν πνιγμένα στα δάκρυα, κι' η φωνή της έτρεμε.

—Μπαμπά! δεν παίρνω την απάντησή σου ως οριστική, είπε στο Δέδη. Θέλω να ζητήσης κι' άλλες πληροφορίες. Καί μου λέει μέσα μου πως σε γέλασαν! Δεν ήταν δυνατόν ν' αγαπήσω εγώ έναν άντρα που έχει τόσα ελάττωμα!

—Αχ, παιδί μου! στέναξε η μητέρα της, ό έως δεν κυττάζει τα προτερήματά του δεν είναι ελάττωμα. Γι' αυτό δεν έπρεπε ν' αγαπήσεις... Πώς τόκανες αυτό; Πώς μου έδωρες; Τί σου ήρθε να πάς να έρωτευθής έναν άγνωστο, τον πρώτο τυχόντα;

—Τα κορίτσια θέλουν φύλαγμα, είπε ο Δέδης αποφθεγματικά.

Κυττάδε άλλο, αποφεύγοντας να κυττάξει στα μάτια τη γυναίκα του. Η Θεώνη όμως έγινε κατακόκκινη κι' ένοιωσε τη μομφή βαθεία στην καρδιά της.

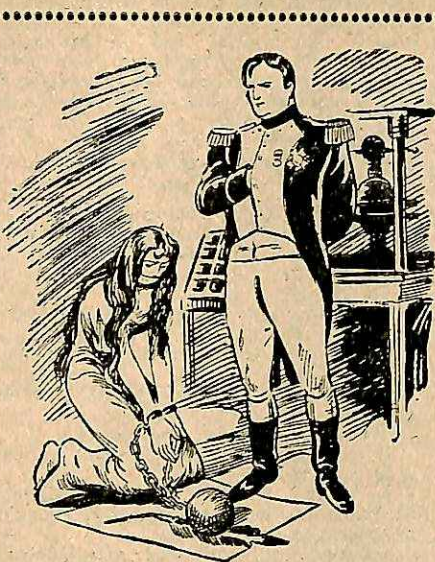
—Πού να το φανταστώ; αναστέναξε με φωνή τρεμουλιαστή. Για την Έλίζα θα μπορούσα να πάρω όρο πως δεν έχει τίποτα άλλο στο μυαλό της, παρά τα μαθήματά της. Μούλεγε πάντα τα μυστικά της, ακόμη και το παραμικρό. Μία λέξη προσηγορία και της πετούσαν στο δρόμο, έρωτας και μου την έλεγε. Ούτε φοβόταν, ούτε υπερόταν ποτέ της...

—Τώρα όμως που ήταν σοδάρά τα πράγματα, δεν σου είπε τίποτα! παρατήρησε ο Δέδης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Τάμιοι

Στην Δίδα Αλεξάνδρα Κορτέση και στον κύριο Αναστάσιο Χαλαμπόπουλο, που έτέλεσαν τους γάμους των, εύχόμενα να ζήσουν ευτυχισμένοι. Οικογένεια Προϊονστή

Ο Μέγας Ναπολέων δέσμευσε τον Τύπο...

Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο Μέγας Ναπολέων κατά της ελευθεροτυπίας

Οι άγωνες για την κατάκτησι των ελευθεριών του Τύπου, παρουσίασαν ιδιαίτερη ζωηρότητα στη Γαλλία καθ' όλη τη διάρκεια του 17ου αιώνας. Υπήρξαν άγωνες σκληροί, αιματηροί πολλές φορές, με συμμετοχή των λαϊκών τάξεων, οι οποίες είχαν καταστήσει υπόθεσί τους την ελευθεροτυπία. Ορθότατα ένας διαπρεπής έρευνήτης της ιστορίας της δημοσιογραφίας, τονίζει, ότι «οι πολιτικοί άγωνες, από των σπηλών του Τύπου, δεν ήταν ολιγώτερον φλογεροί και βίαιοι και θυελλώδεις από τας συγχρόνους μάχας των μεγάλων στρατηρχών της εποχής».

Οι άγωνες αυτοί, καλύπτουν την περίοδο από της 5 Μαΐου 1789 — όταν ο Λουδοβίκος ο 16ος ανέκοιωσε τις προθέσεις του όσον αφορά τις ελευθερίες του Τύπου — μέχρι του 1848, όταν ολοκληρώθηκαν οι κατακτήσεις της ελευθεροτυπίας.

Στο διάστημα αυτό, παρουσιάσθηκαν αντίθεσεις όσον αφορά την χρήσι των ελευθεριών. Υπήρξαν εφημερίδες που έκαναν αχαλινάτη καταχρήσι των ελευθεριών αυτών και αυτό έδωσε την ευκαιρία σε διαφόρους δικίκτες του Τύπου να λάβουν περιοριστικά μέτρα και να θέσουν υπό άγριο διωγμό το δημοσιογραφικό επάγγελμα.

Ο Μέγας Ναπολέων υπήρξε ένας από τους φοβερότερους δικίκτες του Τύπου. Ήθελε τις εφημερίδες όργανα της πολιτικής του και των προσωπικών του φιλοδοξιών. Καί, ενώ όλος ο κόσμος παρακολουθούσε με θαυμασμό τον Κορσικάνο, που ανέδειχθη Αυτοκράτωρ της Γαλλίας και διεκέρυττε, ότι οι κατακτήσεις του δεν είχαν άλλον σκοπό, παρά να αποκαταστήσουν τις ελευθερίες των ανθρώπων, σύμφωνα με τις αρχές της Γαλλικής Επαναστάσεως, ο Βοναπάρτης δέσμευσε τον Τύπο!

Ποτέ άλλοτε στη Γαλλία οι εφημερίδες δεν γνώρισαν τόση κακομεταχείρισι, όση την εποχή του Ναπολέοντος. Τα δεσμευτικά μέτρα εις βάρος του Τύπου, έπροκάλεσαν τη γενική αντίδρασι, τό δε 1799, κυκλοφόρησε στη Γερμανία ένα φυλλάδιο με τον τίτλο «Λεξικόν της γλώσσας της Γαλλικής Επαναστάσεως», όπου χαρακτηρίζοντο ως εξής τα δικαιώματα της δημοσιογραφίας στη Γαλλία: «Ο καθείς επιτρέπεται να γράφει ό,τι θέλει. Δεν έχει όμως δικαίωμα να δημοσιεύη ό,τι σκέπτεται ή ό,τι μπορεί να ανοίξη τα μάτια του κόσμου. Διαφο-

ρετικά, τό μόν τυπογραφείο του θα σφραγισθή, αυτός δε θα περάση τις υπόλοιπες ημέρες του σ' ένα ξερονήσι».

Αυτά, ύστερα από τόσους άγώνες και τόσες θυσιές...

Η τακτική που εφήρμοσε ο Μέγας Ναπολέων εναντίον του Τύπου, θυμίζει λίγο την τακτική των κατακτητών του τελευταίου παγκοσμίου πολέμου. Μόλις καταλαμβάνετο μία χώρα από τις στρατιές του Βοναπάρτη, οι εφημερίδες έμπαιναν υποχρεωτικά υπό τις άμεσες διαταγές του κατά τόπους στρατηγού. Μία από τις πρώτες φροντίδες των στρατευμάτων που έμπαιναν σε μία πόλι, ήταν να καταλάβουν τα τυπογραφεία και γραφεία των εφημερίδων και να εγκαταστήσουν ως συντάκτας ειδικούς Γάλλους εφημεριδογράφους, οι όποιοι συνάδευαν για τον σκοπό αυτό τα στρατεύματα της κατοχής.

Έτσι, χωρίς τό κοινό, ιδίως των έπαρχιών, να ξερη καλά-καλά τό τί συνέβαινε, έδημιουργείτο ή έντύπωση, ότι ο Τύπος των κατακτωμένων χωρών, ήταν αναφανδόν ύπερ του Ναπολέοντος! Τό εκπληκτικώτερον είνε, ότι ο Ναπολέων, ενώ σφυρηλάτουσε, κατά τον τρόπο αυτό, τα δεσμά της δημοσιογραφίας, εξέφραζετο... εναντίον της λογοκρισίας, ισχυριζόμενος ότι αποτελεί ένα ανέλευθρο μέτρον, του όποιου μπορεί να κάνει τη χειρίστη χρήσι ή πρώτος τυχόν!

Και αυτά, στα κατεχόμενα Κράτη. Στη Γαλλία, όμως, οι πιέσεις εναντίον του Τύπου, έξεδηλώνονταν με διάφορα άλλα μέτρα. Έκείνο που ξεγεύριζε φοδερά τον Ναπολέοντα, ήταν ή πληθώρα των εντύπων.

Πραγματικά, ευθύς μετά την Γαλλική Επανάστασι είχε έκδοσι πλήθος εφημερίδων — περίπου 200 — πολλές από τις όποιες δεν έκαναν καλή χρήσι των δικαιωμάτων τους.

Κατά την πρώτη περίοδο της άκμης του Ναπολέοντος, διηρκείτο αυτός ο πληθωρισμός των εντύπων, την δραστηριότητα των όποιων περιγράφει ως εξής ο Λουί Μπλάν: «Σε διάστημα όλιγων μηνών, έσημειώθη μία άνευ προηγουμένου έκδοσις φυλλων μνηνίων, εβδομαδιαίων, ήμερησίων, βασιλικών, έβδομαδιαίων, ήμερησίων, συγκρατημένων ή αφηνιασμένων, που στάζουν δηλητήριο ή διαδίδουν την ύβρι, που διαστειρούν τον τρόμο ή εξυμνετούν την συκοφαντία, που διακηρύσσουν την αλήθεια, ή αποδίδουν την ήχά σε όλα τα πάθη, που ρίπτουν λαμψή άστραπτή σε όλες τις ιδέες και συνενώνουν σε εξωτερική συναυλία όλους τους ήχους της φύσεως, από του βρυχηθμού του λεονταριού μέχρι της κραυγής των σαρκοβόρων πτηνών».

Αυτή, λοιπόν, την κατάσταση, που του χτυπούσε στα νεύρα, απεφάσισε να την εξουδετερώση ο Ναπολέων με δραστικά μέτρα. Καί, έπειδή απέφευγε — για λόγους έντυπώσεως — την έπιβολή λογοκρισίας, κατέφυγε σ' ένα άλλο σύστημα, απλούστερο και πρακτικώτερον: Έπαυσε τις εκατοντάδες εφημερίδων που είχαν έμφανισθή από την εποχή της Επανάστασεως και επέτρεψε την κυκλοφορία ώρισμένων, που ήταν όργανα της πολιτικής και των επιδιώξεων του.

Ειδικά στο Παρίσι, επέτρεψε την έκδοσι 13 μόνον εφημερίδων, τις όποιες διήθυσαν πρόσωπα της άπολύτου έμπιστοσύνης του. Τα πράγματα αυτά, ήταν ουσιαστικά κρατικοί υπάλληλοι και έμισθοδοτούντο από τα κρατικά ταμεία.

Τόσος ήταν ο φόβος του Ναπολέοντος προς τις αντίθετον άποψων εφημερίδες, ώστε έλεγε, ότι «περισσότερο επικίνδυνες είνε τέσσορες αντιπολιτευόμενες εφημερίδες, παρά χίλιες έθρικής λόγους». Καί με αυτή την περιερη νοοτροπία, κατήργησε τις ελευθερίες που με τόσους άγώνες και τόσες θυσιές είχε κατακτήσει ο Τύπος.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Άγγλος ψυχολόγος δόκτωρ Άντριου Παϊνμπροκ, που είνε επίσης πρόεδρος της Συνμοσπονδίας των Ένώσεων για τή διευκόλυνσι του γάμου, γράφει: «Μην κάνετε ποτέ στον έαυτό σας την ερώτησι: «Είμαι τάχα αξία για ν' αγαπηθώ;» Δεν υπάρχουν γυναικες που να μην είνε αξίες ν' αγαπηθούν, για τον απλούστατο λόγο πως δεν υπάρχουν γυναικες άσημες. Υπάρχουν μόνο γυναικες χωρίς γοητεία. Άλλ' ή γοητεία είνε κάτι που άποκτάται».

Τό ν' αγαπηθίτε, όμως, δεν έχει μεγάλη σημασία, παρατηρεί ο ίδιος συγγραφέας. Τό ζητήμα είνε ποίος θα σας αγαπήσει.

Έκείνος, λοιπόν, που θα σας αγαπήσει πρέπει να είνε ένας άντρας ικανός γι' αυτό τό αίσημα. Αυτός ο όρισμός άποκλείει προκαταβολικά τους πολύ ωραίους άντρες, που αγαπούν μόνο τον έαυτό τους, τους φιλοδόξους, εκείνους που είνε άποροφθιμένοι από την τέχνη τους ή μιά επιστημονική έρευνα, τους Δόν Ζουάν και μερικές άλλες κατηγορίες ανθρώπων, που ή ψυχή τους είνε κλειστή στον έρωτα.

«Μην δίνετε την έμπιστοσύνη σας, συμβουλεύει ο δόκτωρ Παϊνμπροκ, στον άντρα που φέρθηκε άσχημα σε μιάν άλλη γυναίκα. Η ίδια τήνη περιμένει και σας. Ο άνθρωπος που θα σας αγαπήσει πραγματικά θα σας μοιάζει!» Τά αντίθετα έλκνται, αυτό είνε αλήθεια, αλλά άμέσως έπειτα άπώθονται! Διαλέξτε, λοιπόν, κάποιον που να έχη την ίδια μόρφωσι με σας, τά ίδια γούστα και τον ίδιο χαρακτήρα (έκτός αν ο δικ' σας είνε άσυνήθηντος).

«Μην λέτε πως δεν μπορεί να διαλέξετε τον άνθρωπο που θ' αγαπήσετε. Άρκεί γι' αυτό να μην είσαστε πολύ βιαστική και να μην πέφετε στην άγκαλιά του πρώτου τυχόντος. Τό να γνωρισθίτε μ' έναν άνθρωπο και να πάτε να καθίσετε μαζί του σ' ένα κέντρο ή να κάμετε έναν περίπατο, δεν σημαίνει πως είσαστε ύποχρεωμένη να του κάμετε συγχρόνως αυτή ή εκείνη την παραχώρησι.

«Από τ' άλλο μέρος, πρέπει να είσαστε πάντα σε θέση να χαλιναγωγήτε την ερωτική σας διάθεσι. Έτσι, θα υπορέσετε να διακόψετε ένκαίρως μιά σγέσι που δεν σας ικανοποιεί και δεν θα βάσετε τη δυνατότητα της έκλογής. Όσο για τους περιόφημους κεραυνόβόλους έρωτες, μην δίνετε μεγάλη πίστι σ' αυτούς. Πολύ σπάνια οδηγούν σ' ένα αληθινό αίσημα. Πρόκειται συνήθεστερα για μιά παραλάλη που έχει όλα τα χαρακτηριστικά του μεθυσίου. Τό μόνο που άπομένει όταν ξεμεθύσετε είνε μιά δυσάρεστη και κάποτε όδυνηρη ανάμνησι!...»

Τά τρία πράγματα που γοητεύουν τον άντρα

Κατά τον δόκτωρ Παϊνμπροκ, τρία κυρίως πράγματα γοητεύουν τον άντρα που θα σας αγαπήσει. Κι' αυτά είνε τό στόμα σας, ή γραμμή του κορμιού σας και τά πόδια σας.

Τό στόμα

Για να έχετε γοητευτικό στόμα, δεν πρέπει να είσαστε ποτέ ικανοποιημένη από τις φροντίδες που καταβάλλετε γι' αυτό! Μπορείτε ίσως να κάμετε κάτι ακόμη...

Λέγοντας στόμα, έννοούμε τά χείλη, τά δόντια, την άναπνοή και δύο άλλα ακόμη πράγματα: την έκφρασι και τό χαμόγελο.

Η σύστασι να περιποιήσθε τά δόντια σας περιττεύει. Άλλά δεν περιττεύει ή σύστασι να τά περιποιήσθε όσο τό δυνατόν περισσότερο. Τό ίδιο θα πρέπει να πούμε και για την άναπνοή. Πρέπει να προσπαθήσετε ώστε ή άναπνοή σας να μην ούτε βαρεία, ούτε δυσάρεστη. Μερικοί γαρναλισμοί με χλιαρό νερό, όπου μπορείτε να προσθέσετε λίγο χυμό λευκού ή μερικές σταγόνες μέντας, θα εξαφανίσουν κάθε δυσάρεστη άπόπνοια.

Άλλά δεν άρκει αυτό. Πρέπει να πλένετε επίσης και τό έσωτερικό της υώτης σας. Συνήθιστε να κάνετε συχνές άναρροφάσεις χλιαρού νερού με τη μύτη σας, που θα βγάξετε καθα-

Τά πράγματα που γοητεύουν τους άντρες

Μείντε σ' αυτήν και προσπαθήστε μόνο να διορθώσετε τον «τόνο» της, αν δεν σας ικανοποιούν άπόλυτα.

Άλλά τό να έχετε παιδική έκφρασι και να θέλετε να παρστήσετε τη μοιραία ή τό να προσπαθήτε να καταστρέψετε την τωουδεή έκφρασι που έχει τό στόμα σας, για να τό δώσετε σκληρό ή άυσανική, άποτελεί άνοησία! Και δεν είνε μικρότερη άνοησία ή προσπάθεια μερικών κοριτσιών με άποστόλο πρόσωπο να παριστάνουν τις «επλάζες» ή τις άπογοητευμένες νομίζοντας πως έτσι θ' άποκτήσουν κάποια γοητεία.

τότιν από τό στόμα. Όσο για τό μακιγιαρίσμα των χειλιών, άποτελεί αληθινή έπιστήμη. Φροντίστε να ή μάθετε. Κι' ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό, είνε ν' άκούσετε από τό άλφα, σάν να μην ξέρατε τίποτε! Η έκφρασι και τό χαμόγελο, άποτελούν κατά μέγα μέρος φυσικά χαρίσματα. Μπορείτε, ωστόσο, με την έπιμονή και τη θέλησή σας να τά κάμετε πιο γοητευτικά.

Άλλά, προσέξτε! Η έκφρασι σας είνε πιθανόν παιδική, μυστηριώδης, τρυφερή, περιπαθής κλπ. Άλλά τό να έχετε παιδική έκφρασι και να θέλετε να παρστήσετε τη μοιραία ή τό να προσπαθήτε να καταστρέψετε την τωουδεή έκφρασι που έχει τό στόμα σας, για να τό δώσετε σκληρό ή άυσανική, άποτελεί άνοησία! Και δεν είνε μικρότερη άνοησία ή προσπάθεια μερικών κοριτσιών με άποστόλο πρόσωπο να παριστάνουν τις «επλάζες» ή τις άπογοητευμένες νομίζοντας πως έτσι θ' άποκτήσουν κάποια γοητεία.

Η γραμμή του κορμιού

Ο άνθρωπος που θα σας αγαπήσει θα προσέξει περισσότερο τη γραμμή του σώματός σας παρά την ιδιαίτερη διαμόρφωσι καθενός από τά μέρη του. Άλλ' ή γραμμή είνε αλληλένδετη με τό ντύσιμό σας. Μην παρασύρεστε, λοιπόν, από τη μόδα. Κάμετέ την αντίθετα, να ταίριάζη με την ιδιαίτερη διάπλασι του σώματός σας. Μην ξεχνάτε, έξ άλλου, ότι ή γραμμή δεν είνε κάτι τό στατικό, αλλά ό,τι πρέπει να έχη ζωή και κίνησι. Όταν λείπουν αυτές, θα μοιάζη τό σώμα σας σάν κούδ άγαλμα. Μελετήστε λοιπόν τό Βαδισμα, τις κινήσεις σας, τό πάντα. Σε πολλές περιπτώσεις, μιά μικρή λεπτομέρεια καταστρέφει ένα άριονικό σύνολο.

Τά πόδια

«Αν είνε λίγο περισσότερον γοντό ή λίγο περισσότερον λεπτά, αυτό δεν έχει μεγάλη σημασία. Τό κυριώτερον είνε να έχουν νάρι και να μην άποτελούν παραφωνία με τό υπόλοιπο σώμα σας. Μην ξεχνάτε, έξ άλλου, ότι απαιτούν κι' αυτά τις φροντίδες τους και ότι με μερικές κατάλληλες άσκήσεις, μασάζ κλπ, μπορείτε να διορθώσετε πολλές από τις ατέλειές τους. Άλλά τό πόδι σας δεν άρκει να είνε καλό. Πρέπει επίσης να φαίνεται καλό. Θα δώσετε, λοιπόν, ιδιαίτερη προσοχή στις κάλτσες σας. Οι καλοφρεμένες κάλτσες δίνουν χάρι στα πόδια, τά δείχνουν άσυγκρίτως ωραιότερα, κι' ακόμα κάνουν να μη φαίνονται μερικά ελάττωματά τους με την πρώτη ματιά.

Τά δύο πράγματα που συγκινούν τον άντρα

Υπάρχουν, έξ άλλου, δύο πράγματα που συγκινούν τον άντρα. Κι' αυτά είνε: 1) Τό βλέμμα σας. — Είνε προτιμώτερον να έχετε βλέμμα κάπως ντροπαλό, παρά προκλητικό. Οι γυναίκες που έχουν προκλητικό βλέμμα έμπνουν ίσως πολλά φλογερά και βίαια πάθη, αλλά ποτέ έναν αληθινόν έρωτα. Τό βλέμμα σας όμως κι' όταν ακόμη είνε ντροπαλό, δεν πρέπει να παραμένη άτονο και σάν νεκρό. Πρέπει, τουναντίον να ύπονομαίσετε μ' αυτό τά λόγια σας. Μην ξεχνάτε, άλλωστε, ότι τά μάτια λένε συνήθως πολύ περισσότερα από ό,τι τά χείλη, όταν παίρνουν την κατάλληλη έκφρασι.

2) Τό άρώμα σας. — Μην άκούτε τις γυναίκες της παλιάς σχολής που καταδικάζουν τά άρώματα. Στη γυναίκα είνε απαραίτητα. Άλλά πρέπει να τά χρησιμοποιήτε με διακριτικότητα. Τά πολύ δυνατά άρώματα προκαλούν την αντίθετη έντύπωσι από κεινη που επιδιώκετε. Δεν πρέπει, έξ άλλου, ν' αλλάξετε συχνά άρώμα.

Τρία κυρίως πράγματα, κατά τον δόκτωρ Παϊνμπροκ, γοητεύουν τον άντρα που θα σας αγαπήσει: Τό στόμα σας, ή γραμμή του κορμιού σας και τά πόδια σας...

Λαττώματά τους με την πρώτη ματιά.

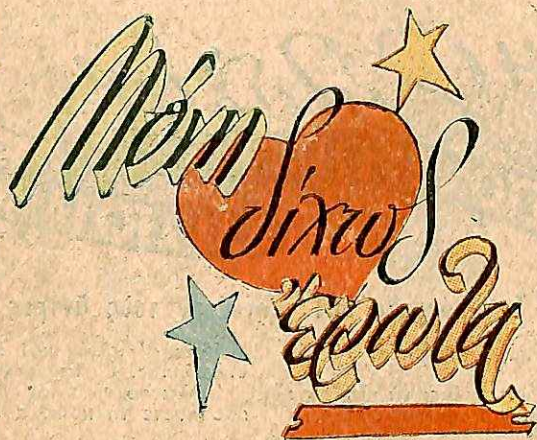
ΤΟΣΟ στην ιδιωτική της ζωή, όσο και στην οθόνη, η Έλιζαμπετ Τάιλορ ξέρει να κατακτά τις καρδιές όλου του κόσμου και ιδιαίτερα των ανδρών. Ξέρει ακόμη να εμπνέει τον κεραυνόβολο έρωτα σε όσους τη γνωρίσουν, αλλά είναι φανερό ότι δεν ξέρει να κρατήσει κοντά της έναν έρωτευμένο μαζί της άντρα. Αυτό αποδείχθηκε πριν απ' το γάμο της με τους επανειλημμένους, αλλά άτυγους άρραβώνες της και αποκορυφώθηκε με το γάμο της, που έγινε ύστερα από κεραυνόβολο έρωτα ολίγων μηνών.

Είπε τόσο όμορφη η Έλιζαμπετ, τόσο χαριτωμένη, προκαλεί τόσο θαυμασμό με τη γοητεία της, ώστε όταν το Φεβρουάριο του 1950 τη γνώρισε για πρώτη φορά ο Κόνρατ Νικ Χίλτον, ένας συμπαθής νέος και γόνος αριστοκρατικής οικογένειας της Ν. Υόρκης, μέλλον κληρονόμος εκατοντάδων εκατομμυρίων δολλαρίων, ένοιωσε την καρδιά του να σκιρτάει ξαφνικά από έρωτα γι' αυτή τη γοητευτική κοπέλλα των 18 χρόνων. Την αγάπησε παράφορα κι' όταν με τη συγκατάθεσή της ίδιες παρουσιάστηκε στους γονείς της και ζήτησε το χέρι της κόρης τους, αυτοί στην άρχή δεν τολμούσαν να το πιστέψουν.

Με τις εύγες όλων ο γάμος έγινε στο Μπέβερλυ Χίλς του Χόλλυγουντ στην 1 Μαΐου του 1950, μπροστά σ' όλους σχεδόν τους αστέρες. Αμέσως οι νεόνυμφοι έφυγαν με το «Κούην Μαϊον» για το γαμήλιο ταξίδι τους στην Εύρωπη, ένοικιζοντας ολόκληρο το ίδιο αίθρο και πολυτελές διαμέρισμα του Δουκά και της Δουκίσσης του Ουίνδσως.

Στην άρχή η Λίζ δεν αναπόσπε τον Κόνρατ, αλλά αμέσως μετά τον γάμο και η δική της καρδιά άνοιξε να χτυπάει με συγκίνηση γι' αυτόν.

Όταν μετά δίμηνο περίπου άπουσία το ζευγάρι ξαναγύρισε στη Ν. Υόρ-

Η Έλιζαμπετ Τάιλορ θα ξαναπαντρευθεί;

Επάνω: Η Έλιζαμπετ Τάιλορ με τον τρέως σύζυγό της Κόνρατ-Νικ Χίλτον. Στο μέσον: Η Έλιζαμπετ, στο στούντιο, με τον σκηνοθέτη Στάνλεϋ Νιόνεν (αριστερά) και ένα θουμαστή της. Κάτω: Ο Άγγλος στάρ Μάικλ Γουάιλντιγκ.

κη, τίποτα δεν έπρόδιδε τη θύελλα που έμαινετο στις καρδιές τους και που αργότερα έσπασε με δυσάρεστες συνέπειες. Όπως άκοιτοί προηγούμενοι μνηστήρες έτσι τώρα και ο Κόνρατ-Νικ ένα προί της 1ης Νοεμβρίου 1950 έγκατέλειψε ξαφνικά τη Λίζ του και έφυγε για τη Ν. Υόρκη.

Τρεις μήνες μετά, στις 29 Ιανου-

Στο άκουσμα του όνοματος αυτού το όμορφο πρόσωπο με τα μεγάλα έκφραστικά μάτια της Έλιζαμπετ σκοτεινίωσε άπτομα. Ωστόσο δεν θέλησε να μ' αφήσει χωρίς άπάντησι:

— Με τον Κόνρατ χωρίσαμε, μου είπε, γιατί... ήταν μοιραίο να χωρίσουμε! Τίποτα άλλο δεν ένω να πω γι' αυτό το τόσο δυσάρεστο ζήτημα...

— Οι έφημερίδες γράφουν, της είπα κατόπιν, για το ειδύλλιο σας και τον προσεχή γάμο σας με τον σκηνοθέτη Στάνλεϋ Νιόνεν ή τον Άγγλο συναδέλφω σας Μάικλ Γουάιλντιγκ...

— Είπε ελεύθερες να γράφουν ό,τι θέλουν, μου άπάντησε η Λίζ. Η πραγματικότητα όμως είναι πολύ διαφορετική. Δεν πρόκειται να παντρευτώ ούτε τον έναν ούτε τον άλλο, γιατί κανείς τρυφερός δεσμός δεν με συνδέει μαζί τους. Δεν είμαι έρωτευμένη με κανένα. Διατηρούμε όμως μια στενή και ειλικρινή φιλία. Μου άρέσει η συντροφιά τους και μέσα στη μοναξιά που με κυκλώνει βρίσκω σ' αυτούς ένα ψυχικό ξεκούρασμα...

Το συμπέρασμά μου απ' την συνομιλία μας αυτή, είναι ότι η Έλιζαμπετ εξακολουθεί να είναι τρελή, έρωτευμένη με τον τρέως σύζυγό της Κόνρατ, που έζησε μαζί του μόλις 6 μήνες. Ελπίζει πολύ σε μια συμφιλίωσι. Άλλά πώς θα γίνει αυτό, αφού διαδίδεται ότι ο Κόνρατ έτοιμάζεται να ξαναπαντρευτεί με μια άλλη... Έλιζαμπετ, την όμορφη Γερμανίδα Έλιζαμπετ φον Φέρστενπεργκ. Η γενική γνώμη πάντως είναι ότι η Λίζ εξακολουθεί να τον αγαπάει τρελλά. Έχει νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμα στα περίχωρα του Χόλλυγουντ για να μένη εκεί έχοντας για συντροφιά την γραμματέα της και πιστή φίλη της μίς Πέγκυ Ράθλετζ.

Σε στιγμές ειλικρινείας και έξομολογήσεων η Λίζ όμολογεί στη Πέγκυ ότι είναι απογοητευμένη και κουρασμένη πια απ' τη σύντομη ζωή της. Έκτος αυτού όλοι πια στο Χόλλυγουντ ξέρουν ότι τα αλληπάλληλα αυτά αισθηματικά άτυχηματα κλονίσαν άρκετά σοβαρά την υγεία της. Υποφέρει από νευρική υπέρταση και μόνιμο σχεδόν πονοκέφαλο. Πιστεύει ότι θα βοηθήσει τη λησμονιά και την ψυχική ηρεμία με την συνεχή και κουραστική εργασία στα στούντιο. Πάντως όμως, και με την μέθοδο αυτή η υγεία της όχι μόνο δεν βελτιώθηκε, αλλά και χειροτέρεψε. Λένε ότι κατά τη διάρκεια του γυρίσματος στην Άγγλία του φίλμ «Ιδανός», η Λίζ χρειάστηκε να έχη διαρκώς κοντά της στο «πλάτω» μια νοσοκόμο έτοιμη για επέμβασι.

Αναφέραμε τις διαδόσεις για τον προσεχή γάμο του Κόνρατ-Νικ Χίλτον με μια Γερμανίδα. Άλλ' υπάρχουν και νεώτερες πληροφορίες ότι και η Λίζ έχει πάρει την άποφάσι να δοκιμάσει για άλλη μια φορά την τύχη της στο γάμο. Υποψήφιος σύζυγος, κατά τις διαδόσεις αυτές είναι ο γνωστός Άγγλος στάρ Μάικλ Γουάιλντιγκ, που μόλις προ μηνών πήρε το διαζύγιό του από την επίσης ήθοποιό Καίη Γιάγκ... Θα δούμε αν θ' αληθεύουν οι φήμες.

Μέχρι της στιγμής, πάντως, η όμορφη Λίζ είναι μια διάσημη, αλλά δυστυχισμένη γυναίκα, μόνη στο κόσμο και δίγως έρωτα...

Άλλά, όπως συνήθως συμβαίνει στο Χόλλυγουντ, και η Λίζ θα πάει σε λίγο να θυμάται τον Κόνρατ αντικαθιστώντας τον με έναν άλλον Κόνρατ. Οι στενοχώριες και οι λύπες στην κινηματογραφούπολη διαρκούν πολύ λίγο, «ενα φεγγάρι» μόνο...

Π. ΕΡΒΙΕ

ΑΓΑΠΗ ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Εκεί, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, μία σκιά προχώρησε με προσφύλαξη ξυστά, δίπλα στον ψηλό τοίχο του απέραντου περιβολίου. Ήταν ο φθινόπωρος. Οι πρώτες παγωμένες πνοές του βορριά ξεμαλλιάζανε τα τελευταία φύλλα των δέντρων.

Σαφνικά, η σκιά, βλέποντας, ότι κανένας δεν περνούσε, σκαρφάλωσε σβέλτα πάνω σ' έναν πλατάνο, που τα κλαδιά του φτάναν ως τη μάντρα, κι ύστερα γλυστρήσε επιτήδεια από την άλλη μεριά του τοίχου. Ήταν ένας άντρας λιγνός, ψηλός. Φαινόταν νέος. Προχώρησε αργα-αργά, με προσφύλαξη, προς την αρχοντική βίλλα, στο βάθος του κήπου. Ένα παράθυρο της στο δεύτερο πάτωμα, ήταν φωτισμένο κι αυτό μνηστήριζε τις ανήσυχες ματιές του άγνωστου.

Σαφνικά, το οφθαλμικό ένδοξο σκυλιού ακούστηκε κοντά του. Το λυκόσκυλο χύνηξε με το στόμα του ανοικτό, απάνω του ζώο και άνθρωπος κυλιότανε στο χώμα. Ο άνθρωπος, όμως, είχε προσφύλαξη να τραβήξει το μαχαίρι του. Μία, δύο μαχαίριές: Το σκυλί σπαρτάρισε κι έβρισε ακίνητο.

Στάθηκε λίγο ο άγνωστος, για ν' ακούσει μήπως ο θόρυβος από το πάλεμα, είχε τραβήξει κανέναν της προσοχής. Τίποτα. Ήσυχια απόλυτη βασιλεύε. Εσκαμνίστηκε λίγο ο άγνωστος, ακούσισε το ματωμένο μαχαίρι στο μαυικό του, τόκρωσε στην τσέπη του, και προχώρησε. Φτάνοντας μπροστά στη βίλλα, στάθηκε για μία στιγμή αναποφασιστός. Ύστερα, πηδώντας ελαφριά σε μία βεράντα του πρώτου πατώματος, κι άρχισε να σκαρφάλωνε σε μία κληματαριά, που φτανε ως το ύψος του φωτισμένου παραθύρου. Φτάνοντας εκεί, πιάστηκε από το μαύρο και πηδούσε πάνω. Η γρίλλια ήταν ανοικτή. Έβαλε το χέρι του, και τραβήξε προς τα πάνω το σύρτη που την έκλεινε. Ακούμπησε τότε το φλογισμένο του μέτωπο στο τζάκι και κούταξε μέσα.

Ήτανε μία κρεβατοκάμαρα μεγάλη, με πλούσια έπιπλα. Απάνω στο φαρδύ κρεβάτι, ένας γέρος διάβαζε, κάτω από τις ακτίνες μιας ηλεκτρικής λαμπτήρας, που βρισκόταν απάνω στο κομοδίνο του. Ο άγνωστος τον κούταξε μία στιγμή με έδωτο μίσος... Κι ύστερα, σαφνικά, με μία γροθιά του, έσπασε το τζάκι. Έκωσε αστραπιαία το χέρι του, άνοιξε το κρεβάτι και πηδούσε σαν αλλομένο ως στην κρεβατοκάμαρα. Ο γέρος είδε αναστατωμένη πελιδνός στο κρεβάτι του. Τα μάτια του, γουρλωμένα, γεμάτα φόβη, είχανε καρφωθή στον άγνωστο, που κίλασε πηδούσε απάνω του, με το μαχαίρι υψωμένο:

— Τι μωριά... αν αγαπάς τη ζωή σου!... μουρμούρισε.

Ο γέρος έπεσε πίσω, μ' έναν αδύνατο στεναγμό. Ο άγνωστος έτρεξε στην πόρτα, την κλείδωσε από μέσα, ύστερα έτρεξε στο παράθυρο, έκλεισε το ελώφυλλο και το σπασμένο τζάκι, και γυρίσε στο κρεβάτι, που απάνω του ο γέρος ακινητούσε, παραλυμένος από τον τρόμο του.

— Τι θές... τον έρωτσε εκείνος με φωνή πούτρεμη. Λεφτά...

Γέλασε ξαφνικά ο άγνωστος:

— Λεφτά... Τι να τα κάνω;... είπα.

Ήτανε πολύ νέος, σχεδόν παιδί. Τα ρούχα του ήταν φτωχικά και τα μαγουλά του χλωμά. Μόνο στα κατάμαυρα μάτια του έλαμπε ο πυρετός. Ο γέρος είχε καρφώσει το βλέμμα του απάνω του.

— Με κούτας;... Εί... μουρμούρισε ο άγνωστος. Σου θυμίζει τίποτα το πρόσωπό μου;...

— Ποιος είσαι;... ρώτησε βραχνά ο γέρος.

— Σιγά-σιγά, θα το μάθεις... Άλλωστε, γι' αυτό ήρθα απόψε... Για να το μάθεις!...

Έκατσε στα πόδια του κρεβατιού ο άγνωστος, κι άρχισε με μία φωνή που κόπου-κόπου τη βράχνιαζε ή όργη ή η συγκίνηση:

— Κάποτε, έδω και είκοσι χρόνια, δυο νέοι άνθρωποι, αγνιόντουσαν... Ένας άντρας, μια γυναίκα. Ένα εμπόδιο, όμως, πολύ δυνατό τους χώριζε!... Εκείνος ήτανε πλούσιος, εκείνη φτωχή. Ανάμεσα τους φθινόπωρο ο πατέρας του άντρα, ένας σκληρός άνθρωπος, παύσε να βάλει σκοπό στη ζωή του να παντρευτεί το γιό του με μία πλούσια γυναίκα... Κι εκείνη που αγαπούσε ο γιός του, ήτανε φτωχιά... Το ερώτημα του ζευγαριού, δεν μπόρεσε να ολοκληρωθεί... Εκείνος κι εκείνη, δεν μπόρεσαν να παντρευτούνε. Πάνω από τα ένωμένα τους κεφάλια, βάραινε σαν απειλή η αλύγιστη βέλση του σκληρού πατέρα... Κι όμως, εκείνος κι εκείνη, είχανε κίλας ένωσή για πάντα με τα δαμά της αγάπης! Εκείνη στα σπλάχνα της ένοιωσε τον καρπό του έρωτά τους να ζωντανεύει... Τ' σημάδια είχε αυτό;... Μπροστά στον έκδηλο του πατέρα του, ο έρωτευμένος νέος γονάτισε! Άφησε την αγαπημένη του, και παντρεύτηκε μιάν αδιάφορη γυναίκα, πούχε για τον πατέρα του το μοναδικό πράσιν να ναι πλούσια...

«Είν' αλήθεια ότι ο γάμος ήταν έτελως τυπικός. Εκείνος, έρωτευμένος πάντα μ' εκείνη που δεν είχε παντρευτεί, δεν έπαψε ποτέ να τη συλλογιέται, να τη βοηθάει, να τη τρέφει, να τη δίνει ευκαιρία, για να σφίξει στην αγκαλιά του το παιδί της... το παιδί τους... Μα, κάποτε, βρήκε απρόοπτο δυσκλήρο θάνατο ο άνδρας αυτοκινητιστικό σύστημα!... Η φτωχιά μάνη έβρισε τότε κουρέλι από τον πόνο, χωρίς βοήθεια από πούθενά, μ' ένα παιδί στην αγκαλιά, που πρεπε να το συντηρήσει, να το μεγαλώσει...»

«Δεν τα κατάφερε... Η υγεία της κλονίστηκε, η αρρώστεια έκαμψε τα σώβρα της, και το παιδί της είδε από πολύ μικρό ν' ανοίγνται μπροστά του οι πιο δύσκολοι δρόμοι της ζωής... Έπρεπε να βρή λεφτά, για να βοηθήσει την αρρώστη μάνη του. Τα βρήκε με κάθε τρόπο: Έγινε κλέφτης, παλάνθρωπος, απάτενας!... Μπήκε φυλακή, είδε μπροστά του την κοινωνία γεμάτη περιφρόνηση, πόνεσε, μάλιστα... Μεγάλωσε μέσ' στον πόνο και στο θούρο. Στο τέλος, δεν κατάφερε να σώσει και τη μανούλα του! Μία νύχτα, η φτωχιά άρρωστη, ξεθύλησε στην αγκαλιά του.

«Πριν άφησε, όμως, την τελευταία της πνοή, πρόφτασε να εξιστορήσει στο παιδί της, στο γιό της, την πονεμένη ιστορία του άτυχου έρωτά της, και το ρόλο του σκληρού εκείνου ανθρώπου, του πατέρα του, που καταδικάζει στην παντοτεινή δυστυχία τρία πλάσματα που δεν τούχανε φταίξει σε τίποτα...

Ξανασταμάτησε ο νέος. Τώρα, τα μάτια του γέρου ήτανε καρφωμένα απάνω του μ' ανεπίτρεπτη τρυφερότητα...

— Μόλις έκλεισε τα μάτια της μάνης του, ο γιός πήγε να βρή τον άνθρωπο εκείνον, τον πατέρα του πατέρα του, με προγραμμα του να τον σκοτώσει... Οι υπηρέτες τον διώσανε από την πόρτα... Και ξαναγύρισε απόψε, από το παράθυρο!...

Χοντρά δάκρυα σάλιασανε τα ρυτιδωμένα μαγουλά του γέρου... Σαφνικά, σηκώθηκε από το κρεβάτι, κι έπεσε γονατιστός μπροστά στο νέο που τον κούτασε με μίσος:

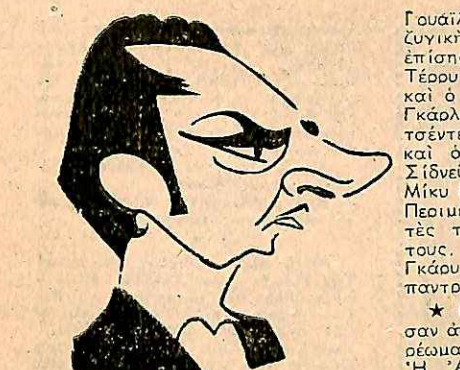
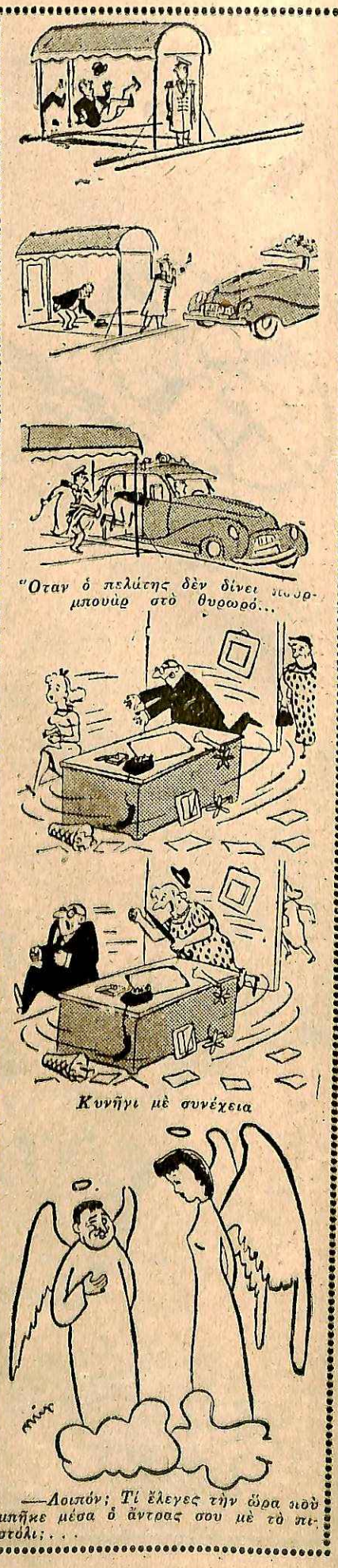
— Σκότώσε με!... του ψιθύρισε με φωνή κομμένη από τους λυγμούς. Θάχης κάθε δική... Πριν όμως με σκοτώσεις, συχώρεσε με!...

Ο νέος έβρισε αναποφασιστός. Είχε εκεί, μπροστά του, περμένο στα πόδια του, το σκληρό άνθρωπο, πουχε καταδικάζει χωρίς λύπη τον πατέρα του, τη μητέρα του, τον έρωτά τους, κι αυτόν, τον ίδιο!... Μηχανικά, το χέρι του χούφτισε το μαχαίρι.

Σαφνικά, όμως, η καρδιά του σφίχτηκε! Αυτός ο άνθρωπος, ο γέρος, ήταν ό,τι του μένε στη ζωή... Όπως κι αυτός, ο νέος, ήτανε το μόνο πρόσωπο, που έδενε το γέρο με τη ζωή... Ένα κύμα τρυφερότητας ξεχείλιζε μέσ' από την ξεραμένη καρδιά του τόσο βασανισμένου αυτού νέου. Αγκάλιασε το γέρο, που κίλαγε στα πόδια του με λυγμούς, τον σήκωσε και τον έσπιδε στο στήθος του:

— Δεν είν' ανάγκη να σε συχωρέσω... του μίληκε μέσα ο άντρας σου με το πιστόλι...

— Δέν είν' ανάγκη... παππού!... μουρμούρισε, σ' αγαπάω... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Πιέρ Μπρασσέρ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Με τον προσεχόν του γάμο, ο Ζάκ Ντεν Σερβάνι και η Ντομνίκ Μπλανσάρ θ' αποτελέσουν το τεσσαρακοστό καλλιτεχνικό ζευγάρι της Γαλλίας. Έπειδή θα θέλατε ίσως να μαθετε ποιά είνε τα 39 άλλα ζευγάρια, παραθέτουμε κατωτέρω τα ονόματα των ήθοποιών που τα αποτελούν: 1) Ζαν Λουί Μπαρρώ — Μαντελν Ρενώ, 2) Πιέρ Μπρασσέρ — Λίνα Μαγκρίνι, 3) Ραϊμόν Μπουσιέρ — Αντρέ Πουάδ, 4) Κριστιάν Ζάκ — Ρενέ Φώρ, 5) Ζαν Ντεσαγύ — Σιμόνη Βαλέρ, 6) Πιέρ Φρενέι — Υδόν Πρεντάν, 7) Κοκό Άσλάν — Ντενί Νοέλ, 8) Μωρίς Μπακέ — Ζακελίν Φινγκς, 9) Αιμί Μπαρανέλι — Λουσιέν Ντελίν, 10) Λουί Μπαρνάι — Λιζιάν Ραυ, 11) Ζουλιέν Μπερτώ — Μισελίν Μπουντέ, 12) Τζιμού Γκαγιάρ — Κολέτ Ρισάρ, 13) Λουλού Γκασόν — Λίν Ρενώ, 14) Ντανιέλ Ζελόν — Ντανιέλ Ντελόν, 15) Φερνάν Γκραβί — Ζαν Ρενουά, 16) Σασά Γκίτσο — Λάνα Μαρκίνι, 17) Ζωρζ Μαραλ — Ντανιέλ Ρουπέν, 18) Μπιλ Μάροσα — Μισελίν Ροζέ, 19) Τιέρυ Μαλνιέ — Μαρσέλ Τασσενκούρ, 20) Πωλ Μερικ — Τασσεν Σειρέλ, 21) Γιόρ Μοντύ — Κλωντ Ζενκούρ, 22) Υβ Μοντάν — Σιμόν Σινιόρ, 23) Ανού Μυρά — Ναταλί Νατιέ, 24) Μαρσέλ Πανιόλ — Ζακελίν Πανιόλ, 25) Στέβ Πασσέρ — Ρενέ Πασσέρ, 26) Ραϊμόν Πελλεγκρέν — Ντόρια Ντόλ, 27) Φρανσουά Περίε — Λαρί Ντίνις, 28) Μωρίς Ρεγκάι — Ζαννί Μύλλερ, 29) Ζορζ ετζίανι — Ζαννί Νταρσέ, 30) Ινο Ρόσι — Λίλια Βέττι, 31) Αιμόν Ρουλά — Φρανσουάζ ουγκάν, 32) Κλωντ Σαινβάλ — Φρανσουάζ Κριστό, 33) Τόυ σαφίν — Λιζ Ντελμάς, 34) Αντρέ Βερσίνι — Βάνα Ουρμπί, 35) Άνν Βιντάλ — Μισελ Μοργκάν, 36) Υβ Βενσάν — Ζακελίν Ουάι, 37) Μισέλ Βιτόλνι — Κριστιάν Λενιέ, 38) Ροσνίς Μπλάνκ — Ενρίθ Φονταίν, και 39) Ζάκ Σαυτάν — Λουίς Φειρέ.

★ Κατά το 1951 άραβωνιάστηκαν επίσης τα έξης τέσσερα καλλιτεχνικά ζευγάρια: 1) Κλωντ Ντοφέν — Άνν Βενσάν, 2) Ζορζ Γκετάρ — Μωρίς Λοπέζ, 3) Ζεράρ Νερύ — Μάσα Μερκάντι και 4) Υβ Ρουπέρ — Ροζί Βαρό.

★ Τρία όμως ζευγάρια χώρισαν κατά το έτος αυτό: 1) Ζάκ Ντακνί — Όντιλ Βερσάν, 2) Κλεμάν Ντιουβ — Βιδιάν Ρομάν, και 3) Ζεράρ Λαντρώ — Ζακελίν Ροζέ.

★ Πολυάριθμα ήταν κατά το 1951 τα διαζύγια καλλιτεχνικών ζευγαριών στο Χόλυγουντ: Η Πατρίσια Νάιτ και ο Κόρνελ

Γουσίλντ χώρισαν ύστερα από συζυγική ζωή 14 χρόνων. Χώρισαν επίσης ο Γκλέν Ντέιβις και η Τέρεν Μούρ, η Άντα Λουπίντο και ο Κόλλιο Γιάνγκ, η Τζούτι Γκάρλαντ και ο σκηνοθέτης Βιντσέντε Μινέλλι, η Τζόαν Φονταίν και ο Μπιλ Ντοζιέ, η Σούζια Σίνεβ και ο Μπόμπ Άλσοπ, ο Μίκυ Ρούνεϊ και η Μάσα Βίκος. Περιμένουν επίσης τις ημέρες αυτές την έκδοσι του διαζυγίου τους, ο Κλάρκ Γκέμπλ και ο Γκάου Κούπερ. Ο τελευταίος θα παντρευτεί την Πατρίσια Νάιτ.

★ Κατά το 1951 τέλος έσβυσαν από το κινηματογραφικό στερέωμα μερικά λαμπρά στέκια. Η 'Αμερική έχασε την Μαρία Μοντέλ, τον Τζάκ Χόλτ και τον Ρόμπερτ Γουόλκερ (πρώτο σύζυγο της Τζένιφερ Τζάινς). Η Γαλλία τον Λουί Ζουβέ, τον Ζάκ Μπωμπ και τον Έντιν Όντορ (σύζυγο της Λουσιέλλας Τσερίνα). Και η 'Αγγλία τον Σούιλ Μόντ και τον Άρθουρ Μάσκεστον.

★ 'Ας αφήσουμε όμως το παρελθόν και ας οίξουμε ως συνήθως, ένα βλέμμα στο παρόν. 'Ο 'Ιταλός κομικός Μακκάρτι ο παντοετής στο 'Ιταλικό πορτοφόλι του Παρισίου την συμπατριώτισσά του Τζουλία Ντασινάλλι. 'Ο Μακάριο λίγο μετά το γάμο του, δώλεσε στους δημοσιογράφους πως περιέμενε από καρό τον έκδοσι του διαζυγίου του για να παντρευτεί την Τζουλία και ότι μια και το διαζύγιό βγήκε κατά το διάστημα που βρισκόταν στο Παρίσι δεν θέλησε να χάσει χρόνο περιμένοντας να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του.

★ 'Ο Τόυ Κόρτις, ο νέος Ντούγκλας Φαίρμπαρντ, ό-πώς τον αποκαλούν οι συμπατριώτες του, βοϊσκειται τις ημέρες αυτές στο Παρίσι. Ένα πρωί παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο του ένας δημοσιογράφος ζητώντας να του πούν συνέντευξη. «Είμαι από την αγγλική έφημερίδα «Καθημερινά Νέα» του είπα ο τελευταίος.

— 'Α! Την έρω καλά την έφημερίδα σας! του απάντησε με αφέλεια ο Τόυ. Αυτή μ' έκανε να κερδίσω τα περισσότερα λεφτά, όταν παίν από μερικά χρόνια, ήμουν... έφημεριδοπώλης στο Λονδίνο!

★ 'Ο 'Αμερικανός σκηνοθέτης Μικαέλ Κούρτις απέκαλεσε ένα μεγάλο μυστικό του: «Για να επιτύχουν ειπε, οι ερωτικές σκηνές, πρέπει ο πρωταγωνιστής να είνε... πεινασμένος. Το βλέμμα του πεινασμένου δεν διαφέρει καθόλου από το βλέμμα του έρωτευμένου. Μόνο ένας επαγγελματίας μάγειρος μπορεί να κάνει τη διάκρισι, αλλά κι αυτός όχι πάντοτε!»

★ Η Μαρία Φελίξ ύστερα από διετή παραμονή στην Εύοπη εγκαταλείπει την υποκριτική. Φεύγει για την 'Αργεντινή όπου θα γυρίσει το προσεχές της φίλμ. Θα γυρίσει κατόπιν έ-να δεύτερο στο Μεξικό και θα πιστοέψει στη Γαλλία κατά τα τέλη του 1952 για να πρωταγωνιστήσει στην ταινία «Κλεοπάτρα».

★ Την περασμένη εβδομάδα σημειώθηκε ένα καινούργιο τηλεοπτικό ρεκόρ. 'Ο 'Αμερικανός παραγωγός Χόουαρντ Χιούζ τηλεφώνησε από το Χόλλυγουντ στην Τζινα Λολομπίστη στη Ρώμη, τα, που βοϊσκειται στη Ρώμη, και προσπάθησε να την πείσει να υπογράψει με την εταιρεία του έ-να συμβόλαιο διαρκείας 7 χρόνων. 'Αν και το τηλεφώνημα διήρκεσε μία ολόκληρη ώρα, η συνομιλία έκλεισε με άρνησι της Τζίνεας να μεταβή στο Χόλλυγουντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ζήτημα φαντασίας

Είχα την ευχάριστη, πριν από λίγες βδομάδες, να σας φανερώσω το μυστικό της μεγάλης μου ζωής. Δηλαδή, πως απολαμβάνω τα αγαθά της ζωής με την φαντασία μου. Πως παίρνω τη βίλας που είνε για πολλή και παρασταίνομαι τον υποψήφιο αγοραστή, πως διαπραγματεύομαι την αγορά επιπλώσεων, γιατί και τσώνων άλλων, ωραίων πραγμάτων, που στίανονται για να κάνουν όμορφο το βίο των ανθρώπων που έχουν π.ράδες. Μ' αυτόν τον τρόπο, προσφέρω στον έαυτό μου την αυταπάτη του πλούτου και περνάω μία χαρά. Ναι, είχα την ευχάριστη να σας τα διηγηθώ, αλλά και πιστεύω πως κι έσεις θαχάτε την ευχάριστη να τα διαβάσετε. Και, αν θυμάσαστε, σας είχα δώσει και μία υπόσχεσι: Να σας διαφωτίσω και για την ερωτική μου ευτυχία, που την απολαμβάνω κι αυτή με παρόμοιον τρόπο. 'Ηρθε, λοιπόν, η ώρα να εκτελέσω την υπόσχεσί μου — αρκετά έπειτα με την αγωνία σας. Και να σας αποκαλύψω πως έχω ένα σωρό κατακτήσεις — σε μια ποικιλία που θα τη ζήλεσε κι ο πιο διάσημος Κακονόβας — και περνάω στιγμές ευδαιμονίας μαζί τους.

Ποιος δεν θέλει νάχη κάθε τόσο μία φιλενάδα όμορφη, με κομψές γραμμές και καλοντυμένη, μία φιλενάδα που να μην είνε φλύαρη, να μην κάνει καπρίτσια και να μη είνε πνεύμα αντιλογίας; Κανένας. Και περισσότερο απ' όλους εγώ, που είμαι και δύσκολος άνθρωπος. Κάποτε είχα κι εγώ τις περιπετειούλες μου, όλες όμως στήνες περιπέτειες, με συνθηθισμένες γυναίκες της σειράς, από κείνες που δουλεύουν στη γραφομηχανή, πλεκούν σουλντέρ, τηγανίζουν πατάτες και σε βλέπουν πάντα σαν γαμπρό. Και μου στείλιαν φυλικά και οικονομικά. Είχαν απαιτήσεις, νεύρα, ιδιοτροπίες, παραένειες και ανισορροπίες είχαν μερικά προτερήματα και πιο πολλά ελαττώματα. Πρό πάντως, όμως, δεν ήταν οι γυναίκες πολυτέλειες που ποδούσε η ψυχή μου. 'Ο πολυδιαβασμένος νους μου, ταξίδευε πολύ μακριά κι όνειρευόταν μαρκήσιους του παλμού καιρού, κοσμοπολιτικές κυρίες, κινηματογραφικούς άστερες, μυστικές...

— Μα δεν πούλαμε κούκλες, είπα η πωλήτρια παραδενεμένη. Εμείς πούλαμε μόνο φορέματα. — Εγώ θέλω την κούκλα. Δεν βλέπω το λόγο να μου την αρνηθείτε!

Η πωλήτρια κάλεσε τον καταστηματάρχη.

— Είσαβε έμπορος; με ρώτησε εκείνος.

— Όχι, 'Ιδιότης.

— Μα δεν πούλαμε κούκλες, είπα η πωλήτρια παραδενεμένη. Εμείς πούλαμε μόνο φορέματα. — Εγώ θέλω την κούκλα. Δεν βλέπω το λόγο να μου την αρνηθείτε!

Η πωλήτρια κάλεσε τον καταστηματάρχη.

— Είσαβε έμπορος; με ρώτησε εκείνος.

— Όχι, 'Ιδιότης.

— Τί τὴν θέλετε τὴν κού-
κλα; — Αὐτὸς εἶπε δικὸς μου λο-
γαριασμὸς. Μ' ἀρέσει καὶ θέλω
νὰ τὴν ἀγοράσω. Ἐσὺς τί σὰς
ἐνδιαφέρει;

— Ρωτῶ ἀπὸ περιέργεια.
Κάνετε συλλογὴ, μὴπως;
— Πιθανόν! Ὅπωςδήποτε εἴ-
μαι ἀγοραστής! Μοῦ τὴν που-
λάτε ἢ οὐκ;

— Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὴν πουλή-
σι, δηλαδή; Εἶπε μὴ τιμὴ ἀρ-
κετὰ λογικὴ, εἶπε ἡ ἀλήθεια. Πλη-
ρωσα. Μοῦ τὴν ἐστειλαν στὸ
σπίτι.

Τὴν ἔστησε στὴ μέση τοῦ
δωματίου μου. Εἶχε ἓνα σῶμα
μὲ περίφημες ἀναλογίες καὶ δὲν
ἔξευκα κατὰ τί θὰ μπορούσε νὰ
τὴν φτιάξῃ τελειότερη ὁ Πραξι-
τέλης. Κορμί λαμπρά. Χέρια
λεπτὰ, σὰν γάταν φτιαγμένα
ἀπὸ φίλντισι. Ἐνας λαίματος κύ-
κνου. Ἐνα βαθὺ αἰσθημα μὲ
πλημμύρισε γι' αὐτὴ τὴν κού-
κλα.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ σὲ ντύ-
σω; τὴ ρώτησα, σὰν νὰ μπορού-
σε νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ἦταν ἡ μὴν γυναῖκα πού ἀ-
πάντησα στὴ ζωὴ μου καὶ πού
δὲν μοῦ ζήτησε φορέματα καὶ
λουσά. Στεκόταν ὀρθὰ στὴ μέση
τοῦ δωματίου καὶ δὲν μιλούσε.
Τὴ διασφάρα ἀπὸ τὴς ἄλλες, τὴς
ζωντανές!

— Ἄσε καὶ θὰ φροντίσω ἐγὼ
γιὰ σένα, τὴς εἶπα. Τώρα θὰ
κρυώνῃς ἔτσι γυμνὴ. Θὰ σὲ ἐκ-
πλώσω, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ ντι-
βάνι γιὰ νὰ κοιμηθῇς κι' αὐριο
θὰ παραγγείλω τὴν τουαλέττα
σου. Κάμε λίγη ὑπομονή. Καλη-
νύχτα καὶ ὑπνὸν ἑλαφρό!

Τὴν ξάπλωσα καὶ τὴ σκέπασα
μὲ δύο κουβέρτες, πού τὴς στε-
ρήθηκαν ἐγώ. Τὴ νύχτα κρύωνα.
Ἀλλὰ ἡ σκέψη, ὅτι κρύωνα ἐγώ,
γιὰ νὰ εἶνε σκεπασμένη ἡ πεν-
τάμορφος ἐκείνη ὑπαρξί, ἦρθε σι-
γά-σιγά νὰ μὲ ζεστάνῃ. Κι' ἐ-
μένα καὶ τὴ φαντασία μου. Πῶς
νὰ τὴν ἐντυνα, ἀλήθεια; Στὸ νοῦ
μου ἦρθε ἡ μαρκησία Πομπα-
δουρ. Σ' αὐτὴν κατάλεξα. Καὶ
τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-πρωί, κά-
λεσα μὴ φημισμένη μοδίστρα,
γιὰ νὰ τὴς πῶρ μέτρα γιὰ τὴν
τουαλέττα.

— Θὰ τὴς φτιάξω ἓνα φό-
ρεμα μαρκησίας! τὴς εἶπα σα-
ρα.

— Θὰ τὴ στείλετε σὲ ἔκθεσι;
μὲ ρώτησε, παραξενεμένη κι' ἡ
μοδίστρα.

— Πιθανόν! Πότε θὰ εἶνε ἔ-
τοιμο τὸ φορέμα;

— Σὲ μὴν βδομάδα.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἦρθε
νὰ τὴς κἀν πρὸς. Καὶ σὲ μὴν
βδομάδα, ἡ κατὰ κράτος μου φέ-
ρεσε τὴ λαμπρὴ τὴν τουαλέττα,
πού τὴς ἔδωκε μὴ ἀλλοιώτικη
ὁμορφία, γεμάτη μεγαλοπρέπεια.
Ὅταν ἐβγαίνει μόνος μαζί της,
στῆκεν ἀπὸ κάποια ἀπόστασι καὶ
τὴν θαύμασα. Κατάλαβα ὅμως
καὶ τὴν ἄλλη ἀπόστασι πού μὰς
γύριζε: Χρονικὴ καὶ κοινωνικὴ.
Πῶς θὰ τὴς ἔλεγα τὸν ἐρωτᾶ
μου μ' αὐτὸ τὸ καφὲ κοστῶσι
πού φορούσα καὶ τὴν πᾶσιον
γραβίρα; Ὅα ἦταν κατὰ γελόιο
καὶ ἀσέμνητοι μὲ τὴν ἱστορία.
Ἀνάβαλα τὴν ἐξουσιοδοτήσῃ μου,
γιὰ νὰ συμφορῶ μὲ τὸ πρω-
τόκολλο. Ἄ! Ὅλα καὶ ὅλα. Ἐγὼ
ἤθελα σωτὴς δουλειές. Τὴν ἄλ-
λῃ μέρα, πῆγα σ' ἓναν ἐνδυμα-
τολόγο θεάτρου καὶ ζήτησα μὴ
ἱπποτικὴ στολή. Δὲν εἶχε οὐτε
τὸ εἶδος. Κι' ἐτοί παραουσιάζει
καὶ ἐνώπιόν της. Καθὼς τοποθε-
τήθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφ-
τη τὴς ντυλάτας, ἔβλεπα ἑκ-
θαίμαξι στὸ θέαμα πού ἀντίκρου-
σα. Ναι, ἦμασταν δύο ἄνθρωποι
τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, εἶχαμε γυ-
ρίσει δύο-τρὶς αἰῶνες πίσω. Τό-
τε, τράβηξα τὸν ἄνδρα μου, γο-
νάτισα μπροστὰ τῆς εὐλαδικᾷ
καὶ τὴς εἶπα:

— Μαρκησία Μονμουρανσύ —
ἔτσι τὴ βάφτισα — ἐπιτρέψτε
σ' ἓναν ταπεινὸν λάτρη τῆς ὡ-
ρασιότητός σας, νὰ καταθέσῃ τὸ
εἶδος τοῦ καὶ τὴν καρδίαν τοῦ
εἰς τοὺς καλλιγράμους πόδας
σας... Καὶ νὰ ζητήσῃ ὡς μόνον

ἔτσι τὴ βάφτισα — ἐπιτρέψτε
σ' ἓναν ταπεινὸν λάτρη τῆς ὡ-
ρασιότητός σας, νὰ καταθέσῃ τὸ
εἶδος τοῦ καὶ τὴν καρδίαν τοῦ
εἰς τοὺς καλλιγράμους πόδας
σας... Καὶ νὰ ζητήσῃ ὡς μόνον

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅπως γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας, ἡ Γκρέτα Γά-
μπο ἔχει τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ ἀνώριστο σύντροφό της τὸν
Ἄγγλο φωτογράφου καὶ πορτραίτιστα Σέσιλ Μπῆτον. Ἀνω-
τέρω μὴ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἐνὸς φωτορεπόρτερ, πού κατάρ-
θωσε νὰ φωτογραφιστῇ τὴ Γκάρμπο μὲ τὸν μέλλοντα σύζυγό
της, ὅπως χαρακτηρίζεται ὁ Μπῆτον, σ' ἓνα νυκτερινὸ κέντρο.
Ὁ Σέσιλ Μπῆτον διακρίνεται δεξιὰ.

χαρίν, νὰ τοῦ δώσετε τὴν ἀδειαν
ν' ἀσπασθῇ τὴν χαριτόδωτον
χειρά σας!

Τὴς φίλησα τὸ χέρι. Δὲν ἔ-
φερε ἀντίρρηση. Κι' ἔτσι πῆρα
θάρρος καὶ τὴν ἀγκάλιασα. Ὁ!
Τί φίλι ἦταν ἐκεῖνο!...

Πέρασα κάπου ἓνα μῆνα εὐτυ-
χίας μὲ τὴν μαρκησία Μονμουραν-
σύ. Τὰ βράδια τὴς μιλούσα μὲ
θέρμη, τὴς ἀπαγγέλλαμι ἀνέκδοτα,
τὴς ἔλεγα τὰ πρὶν τοῦφωρα λο-
για πού μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ἄν-
θρωπος. Ἐκείνη μ' ἀκούει σιω-
πητικῶς. Τὴς ἔφτανε μόνο νὰ μὲ
κυντᾷ γλυκὰ κι' ἀρχοντικά κι'
ὅχι σὰν τὴς ἄλλες γυναῖκες πού
λένε, λένε, λένε συνεχῶς καὶ δὲν
σοῦ δίνουν τὸν καιρὸ νὰ πῆς κι'
ἐσύ μὴν λέξι.

Ἐνας μῆνας ὅμως ἦταν ἀρ-
κετὸς γι' αὐτὴν τὴν κατὰ κράτος.
Ἡ ψυχὴ μου ζήτησε ἀλλαγῆς,
ὅπως καὶ τὴς μαρκησίας ἴσως.
Κι' ἔτσι ἓνα βράδυ, γονάτισα
παλὶ στὰ πόδια της καὶ τὴς
εἶπα:

— Φιλτάτη μου μαρκησία.
Ζητῶ τὴν ἀδείαν ν' ἀποσύρω τὸν
ἐξῆς μου καὶ τὴν καρδίαν μου!
Μοῦ τὴ δίνετε;

Δὲν μοῦ εἶπε ὅχι. Περὶφηρὴ
ὅπως πάντα, κράτησε τὴ σιωπὴ
της κι' οὐτε δάκρυα, οὐτε πι-
κρὴν κουβέντα ζεστόμισε. Ἐνα-
πῆγα στὸ κατὰ κράτος πού τὴν
εἶχα ἀγοράσει καὶ τὴν ζετούλη-
σα στὴ μισὴ τιμῇ.

Αὐτὴ ἦταν ἄλλος τύπος. Τὴν
εἶδα σὲ μίαν ἄλλη βιτρίνα καὶ
τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχήν
μου. Ὁ τύπος μοιραίας γυναί-
κας. Ἐνα βλέμμα παθητικὸ, ἀπὸ
κεῖνα πού ἀνάδουν ἡφαίστεια
στὴς καρδιές καὶ προκαλοῦν
συντριμματα στὸ πέρασμά τους.
Εἶχε κατὰ τὸν Χόλλυγουντ. Αὐ-
τὴ τὴν ἀγόρασα μὲ τὴν τουα-
λέττα της, γιατί μ' ἀρέσει τὸ
ἀνσάμπλ. Μόνο πού ἄφρασε τὴ
γούνα, γιατί ἦταν πολὺ ἀκριβὴ
κι' ἐπὶ τέλους, μέσα στὸ σπύ-
τι μου δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ γου-

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΜΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ»
Χιονομοριστικά διηγήματα — Εἰκονογράφησις Ἀρχέλαου
Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ στὴς ἐπαρχίες ἀπὸ
τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

περνοῦσα φίνα. Ἔτσι ὅλα τὰ ἱ-
δεῶδη μου γίνοντοσαν πραγμα-
τικότης. Ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κό-
σμο εἶνε ζήτημα φαντασίας. Οἱ
φίλοι μου μὲ ρωτοῦσαν γιατί εἴ-
χα ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν κυκλοφο-
ρία τὰ βράδια καὶ πῆγαινα τό-
σο νωρίς στὸ σπύτι.

— Κάνω κάτι ἱστορικές με-
λέτες, τοὺς ἔλεγα.

Καὶ μήπως ἦταν ψέμματα αὐ-
τὸ πού τοὺς ἀπαντοῦσα;

Αὐτὴ ὅμως ἦταν ζωντανή!
Τὴν εἶδα σ' ἓνα κέντρο, κάποιον
ἀπόγευμα καὶ μέσα μου γτυπη-
σε συναγερμός. Τὴ γυναῖκα ἦ-
ταν αὐτή. Θεέ μου καὶ Κυρίε!
Κατέβηκε ἀπὸ μὴν περίφημη
κούρσα καὶ ἀπὸ πίσω τῆς ἓνα
σκυλάκι πολυτελεῖας.

— Θαύμα γυναῖκα! ἀναστέ-
να.

— Δὲν ξέρεις ποιά εἶνε; εἶπε
ἓνας φίλος ἀπὸ τὴν παρέα μου.

— Ὁχι!

— Εἶνε ἡ Τζίνα Ἀλφά. Ἡ
φιλενάδα τοῦ βιομηχανοῦ Ἀ-
σπροπόδη.

— Φιλενάδα;

— Ναι. Πέραν ἦταν τοῦ βιο-
μηχανοῦ τοῦ Πρασινογέρη. Αὐ-
τοῦ πού χρεώκοπησε! Φέτος
τοῦ Ἀσπροπόδη. Κι' αὐριο ποί-
ος ἔχει πλοῖον πλοῦσιος; Εἶ-
νε ἀπὸ τὴς γυναῖκες πού στοι-
χίζουν ἀκριβὰ! Ὁ Ἀσπροπό-
δης, ἐκτός ἀπὸ τ' ὅλα, τὴς ἔχει
κομῆ πέννητα ἑκατομμύρια τὸ
μῆνα ἐπίδομα, γιὰ τὴν εὐνοία
της! Πού νὰ τολμήσουμε ἐμεῖς
νὰ σηκώσουμε τὰ ματιά σ' αὐτὴ
τὴν γυναῖκα!

Ἀλλὰ ἐγὼ τόλμησα. Ἐκείνη
τοὺς μαθηματικούς μου λογα-
ριασμούς, τοὺς βόηκα σωστούς
καὶ γτυπησὶ τὸ κουδούνι τοῦ
λαμπροῦ τῆς διαμερίσεως. Δί-
νω τὴν κάστα μου. Ἐγὼ νὰ μι-
λήσω στὴν κυρία Τζίνα γιὰ τὴν
πολὺ σοβαρὴν ὑπόθεσιν. Καὶ παρο-
υσίαζαμι.

Εἶνε χωμένη σὲ μὴν πολυθρό-
να. Στὰ πόδια της ὁ σκύλος.
Στὰ γόνατά της μὴν μακρὴν τι-
πα μὲ τσιγάρο.

— Ὅριστε, κύριε!
Κυρία μου, θὰ σὰς μιλή-
σω καθαρά καὶ χωρὶς περιστο-
φές. Ξέρω, ὅτι ὁ φίλος σας βιο-
μηχανός, σὰς δίνει πέννητα ἑ-
κατομμύρια γιὰ νὰ περῶνῃ μα-
ζὶ σας λίγες εὐχάριστες ὥρες.
Μοῦ ἀρέσετε. Καὶ ζητῶ τὴν ἰδίαν
εὐνοίαν πρὸς ἐμένα!

Ἀκούει νὰ δειχνῇ ἐνδιαφέρον.

— Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; ρωτᾷ.

— Ὅσα εἰρησώ ἀμέσως.

Ἐξήντα ἑκατομμύρια τὸ μῆνα,
μὰς κάνουν δύο ἑκατομμύρια τὴν
μέρα. Ἡ μέρα ἔχει 24 ὥρες,
ἀρὰ ἀναλογούν 83 χιλιάδες στὴν
κάθε ὥρα. Ἄς ποῦμε 85, γιὰ
νὰ στρουγγυλεύσουμε τὰ ποσά!
Ἐγὼ βάζω ἀκόμα κατ' ἑξῆς: τὴς κά-
νω 100 τὴν ὥρα, ἀρὰ ἡ ἀναλο-
γία φάνει τὰ 70 ἑκατομμύρια
τὸν μῆνα. Μὲ τὸν ἀναλογισμό
αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ, λοιπόν, ἔρχο-
μαι καὶ ζητῶ νὰ περῶνῃ μὴν
ὥρα μαζί σας. Ἐλπίζω πῶς βᾶ-
ζω τὰ γυαλιά στὸν Ἀσπροπόδη
καὶ πῶς θὰ ἐκτιμῆσετε τὴν
προσφορά μου.

Δὲν θυμάμαι γιὰ πότε ἔδωκε
ἐντολὴν στὸ σκύλο της, γιὰ πό-
τε ὁ σκύλος κατέλαβε τὴν ἐν-
τολὴν καὶ χυμῆξε ἀπάνω μου καὶ
γιὰ πότε βρέθηκε νὰ κατακυλώ-
σῃ σκάλες. Στὸ δρόμο ἀπὸρρο-
σα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ τὴ συμ-
περιφορὰ της. Νὰ περιφρονῇ
τὴν τιμὴν πού τὴς ἔκανα, ἔτσι
χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὸ συμφέρον
της; Φαίνεται πῶς κακῶς μὲ εἴ-
χαν πληροφορήσει. Καὶ φαίνεται
πῶς εἶχε καὶ κάποιον αἰσθημα
γιὰ τὸν Ἀσπροπόδη.

Ἐτοί, ἐντύσα καὶ τὴν Αἰσέ, πῆ-
ρα κι' ἓναν ναργίλε, ἔβαλα κι'
ἓνα φέσι στὸ κεφάλι καὶ πέρα-
σα ζωὴ χαρισμένη, δύο δόκλε-
ρους μῆνες.

Κι' ἔπειτα ἄλλη, ἄλλη, ἄλλη.
Ἀπόκτησα καὶ μὴν χωριατοπού-
λα, δροσερὴ σὰν τὰ κρύα νερά
καὶ μὴν κυρία τοῦ 1890, μὲ
τοὺς φαρμακιδίους τῆς ἐποχῆς,
καὶ μὴν σπανιόλα φλογερὴ καὶ
μὴν τσιγγάνα μὲ τὸ ντέφι της.
Καθόμουν τὰ βράδια στὸ σπύ-
τι μου, κλειδωνόμουν μέσα καὶ τὰ

Ὅμως, ἐγὼ τὴ δουλειά μου
τὴν ἔξευκα. Πῆγα στὸν καλλιτέχνη
μου, τὸν πῆρα μαζί μου, στή-
σαμε καρτέρι στὴν ἔξοδο κι' ὅ-
ταν τὴν εἶδαμε νὰ βγαίνει γιὰ
νὰ καθῇ στὴν λιμουζίνα της, τοῦ
εἶπα:

— Τὴ βλέπετε; Θέλω νὰ μοῦ
φτιάξῃ μὴ ὁμοία!

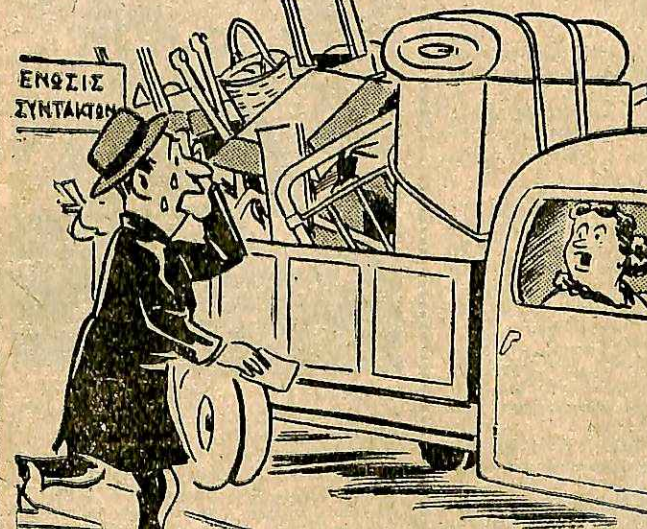
Ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, εἴ-
νε ζήτημα φαντασίας...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

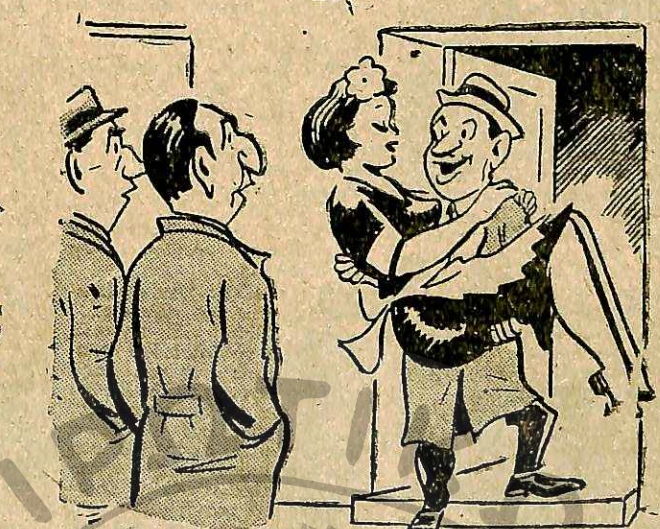

— Εἶναι μὴν ὑπόσχεσι πούχα δώσει στὸν ἑαυτό μου,
κύριε προϊστάμενε, μόλις κερδίσω στὸ λαχεῖο τῶν Συντα-
κτῶν!..

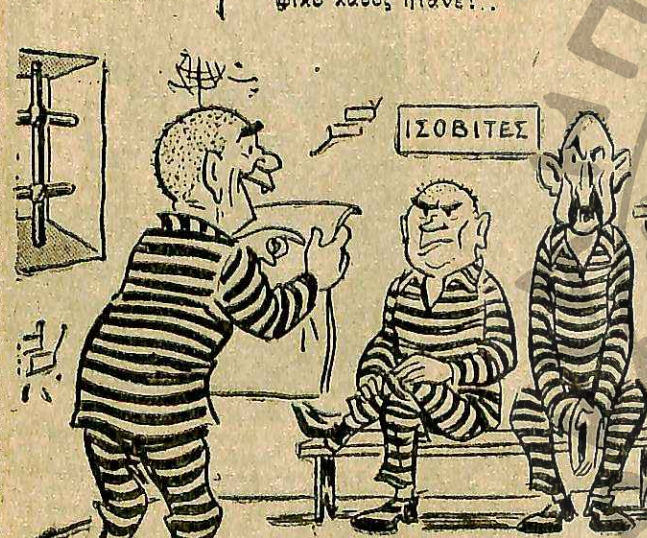
— Μὲ τὸ μπαρόν, κύριε Κρανωτάκη, ἀλλὰ δὲν ἔχεις
νὰ μὰς δώσης κανένα ἱσάγιο; Μπορῶ ἐγὼ ν' ἐνερβῶμαι
τέσσερα πατώματα κάθε βράδυ!..

— Γυναίκα, ἐτοιμάσου νὰ γυρίσουμε
πίσω τὰ πράγματα στὸ σπύτι. Τυπογρα-
φικὸ λάθος ἦταν!..

— Χθὲς μόλις μοῦ παραδύνασε τὸ διαμέρισμά κι' ἄρ-
χισα κιόλας νὰ τὸ ἐπιπλώω!..

— Τὰ μάδατε, παιδιά; Κέρδισα ἓνα
διαμέρισμα στὸ λαχεῖο!..

— Λυποῦμαι, κύριε!.. Δὲν θὰ δεχθῇ ἄλλες προτάσεις
σήμερα ὁ ἄνδρας μου. Ἀύριο πάλι!..

Ο γάμος της Λίζας

(Η σκηνή σ' ένα μικρό, ήσυχο, μάλλον απόμερο ζαχαροπλαστείο με λίγους πελάτες.

ΕΚΕΙΝΗ: Ένα λεπτό λουλούδι της ζωής, που νομίζεις ότι τούδωσε την άλλη σάρκα και τα «μηνουσιπτικά» όσα η έγχρωμη φαντασία του Γουόλτερ Ντίσνεϋ. Μίσχος το κορμί, σιθέρικ και μολις μαντευόμενες οι καμπύλες. Μαύρα μάτια, σκούρα μαλλιά, στόμα κοκκινισμένο, 24 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας ζωντανός αθλητικός τύπος έρωγατικού νέου που θα διεκδικούσε το βραβείο της αλήκας και της ρώμης στο στίβο της Δουλειάς. Άπαλη φωνή, βελούδινο βλέμμα, συμπληρώνουν την αρμονία του «κοντορστ».

ΕΚΕΙΝΗ (παίζοντας με το κορμί της μηχανικά ή μάλλον... αμήχανα): «Έτσι είναι, Γιόργκο, Βέβαια... δεν είμαι παρά μια καμαριέρα. Και για μένα, όπως λένε, είσαι «τύχη εξαιρετική». Είσαι σπουδαίος τεχνίτης, ήθικό παιδί, μ' αγαπάς, τί άλλο θέλω... (Με χαμηλωμένα τα μάτια)...Κι όμως τον τρέω το γάμο μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κουμμένη αγωνία): Μά γιατί!

ΕΚΕΙΝΗ: Ένας γάμος της δικής μας σειράς φρωτώνει τη γυναίκα με υποχρεώσεις. Πρέπει να πάρο την απόφαση πως η ζωή μου τελειώνει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ίσα-Ίσα! Τώρα θ' αρχίσω!

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζεις! Πότε θα μου μείνη καιρός ν' απασχοληθώ με τον έαυτό μου; Ποτέ! Άπ' το πρωί ως το βράδυ θα μαγειρεύω, θα πλένω και θα υπαλάνω! Σκληρή δουλειά, χωρίς χαρά και χωρίς απόλαυση. Γιατί ο γάμος τών φτωχών σκοτώνει τον έρωτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν θυμωμένα): Σούγουνε σκοτί-ναι το μυαλό τα περιοδικά και τα «ερωτικά γοσμματοκιδώτια»!

ΕΚΕΙΝΗ: Λάθος κάνεις. Μ' έχουνε μάθει τη ζωή και τώρα έρω να σκέπτομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυπημένα): Τότε δε μ' αγαπάς. Αυτό εν' δλο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ούτ' αυτό είναι. Με φοβίζει ο γάμος μας... Η ζωή που θ' αναγκαστώ να κάνω... (Σαν άσχημη). Και τώρα δουλεύω, βέβαια. Μά ζω μέσα σ' ένα θερμό περιβάλλον γεμάτο άρωμα και πολυτέλεια. Βοηθάω την κυρία να κάνει το μπάνιο της και μου κουβεντιάζει σχεδόν σά φίλη την ώρα που τη ντύνω... Ύστερα πάω στο δωμάτιό μου κι' έχω κι' εγώ το δικό μου μπάνιο. Είναι κι' αυτό κομψό κι' έχει το καλοριφέρ και τα ζεστά νερά του δ.τι ώρα θέλω... Και μπορώ να τού ρίξω αλάτι άρωματικό κι' ύστερα να τριφτώ με κολώνια.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ζήλεια): Όλ' αυτά δεν είναι δικά σου! Δεν σου ανήκουν. Είσαι μια κοπέλλα που έρωγάς και δε θάπρεπε να θέλεις να ζής όπως ζουν οι κυρίες...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... αφού μπορώ; Γιατί ν' αφήσω αυτή τη ζωή και να πέσω στην άλλη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν μ' αγαπούσεις δεν θα τώλεγες...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' αγαπώ. Κι' όμως το λέω! Θα προτιμούσε να στο πω αφού παντρευώμαστε; Πώς θα δώ φαγώμενα τα νύχια μου απ' το νεροχύτη και τα χέρια μου κοκκίνα, σκαμμένα και γεμάτα χιονίστρες; Διαρκώς θα κλαίω! Κι' η αγαπη μας θα πνιγί μέσα στα δάκρυα και στη γκρίνια. Έτσι μούπε κι' η κυρία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαν δε ντρέπεται! Έμποδίζει τη ζωή σου γιατί σε χρειάζεται.

ΕΚΕΙΝΗ: Μη το πιστεύεις αυτό. Δεν εν' έτσι. Λέει την αλήθεια, γιατί μ' αγαπάει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Κατάλαβα, Λίζα... Είσαι μια μικρή άριστοκράτισσα κι' έσύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι κακό; ΕΚΕΙΝΟΣ:... Δεν ξέρω. (Πάει μεγάλη): Λοιπόν... Τελειώσαμε; (Τα μάτια του υγρά καρφώνονται στα δικά της): Πρέπει... να «εμπνησώ» απ' το όνειρό μου...

ΕΚΕΙΝΗ: (Συγκινησι της στιγμής): Μην το παίρνεις έτσι... Αυτά περνάνε στη ζωή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θέλω να μου κάνει μαθήματα. Θέλω να μου δώσης... απάντησι. Ναί ή όχι; (Πάει μεγάλη): Όχι! Σύμφωνοι... Εί-νε δικαίωμά σου να διαβή-σες τον έαυτό σου όπως σ' αρέσει. (Πικρά): Έγώ βλέ-πω μπροστά μου μια γλυ-κιά ζωή γεμάτη χαρούμε-νους μόχθους κι' επιτυχί-μενες προσπάθειες... Γρήγο-ρα θάφτιαχνα δική μου δου-

λειά. Θάπαίρνα το κουρά-γιο απ' τα μάτια σου κι' απ' τα χαμόγελά σου...και... ίσως κι' από άλλα τυ-φερά χαμόγελα κι' άθωα μά-τια που θα με γέμιζαν όρε-ξι και πείσμα για να κατα-κτήσω τη ζωή...

ΕΚΕΙΝΗ: Όλ' αυτά είναι όνειρα, Κώστα. Στην πρα-γματικότητα τα μάτια μου θα ήτανε κλαμμένα και τα χαμόγελά μου λυπημένα και νεύτικά. Και δεν θα σουδι-ναν κανένα κουράγιο. Τα παιδιά μας ίσως γυρίζανε βρώμικα και ζυπόλητα στο δρόμο, γιατί δεν θάφτανε όσο και νάταν το δικό σου μοναδικό μεροκάματο. Μπο-ρεί ν' αναγκαζόμουν κι' έ-γώ να πάω παραδουλεύτρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Μ' αγανά-κτησι): Όστε, πιστεύεις ό-τι για μας δεν υπάρχει ζωή; Γελίσεις! Η Ζωή άνοιγει την πόρτα της άμα έχεις πί-στι και δύναμι να τη σπρώ-ξεις. (Καπνίζει): Και σάν τη γάμο θα ήθελες να κά-νεις; Είμαι περίεργος...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω αν πρέπει να στο πω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί να μη μου το πής; Τώρα πιά τέ-λειωσαν όλα!

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Μόνο με κάποιον που θα μπορού-σε να μου εξασφαλίσω άνε-τη ζωή.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπότομα): Θα το είχες κι' αυτό σε λί-γα χρόνια. Άλλά είσαι δειλή!

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσως!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωμένα): Είσαι μια μικρή σκυλίτσα πολυτελείας, «Λουλού». Πώς τις λένε αυτές; (Γελαί νευ-ρικά): Μπορεί και νάχη κι-όλας βοεθή το «άφεντικό» της ζωής σου. Έτσι!

ΕΚΕΙΝΗ (σταθερά, πνί-γοντας ένα νευρικό λυγμό): Ναί, Κώστα! Είναι ο άδε-ρός της Κυρίας. Γιατί να στο κρύψω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πρόστρυχη!... Φύγε γρήγορα πριν σε φτύ-σω!

ΕΚΕΙΝΗ (σκηκώνεται ά-γρια): Δεν τ' αξίζω. Δεν έ-χω κάνει τίποτε άσχημο. Τη ζωή μου υπερασπίζω... (Λυ-πημένα): Άντιο, Κώστα... Καί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κόβει ξε-ρά): Στο καλό! (ΈΚεινη φεύγει. Έκείνος προχωρεί άσνα στο τηλέφωνο και σχηματίζει έναν αριθμό. Μι-λεί πολύ, πάρα πολύ σι-γά): Η κυρία Δάδνη; Με συγχωρείτε που παίρνω το θάρρος να σας τηλεφωνήσω.

«Εδώ ο άραδωνιαστικός... ο... πρώην άραδωνιαστικός της Λίζας. Μου είπε ότι ο άδελφός σας θα την παν-τρευτή... Θα εν' εγκλημα να την κοροϊδεύω... Δεν με πειράζει, αν εν' αλήθεια... (στέκεται κι' άκούει): Ά, έτσι; Θα την πάρω... πρα-γματικά; (Καταπίνει δυ-οτρείς φορές): Τότε... να με συγχωρείτε που σας ένο-χλησα... Ήθελα να είμαι ή-συχος... καί... καλά στέφα-να! Καλησπέρα σας... δη-λαδή... Καληνύχτα σας κυ-ρία!... (Κλείνει. Καί μπρός του κλείνει σκληρό, γρή-γορα φιλοσοφούμενα μια πο-λύ βραδεία, βελούδινη, άξιο-πρεπής:

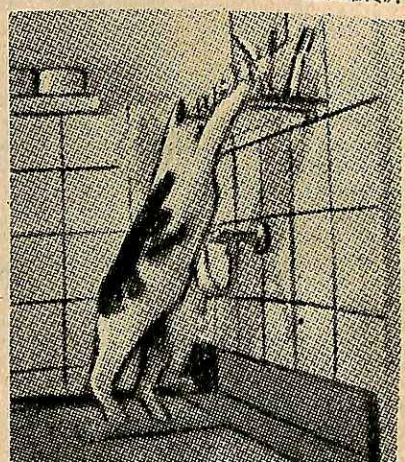
Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η συμπαθής ντιζέζ Νίκα Πολη, που πρόκειται, τις ημέρες αυτές, να φύγει για την Κωνσταντινούπολη, για να έμ-φανιστή στο εκεί κέντρον «Σεμίραις».

ΕΝΑΣ ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΣ ΓΑΤΟΣ

Ένας Αυστριακός...γατόφιλος κατώ-θωσε με μακροχρόνιο ύπομονη να γυ-μνάση το γάτο του και να τον μάθι να πλένη κάθε πρωί τα δόντια του με ειδικό βουρτσάκι. Στη φωτογραφία μας ο γάτος αυτός την στιγμή που έτοι-μάζεται ν' άοχισή την πριβί του του-αλέττα.

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΙΝΗΤΗΡΩΝ

Στο Ρότερμποργκ της Γερμανίας ύ-παρχει ένα εργοστάσιο που έχει ειδικευ-θή στην κατασκευή μικροσκοπικών μα-τέρ. Στη φωτογραφία μας ένας τεχνί-της επιδεικνύει ένα από τα προϊόντα του εργοστασίου. Πρόκειται για ένα τέ-λειο κινητήρα ντήσελ που ζυγίζει 165 γραμμάρια και έχει ισχύ 1/5 του ίπ-που. Οι κινητήρες αυτοί χρησιμοποιού-νται για να κινίσουν διάφορες μικρογρα-φίες πλοίων, αεροπλάνων κλπ.

Ο ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ Μονεμβασίας

Οι «τρέλλες» του «κολονέλου» Διονυσίου Πιέρη

Ένας παλιός αξιωματικός του τακτικού στρατού, κατά την Έπα-νάστασι του 1821, από τα Έπτά-νησα, με το όνομα Διονύσιος Πιέρ-ης και με το παρατσούκλι «κολο-νέλος» (τόν έλεγαν έτσι οι Έλλη-νες συναγωνιστάι του γιατί είχε ύ-πηρετήσει και στα ελληνικά τάγ-ματα του Μ. Ναπολέοντος) διωρί-στηκε στα 1834 φρούραρχος στο έρμιο κάστρο της Μονεμβασίας, για να φανείται, έτσι, πως έχει κάποια υπηρεσία και να μη χάνη το μισθό του.

Για το διορισμό του αυτόν ο Πιέρης είχε περπατηθεί. Το κάστρο έκρινε — που άκομη τότε, δεν εί-χαν γίνει φυλακές τα άπαιστα μπουν-τρούμια του — ήταν από τα πιο δοξασμένα της Έπαναστάσεως. Τό-σο ήρωικά είχε αντισταθή, όπως λέει και το Μανιάτικο λαϊκό τρα-γούδι, ώστε αν και οι Τούρκοι πά-νω από 3 χρόνια, το πολιορκούσαν και το στενοχώρησαν άφορητα

Ός το κλουβίν τ' άηδόνι

σε τρόπο που οι πολιορκημένοι ύ-περασπιστάι να

φάγουν και ποντικούς όμοιως και γατιά

ώστόσο, δεν θα κυριεύονταν, αν δεν έπεφτε φοβερός λιμός, στους Έλλη-νες και τότε πιά

Το τί να φάν δεν είχασι μόνον ο εις τον άλλον.

Φρούραρχος, λοιπόν, σ' εκείνο το δοξασμένο παλιότερα φρούριο, έγ-καταλείμμενο, όμως, κι' άχρηστο τότε, ο γέρο-Πιέρης, ο «κολονέλος» με ένα και μοναδικό στρατιώτη, για ύπηρετί του, άποφάσισε να κρατή-σιν πιστά τον «περί φρουριών έσω-τερικών κανονισμόν».

Κι' αυτό για να φιγουράρη και έπισημότερα ως φρούραρχος σπου-δαίος στους άπλοώτερος Μονοβα-σίτες, που, φαίνεται, δεν τον πολυ-χαίπαριζαν για τέτοιον μιά κι' άλη-δλη ή φρουρά του «στοιχειωμέ-νου» πιά κάστρου, άπέτελείτο απ' την «δρντινάντζα» του.

Αυτό όμως, ίσα-ίσα, ήταν το πα-ρόπινο και ή πίκρα του γέρο-στρα-τιωτικού.

Έτσι μιά μέρα κάλεσε στο έρη-μόκάστρο όλους τους χωρικούς, και όταν καμπόσι από αυτούς μαζεύ-τηκαν για να μάθουν τί τους ήθελε ανέθηκε σε μιά πέτρα, κι' άφού, ά-πό ψηλά, τους κύτταζε, με άυστη-ρή ματιά, λίγα δευτερόλεπτα, χω-ρίς να βγάλη λέξη, έφαινε χτύπη-σε με τίς γραβιές τα στήθια του βγάζοντας μια φωνάρα:

—Μωρές, ποιος είμ' εγώ;

Κανένας δεν τόλμυσε ν' άποκρι-θί, γιατί και κανένας δεν κατάλα-βε τί νόημα είχε το έρώτημα.

Ξανά τότε ο «κολονέλος» φώναζε:

—Ποιος είμαι, μωρές, εγώ, σας ρωτάω, χαϊδάκια!

Και πάλι, όμως, σιωπή πέρα για πέρα.

—Εγώ, μωρές, δεν είμαι ο φρού-ραρχος Μονεμβασίας; Όλο λογαγός Πιέρης δεν είμ' εγώ; τους ερναλέει.

—Εσύ είσαι, φρούραρχε, εσύ εί-σαι! είπαν οι χωριάτες επί τέλους.

—Ε, τότες, να εργόσαστε και τα παρίνα να βλέπετε την έπιθε-ώρησι του φρουριού, που γίνεται!

Αυτά τους είπε και τους έδιωξε. Και από τ' άλλο πρωί ο κύρ-φουράρχος, έπίσημος με τη στολή και τα παλιά παρόπια του άρχι-σε τακτικά να κάνει την έπιθεώρησι της φονταστικής φρουράς του κά-στρου, άκολουθούμενος από τόν ύ-

πρόετη του, που για να μη κάνει διπλό κόπο, έσερνε μαζί και τών «ώνίων» το καλάθι για τη χώρα. Ά-φού λοιπόν, ο Πιέρης περνούσε στη σειρά όλους τους προμαχώνες του φρουρίου έφτανε, καμιά φορά, και στην ύψη.

—Σκοπός! φώναζε, τότε, ο φρού-ραρχος.

Άμέσως ή δρντινάντζα έτρεχε μπροστά, έρρινε πέρα το καλάθι, άρπαζε την καρμπίνα που την εί-χε πάντα κρεμασμένη πίσω από τη σιδερόπορτα, χωρίς φόβο μήν την παρή κανείς, και φώναζε:

—Φρουρά, στα όπλα!

Και παρουσίαζε μόνος του «άρμ». Με ένα κίνημα έλαφρό του χει-ρού έδινε ο φρούραρχος τη διαταγή να μη πασταχθή, τάχα, ή φρουρά όλόκληρη και προχωρούσε, Ό ύπ-ηρετής, ύστερα, ξανακοιμούσε το σι-δερίκο του άρπαζε πάλι στο χέρι το καλάθι κι' άκολουθούσε τόν «κο-λονέλο» στην αγορά.

Άφού έκαναν τα καθημερινά ψώ-νια τους γυρίζαν στο κάστρο και ή «στορατιωτική παράταξι» ξανάρχι-ζε από την άρχη.

Αυτά τα καμώματα του φρούρα-ρχου Πιέρη το έμαθαν σε λίγο και στην Άθήνα. Και τότε ή ύπηρεσία του ύπουργείου τών Στρατιωτικών του έκανε έγγραφο, και του έξηγού-σε ότι: «δία τα άνεπάρδωτα φρου-ρια, ως το φρούριον Μονεμβασίας, δεν ισχύει ούδέ έφασιμόζεται ο πε-ρί φρουριών έσωτερικών κανονι-σμός». Με άλλα λόγια ή παράταξι της... φρουράς της πύλης, ή έπιθε-ώρησι τών προμαχώνων κλπ., έπε-πε να σταματήσουν.

Τού κάκου όμως! Ό Πιέρης τη δουλειά του! Τότε και το ύπου-ργείο τόν έβαλε σε διαθεσιμότητα και τόν διάταξε να παρουσιαστή στο φουραρχείο Άθηνών.

Φρούραρχος στην Άθήνα τότε (1836) ήταν ο γερο-φιέλληνας τα-κτικός και άγωνιστής του Εικοσιένα Πιζας, Παρουσιάστηκε, λοιπόν, σ' αυτόν ο Πιέρης και κάπως θυμωμέ-νος ζήτησε να μάθι για ποιο λόγο τόν έβαζαν σε διαθεσιμότητα.

—Τί θα πει «διαθεσιμός», κύριε φρούραρχε; άχισε να τόν ρωτά ο Πιέρης.

—Ντέν γνωρίζετε; τού είπε ο Πι-ζας με την ξενική προσορά του.

—Όχι...

—Νά σας πω εγώ τόν όρισμό: Είστε και ντέν είστε άξιωματικός. Είστε γιατί έχετε γκαζόνι, ντέν εί-στε, γιατί ντέν έχετε περσσία...

Άπό τότε αυτός ο όρισμός του Πιζα έμεινε, ως τα σήμερα, παροι-μιώδης.

Άλλά από τότε, και για κάμπο-σο καιρό άκομη, έγινε παροιμιώδης και μια άλλη φράσι.

Στην Ένωσι της Έπτανήσου με την υπτέρα Έλλάδα οι φουράρχοι που διορίστηκαν στα φουρία της Κερκύρας άνωμάστηκαν, «φουράρ-χοι Μονεμβασίας», γιατί φυλάγαν γκρεμισμένα φουρία — που τα χά-λασαν οι Άγγλοι, όταν έφωγαν ύ-στερα από την Ένωσι.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Άνέκδοτα

Ό Σοφοκλής και γέρος άκόμα υπά τελευταία της ζωής του περνού-σε τίς ώρες του στο σπίτι της ώ-ραίας Άρχιππης, ή όποια τόν άνε-χότανε και τόν δεχότανε μόνο και μόνο για τη δόξα του.

Ένας άλλος φίλος της Άρχιπ-πης κοροϊδεύοντας τόν γεροντικό έ-ρωτα του Σοφοκλή, έλεγε στην ά-γορά:

—Η καυμένη ή Άρχιππη κάθε-ται σάν κεουκβάγια άπάνω σ' έ-ναν τάφο!

Αθηναϊκά Έδικαιρα

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Ένώπιον πολλού κοινού και πλήθους έπίσημων, άνοιξε εις το Ζάππειο κι' ή Έκθεσις Τροφίμων. Και κάθε εργοστάσιο και βιομηχανία, έκθέτει πλείστα τρόφιμα έν πληρει άφθονία.

★

Έπιτυχής ή έκθεσις, καθώς πληροφορούμαι. Είναι ή κάθε αίσουσα με τρόφιμα γεμάτη. Λοιπόν, όλοι άς σπεύδωμεν να πάμε να τα ιδούμε, για να χορτάσθω, δηλαδή, τουλάχιστον το...μάτι! Γιατί σε τούτους τούς καιρούς, να σας το πω δεν (ντρέπομαι, τα τρόφιμα, όπως φαίνεται, μονάχα...θα τα βλέ-πουμε!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ό! πανηγύρια και χαρές! Μπήκαν οι νέες «είσφορές» στο ένα και στο άλλο. Κι' έτσι, σε μιά-δυο στιγμές, έκάσαν όλες οι τιμές το άλμα το μεγάλο!

Μπήκαν οι νέες «είσφορές», που εν' άρεκτά με- (γάλες) Και τώρα, άς είμαστ' έτοιμοι να πάμε για τίς... (άλλες!

ΑΡΚΕΤΑ!

Φτάνει, επί τέλους, φτάνει!

Άφήστε την Τασούλα πιά και τόν Κεφαλογιάννη. Έληξε το «ρωμάντο» αυτό ήρώμας και ήσυχως, που έγινε μυθιστόρημα και είδησις και στίχος. Το θέμα εξαντλήθηκε—ώ! ναί! — λόγω τιμής. Καιρός να ήσυχάσουν πιά κι' εκείνοι και...εμείς!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ

Τί δράματα έρωτικά συμβαίνουν κάθε μέρα! Ό έρως, ο άναίθετος, πήρε πολύ άέρα, απ' τη φαρέτρα του έβγαλε τα βέλη—άς σαβούρα—και μέσα τοποθέτησε μαχαίρα και κουμπούρα.

★

Ένας τη φιλενάδα του άγρίως πιστολιζει. Άλλος με δηλητήριο τήνε ξεκαθαρίζει. Όποιος βαρέθηκε τη μιά άμείωση τη φανεύει, διότι βρήκε άλληνε δια να μπερμπαντεύη

★

Και έτσι δράματα πολλά γίνοντ' έρωτικά. Ημερησίως εξή-εφτά έχουμε τακτικά. Κι' είναι σ' αυτή την εποχή, ο έρως — να μιά— (ζήση! — το μόνο είδος δηλαδή που δεν περνάει... κ'ρίσι!

Ο κ. ΠΙΝΩ

Στην τόση άνωμαλία, μιά κρίσις κυβερνητική ξέσπασε στη Γαλλία. Και τώρα ο κύριος Πινώ, άγγέλλει το Παρίσι, τη νέα τη Κυβέρνησι ότι θα σχηματίσθ.

★

Αυτό τ' ώραίο όνομα πρώτη φορά τ' άκούμε. Πολύ δικαίως δε θαρρώ πως όλοι άπορούμε. Διότι ο κύριος Πινώ, χωρίς καιρό να κάνει, Κυβέρνησι θα έπρεπε ναρθή έδώ να κάνει. Νάνε Πινώ ο πρόεδρος, καθώς θα συμφωνήτε, άφού από χρόνια είναι... πεινώ κι' οι Έλληνες (πολίται!

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

Ό! Άθήνα, μεγαλείο!

Πότε ζέστη—πότε κρύο!

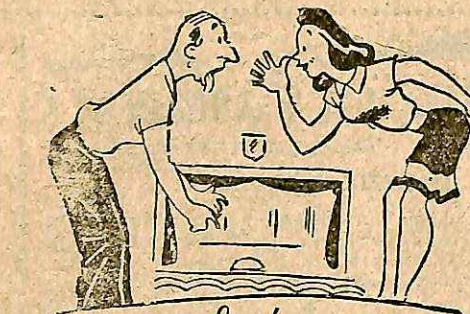
Στίς όχτώμιση λιακάδα, στίς έννέα φιλοβρόχι. Στίς έννιάμιση μιά μπόρα και στίς δέκα υάλ- (λον όχι.

Στίς δεκάμιση Άπρίλης και χιονιάς τη μεσημ- (δρια.

Το άπόγεμα ή γλυκιά. Και το βράδυ Σιβήρια. Σε μιά μέρα δηλονότι, ζέστη ή κρύο δεν άς λείπει.

Κι' άποτέλεσμα ή... γρίπη!

ΠΑΝ ΠΑΠ.

71 κομωδιούχα μας

«ΠΙΑΣΕ ΤΕΧΝΗ ΚΙ' ΑΣΤΗΝΕ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΙΠΙΤΣΑ: Κομψή, νεαρή μανικιουρίστα. ΛΩΛΟΣ: Κομψός, νεαρός δανδής. ΛΙΑΝΑ: Κομψή, νεαρή «κοσμική» δεσποινίς. ΤΑΚΗΣ: «Ακούστος» μεσόκοπος φίλος του Λώλου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ κομμωτήριο)

ΛΩΛΟΣ (ἐνὶ τῇ Πιπίτσα τοῦ φτιάχνει τὰ νύχια): Θέλω νὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρι, δεσποινίς Πιπίτσα...

ΠΙΠΙΤΣΑ: Ὅ, τι θέλετε, κύριε Λώλο, ΛΩΛΟΣ: Φυσικά... μὲ τὸ ἀζημίωτο.

ΠΙΠΙΤΣΑ: Μὰ τώρα τί λέτε; Γιά ἔ- ναν τόσο εὐγενικό πελάτη σὰν κι' ἐσᾶς, εἶμαι πάντα πρόθυμη. (Παιχνιδιάρικα). Φυσικά... μέχρις ἐνὸς ὁρίου, ἔ;

ΛΩΛΟΣ (σοβαρά): Ἐ, βέβαια. Νομί- ζω πὼς αὐτὸ πού θὰ σὰς ζητήσω δὲν εἶ- ναι καὶ τόσο δύσκολο, ἂν θέλετε νὰ μ' ἐξυπηρετήσετε. Μόνο πού εἶναι θέμα... αὐ- στηρῶς ἐμπιστευτικό! Ἀλλά πιστεύω πὼς μπορῶ νὰ βασίζωμαι στὴν ἐχεμύθειά σας.

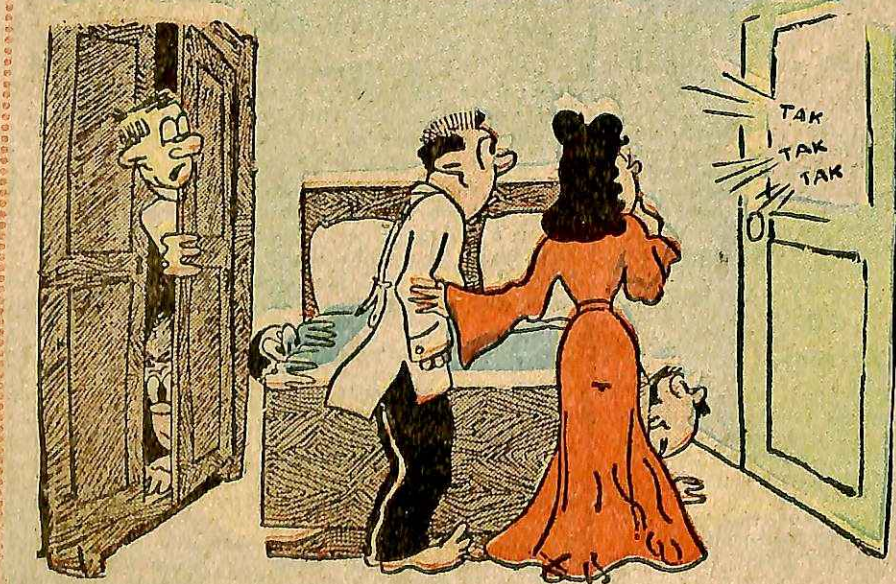
ΠΙΠΙΤΣΑ: Οὔτε λόγος! Ἀστείον πρᾶ- γμα!

ΛΩΛΟΣ: Λοιπόν, δεσποινίς Πιπίτσα, θέλω νὰ μὲ μάθετε πεντικὺρ καὶ μανι- κὺρ!

ΠΙΠΙΤΣΑ (γελῶντας): Μὲ «δουλεύετε» κύριε Λώλο;

ΛΩΛΟΣ: Τὸ φοβόμουν ὅτι θὰ τὸ πᾶ- ρετε γι' ἀστεῖο! Ὡς τόσο εἶναι σοβαρό. Πάρα πολὺ σοβαρό, μάλιστα! Θέλω νὰ μάθω πεντικὺρ καὶ μανικὺρ στὴν ἐντέλεια!

ΠΙΠΙΤΣΑ: Γιατί; Μήπως... προτιμάτε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἀπ' τὴ δικηγορία;

— Ἀδελφὲν τὴν φορὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θὰ εἶνε ὁ ἄντρας μου!...

ΛΩΛΟΣ: Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σᾶς πῶ τὸ γιὰτί. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου. Ἐγὼ θέλω ἀπὸ σᾶς αὐτὴ τὴ μικρὴ χάρι. Νὰ μὲ διδάξετε τὴν τέχνη καὶ νὰ σᾶς πληρώσω ὅ, τι θέλετε.

ΠΙΠΙΤΣΑ: Ἀφοῦ... ἐπιμένετε, δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ἐχετε... θύματα;

ΛΩΛΟΣ: Τὰ ἐννοεῖτε «θύματα»;

ΠΙΠΙΤΣΑ: Σὲ ποιά χέρια καὶ σὲ ποιά πόδια θὰ μάθετε «πεντικὺρ» καὶ «μανι- κὺρ»;

ΛΩΛΟΣ: Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα. Ἦ- σας... στὰ δικά σας!

ΠΙΠΙΤΣΑ (ἀναστενάζει): Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προτίμησιν! Τί νὰ γίνῃ; Θὰ προσ- παθήσουμε...

ΛΩΛΟΣ: Εὐχαριστῶ, δεσποινίς.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ἓνα μὴνα)

ΤΑΚΗΣ: Λοιπόν...

ΛΩΛΟΣ: Εἶμαι νομίζω μιὰ... τέλεια μανικιουρίστα! Μόνο πού αὐτὴ ἡ ὑπόθε- σις μοῦ στοίχισε πολλὰ. Ἦ Πιπίτσα, ἡ μαμὰ της, οἱ τέσσερες ἀδελφές της κι' ὁ κλητῆρας μου, εἶναι στὸ νοσοκομεῖο!...

ΤΑΚΗΣ: Εἶσαι βέβαιος... πὼς ἐμαθες;

ΛΩΛΟΣ: Ἄν θέλεις στὸ ἀποδεικνύω.

ΤΑΚΗΣ: Ὄχι, εὐχαριστῶ!

ΛΩΛΟΣ: Σήμερα θὰ πάω στὴ Λιάνα!

Ἐχ' «τράκα»!

ΤΑΚΗΣ: Πρόσεξε... μὴ σοῦ τρέμουν τὰ χέρια...

ΛΩΛΟΣ: Ὡ. Θεέ μου! Θὰ εἶναι ὀδυ- νηρό!

ΤΑΚΗΣ: Δηλαδή... ὀδυνηρὸ γιὰ τὴ Λιάνα!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπίτι τῆς Λιάνας)

ΛΩΛΟΣ (ὕποκλινεται): Ἦ δεσποινίς Πιπίτσα, ἡ μανικιουρίστα σας εἶναι ἀ- σθενής καὶ μ' ἐστειλε νὰ τὴν ἀντικατα- στήσω.

ΛΙΑΝΑ (τὸν κυττάζει μ' ἓνα βλέμμα... «πίσω μου σ' ἔχω, σατανᾶ»): Καθίστε, (Κουδουνί). Μαρία, ἐτοίμασε νερὸ γιὰ «πεντικὺρ». (Βγάζει τὶς κάλτσες της).

ΛΩΛΟΣ: Μοῦ ἐπιτρέπετε;

ΛΙΑΝΑ (αὐστηρά): Καθόλου!

ΛΩΛΟΣ (ταραχμμένα): Παρντόν!

ΛΙΑΝΑ (στὸν ἴδιο τόνο): Τὴν ὥρα πού θὰ ἐργασθεῖτε, δὲν θὰ μιλάτε καθόλου. Πρῶτον γιὰτὶ δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ φλυα- ρίες. Δεύτερον, γιὰτὶ ἀντιπαθῶ πολὺ τὸ σῖμα, ἰδίως ὅταν εἶναι δικό μου! Ἐπι- ζῶ νὰ συνεννοηθῶμαι.

ΛΩΛΟΣ: Μάλιστα, δεσποινίς!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σὲ δυὸ μῆνες στὸ σπίτι τοῦ Τάκη)

ΤΑΚΗΣ (συνιστᾷ): Ὁ κ. Λώλος Μαυ- ρειδῆς, ἡ δεσποινίς Λιάνα Μπέρτη.

ΛΙΑΝΑ (ψυχρά): Γνωρίζομαστε.

ΛΩΛΟΣ: Τί γίνεσθε; (χειροφίλημα).

ΛΙΑΝΑ (στὸν Τάκη, ψιθυριστά): Τί θέλει στὸ σαλόνι σου αὐτὴ ἡ... ἀρσενικὴ μανικιουρίστα; (Ὁ Λώλος ἀπομακρύνε- ται διακριτικά).

ΤΑΚΗΣ: Ποῖον ἐννοεῖς;

ΛΙΑΝΑ: Αὐτὸ τὸν νεαρό!

ΤΑΚΗΣ: Τρελλάθηκες; Ὁ Μαυρειδῆ- ρος εἶναι δικηγόρος γνωστότατος, μὲ ἀ- ριστὴ φήμην, μεγάλη περιουσία καὶ πολι- τικὸ μέλλον.

ΛΙΑΝΑ: Τί λὲς καλέ; Αὐτὸς μοῦ κά- νει «μανικὺρ»!

ΛΩΛΟΣ (πλησιάζει): Ξέρω τί λέει ἡ δεσποινίς. Ὅτι τὴς κάνω «μανικὺρ» καὶ «πεντικὺρ». (Ἀναστενάζει): Δυστυχῶς εἶν' ἀλήθεια. Τὴν εἶχα δὴ, μὴκερ κάνει ἐν- τύπωσι, εἶχα πάθῃ «κοῦ ντὲ φουντρ» καὶ θέλησα νὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ τὴν κατα- κτῶ ὡς ἄπλος, ἄσημος ἄνθρωπος. (Ἀ- ναστενάζει βαθύτερα): Τὸ μόνο πού κα- τῶσθαι νὰ ἐπιτύχω ἦταν νὰ μοῦ δίνη... καλὸ «πουμπουάρ»! (Ἀναστενάζει ἀκό- μα πλεῖς βαθειά). Αὐτοῖς δεσποινίς. θὰ σὰς ξαναστείλω τὴν Πιπίτσα!

ΛΙΑΝΑ (μ' ἐνδιαφέρον): Σοβαρά; Μὰ ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀπίστευτα! Μυθιστορημα- τικά! Ἐλάτε αὐτοῖς νὰ πάρουμε μαζὶ τὸ σάι!

ΛΩΛΟΣ: Καί... θὰ σὰς κάνω «πεντι- κὺρ»;

ΛΙΑΝΑ: Ὁ... θὰ τὸ σκεφθῶ! Πάντως καλὰ θὰ κάνετε νὰ φέρετε μαζὶ σας καὶ τὰ ἐργαλεῖά σας!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Σὲ τρεῖς μῆνες)

ΛΙΑΝΑ (φωνάζει ἀπ' τὸ κρεβάτι): Μα- ρία! Ζέστανε νερὸ καὶ πᾶς στὸν κύριο νάρθη νὰ κάνῃ «πεντικὺρ» τῆς μαμᾶς!

ΛΩΛΟΣ (ἀπὸ τὴν κάμαρά του): Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Δὲν εὐπαινᾷ στὸ σπι- τί ὡς γιὰτὸς; Τώρα θὰ μποροῦσα νὸ δώσω τῆς «μαμᾶς» δηλητήριο!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σ' ἑξή μῆνες)

ΠΙΠΙΤΣΑ (ἐνὶ τῇ φτιάχνει τὰ νύχια): Λοιπόν, κ. Λώλο; Ποιά εἶναι ἡ σοβαρὴ πράσις ποῦχετε νὰ μοῦ κάνετε;

ΛΩΛΟΣ: Παντρεύτηκα τὴν Λιάνα, πού σπατάλησε τὰ λεπτὰ μου, ἔχασα τὴν πε- λατεία μου καὶ δὲν ἔχω ἄλλη ἐλπίδα. Σοῦ προτεῖνω νὰ συνεταίριστούμε: «Πιπίτσα — Λώλος. Μανικὺρ—Πεντικὺρ!»... Καὶ... σὲ ζητῶ σὲ γαμο!

ΠΙΠΙΤΣΑ (σοβαρά): Ὑπο ἓναν ὄρο, δέχομαι: Ὅτι θὰ μοῦ κάνῃς ἐνὶ «μανι- κὺρ» καὶ «πεντικὺρ»! Καὶ σ' ἐμένα καὶ στὴ μαμὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά!

ΛΩΛΟΣ: Πού νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν ἄλλο διάβολο! Δέχομαι κι' αὐτό! Τοῦλά- χιστον μὲ σένα... θὰ δουλεύουμε κι' οἱ δυὸ! Κι' ἐλπίζω, βέβαια νὰ μοῦ φτιάχνῃς τὰ νύχια!

ΠΙΠΙΤΣΑ: Τί λὲς καλέ; Χαθῆκαν οἱ μανικιουρίστες;

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΨΙΛΟΝ

Εὐδυμα λόγια

Σκέψεις νεαρῆς συγγραφῆς: «Ὅταν ἓνας ἄντρας πᾶν ν' ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα, τὸ λέει στὴν ἴδια. Ὅταν μιὰ γυναῖκα πᾶν ν' ἀγαπᾷ ἓναν ἄν- τρα, τὸ λέει σ' ἓναν ἄλλον ἄντρα».

Ἦ κυρία στὸν ἄντρα της:

—Μὰ τί κάνεις, Κώστα; Καπνίζεις τὸ θερμόμετρο;

—Ὡ, διάβολε! Τί ἀφρημένος πού εἶ- μαι! Σίγουρα, θάβαλα κάτω ἀπ' τὴ μα- σχάλη τοῦ γιου μου... τὸ πόουρο μου!

Μεταξὺ φιλενάδων:

—Ἄ, ἀρραβωνιάστηκες μὲ τὸν Τρι- τσιμπιδά; Μὰ σοῦ εἶπε πὼς πέρυσι ἤχησε νὰ μὲ παντρευτῇ κι' ἐγὼ ἀρνή- δηκα;

—Ὁχι. Μοῦ εἶπε μόνο πὼς πέρυσι στάθηκε πολὺ τυχερὸς σ' ἓνα σεξουαλ- λῆμα!

ΔΕΝ εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ποῦ- με ὅτι τὸ πλεῖον εὐπαθὲς, ἀλλὰ καὶ τὸ πλεῖον ἐμφανὲς σημεῖο τοῦ γυναικείου σώματος εἶναι τὸ στή-θος. Οἱ καλλιτέχνες ἐξυμνοῦν πάντα τὸ ὄρατο στήθος πού το- νίζει τὸ στυλ μιᾶς γυναίκας καὶ ἀποτελεῖ φανερὴ ἐνδειξὴ τῆς νεό- τητός της.

Ἦ γυναῖκα ὅμως σχετικὰ μὲ τὸ στήθος, ἀπειλεῖται ἀπὸ τρεῖς κινδύνους: Ἀπὸ ἀτροφία ἢ «ἀ- πλασία», ὅπως λέγεται ἐπιστη- μονικά, δηλαδή ἀπὸ ἑλλειψι ἐ- παρκτοῦς στήθους, ἀπὸ ὑπερτρο- φία, δηλαδή ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀ- νάπτυξη τοῦ στήθους, πού δημι- ουργεῖ ἓνα ἀνταισθητικὸ φαίνο- μενο, καὶ ἀπὸ τὴν πτώσι του.

Ἐχομε ὑποδείξει πολλές φορές διάφορα μέσα καὶ φάρμακα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν τῶν κινδύνων. Ἐνας Γάλλος αἰσθητικὸς, ὁ Φονταίν, συμβουλεύει τῶ- ρα τίς γυναῖκες ὅχι πιά τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ὠραῖο στή-θος, ἀλλὰ «τί δὲν πρέπει» νὰ κάνουν γιὰ νὰ τὸ πετύχουν. Μποροῦν λοιπόν νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὰ τὰ «δὲν πρέπει» γιὰτὶ δὲν εἶναι δύσκολα:

1.— Δὲν πρέπει νὰ κάνετε ἵπ- πασία, παρ' ὅλον ὅτι εἶνε ἓνα ἀπ' τὰ καλύτερα σπῶρ. Ἦ ἵππασία ἔχει ὀλέ- θρια ἐπιδράσι στὸ στήθος, ἰδίως ὅταν ἡ ἀναβάτις εἶναι πολὺ νέα καὶ ὅταν τρέχῃ πολὺ.

2.— Δὲν πρέπει νὰ κάνετε κα- τάχρησιν τοῦ μαστοῦ μὴν καὶ τοῦ τένις (ἂν ἦταν δυνατό νὰ μὴν παίζα- τε καθόλου αὐτὰ τὰ παιχνίδια) καὶ νὰ πᾶψετε νὰ παίξετε ἀπὸ πολὺ κα- ρὶς «σχοινάκι».

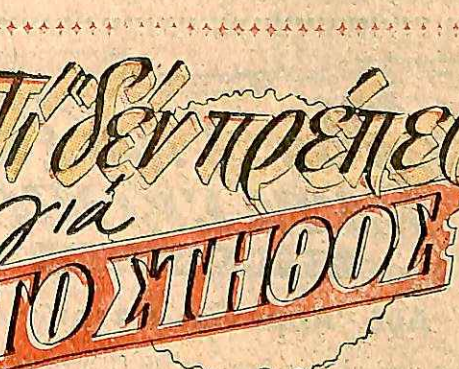
3.— Δὲν πρέπει νὰ φορτώνε- στε σακκίδια κατὰ τίς ἐκδρομὲς σας. (Συχνὰ ἔχουν βάρος 15—20 κιλῶν). Τὰ λουριά τοῦ σακκιδίου πιέζουν τὰ πλευρὰ τοῦ στήθους καὶ συχνὰ τὸ κα- ταστρέφουν.

4.— Δὲν πρέπει νὰ κάνετε κα- τάχρησιν στοὺς χορούς, ἰδίως στὸ σουίγκ καὶ στὸ μπούγ- κι Ν' ἀποφεύγετε τὰ ξευλύτσια, τὰ οἰνοπνευματώδη πο- τὰ, τοὺς ἐξαιρετικὸς κόπους καὶ ἀπ' τίς ἀσθένειες τὴν ἐλονοσία, πού τίς περισσότερες φορές προκαλεῖ τὴν πτώσι τοῦ στήθους.

5.— Δὲν πρέπει νὰ βάλετε ἓνα ὁποιοδήποτε σου- τιὲν ὅταν ἀρχίζῃ ἡ ἀνάπτυξη τοῦ στήθους σας (σὲ ἡ- λικία 13—14 χρόνων). Τὸ σουτιὲν πρέπει νὰ εἶναι στὰ μέτρα σας, δηλαδή νὰ περικλείῃ στὴ βάσι τοῦ ὅλη τὴν περίμετρο τοῦ στήθους σας καὶ νὰ μὴν τὸ ἀφίει νὰ ξεχειλίξῃ, πράγμα πού ἔχει ἀσχημὲς συνέπειες στὴν καλὴ σφαιρικὴ του διαμόρφωσι. Ἐπίσης τὸ σουτιὲν δὲν πρέπει νὰ πιέζῃ τὸ στήθος ἀλλὰ νὰ τὸ ὑποβάσσει ἡ ὅλη τὰ σουτιὲν πιέζουν τὸ στήθος καὶ ἰδί- ως τὴ θηλὴ τοῦ μαστοῦ πού εἶναι πολὺ εὐαίσθητη καὶ μὲ τὴν πίεσι ὑ- ποχωρεῖ μέσα στὴ σάρκα. Ἐτσι μιὰ ἀπ' τίς αἰτίες πού πολλές γυ- ναῖκες δὲν ἔχουν ἐμφανὴ θηλὴ—ἀ- σχημὴ συνέπεια γιὰ τὸ θηλασμό— εἶναι τὸ κακὸ σουτιὲν.

6.— Δὲν πρέπει τὴ νύχτα νὰ φοράτε τὸ ἴδιο σουτιὲν τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ἓνα ἄλλο πλεῖον ἐλεύθερο πού ἔχει λαβωρισθῇ τώρα τελευταῖα στὴ Γαλλία. Παρ' ὅλον ὅτι ἀκετοῖ αἰσθητικὸς τῆς γυναικείας καλλονῆς ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν χρειάζεται τὴ νύχτα σουτιὲν, γιὰτὶ τὸ στήθος δὲν βραδύνει πρὸς τὰ κάτω, καλὸ εἶναι νὰ ἔνετε ἓνα νυχτερινὸ σουτιὲν γιὰ νὰ μὴν ἀφίει τοὺς μαστοὺς νὰ με- τατοπίζωνται ἀπὸτομα κατὰ τίς στροφές τοῦ σώματος στὸ κρεβάτι.

7.— Δὲν πρέπει νὰ ἀδιάφο-

Μερικὲς ἀρνητικὲς... συμβουλὲς γιὰ τὴν δια- τήρησιν τῆς ὁμορφιάς σου

της κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη πρέπει νὰ διπλασιάσῃ τίς φροντίδες της γιὰ τὴν καλαισθητικὴν τῆς ἐμφάνισιν. Ἦ περιέδως αὐτὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὁμορφί- ἀ τῆς γυναίκας.

8.— Δὲν πρέπει νὰ σφίγγων- ται οἱ μαστοὶ τῆς ὑπέρτας γιὰ νὰ πᾶν νὰ «κατεβαῖν» τὸ γάλα, ὅταν γιὰ διαφόρους λόγους δὲν μπορῇ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ θηλασμός (θᾶνα- τος τοῦ βρέφους, πόνοι τοῦ στήθους κλπ.). Ἦ ἐνέργεια αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπ' τίς αἰτίες τῆς πτώσεως τοῦ στήθους. Ὑπάρχουν εἰδικοὶ πλατεῖς ἐπίδεσμοι πού τυλιγόνται καταλλή- λως καὶ φέρνουν τὸ ἀποτέλεσμα πού θέλουμε.

Μετὰ τὸν τοκετὸ ἡ προσπάθεια τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ στραφῇ στὴν ἐξάλειψιν τῶν συνεπειῶν τῆς ἐγκυμοσύνης. Κι' αὐτὸ γίνεται μὲ

Τὸ σουτιὲν δὲν πρέπει νὰ πιέζῃ τὸ στή-θος, ἀλλὰ νὰ τὸ ὑποβάσσει ἡ...

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

Μετὰ τὸν τοκετὸ, τὸ στήθος τυλιγέται μὲ εἰδι- κούς πλατεῖς ἐπίδεσμούς.

οἴσετε γιὰ τὸ στήθος κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ με- τὰ τὸν τοκετὸ. Κατὰ τὴν περίο- δο τῆς ἐγκυμοσύνης τὸ στήθος «πέφτει» καὶ χρειάζεται ἓνα κα- τὰλληλο σουτιὲν γιὰ νὰ τὸ ὑπο- βάσῃ ἐ

Η Ιταλική μυστική υπηρεσία, από τη μέρα που απέτυχε στις ενέργειές της να συλλάβει τον αντισμήναρχο κ. Αριστέιδη Ξανθόπουλο και τους δύο Αρμένιους συνεργάτες του, αδελφούς Παμπκιάν, έβαλε σ' εφαρμογή ένα καινούργιο σύστημα παρακολούθησής του φωτογραφικού έργαστηρίου τους, στην οδό Έρμου 15, ελπίζοντας με τον τρόπο αυτό να τους πιάσει στην παγίδα της. Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος μας, οι 'Ιταλοί, ύστερ' από την κατάδοσι ενός επίσημου φωτογράφου, που δούλευε μαζί με τους Παμπκιάν, ήξεραν ότι οι δύο Αρμένιοι πατριώτες συνέχισαν τη δουλειά τους για λογαριασμό των συμμάχων. Ωστόσο δεν μπορούσαν να τους συλλάβουν. Έπρεπε ναχουν συντριπτικά στοιχεία εναντίον τους ή να τους πιάσουν επ' αυτοφώρω. Κι' αυτό, επειδή οι Παμπκιάν είχαν αναλάβει την εμφάνιση γεωμινικών φωτογραφιών στο κατάστημα Κούνη, της οδού Σταδίου. Κατά τα φαινόμενα οι 'Ιταλοί δεν ήθελαν ναχουν αντιμέτωποι με τη Γκεστάπο.

Ο συνταγματάρχης Αϊμίλιο Μπαζιλιάνο, διοικητής της Τσθ - Έσσε, σκέφτηκε τότε να τους συλλάβει μέσα στο δικό τους εργαστήριο, ώστε ν' αποφύγει να μπλέξει με τη γερμανική δικαιοδοσία. Έστειλε, λοιπόν, τους πράκτορές του να παρακολουθούν τις κινήσεις τους, ελπίζοντας συγχρόνως ότι θα έμφανιζόταν εκεί και ο κ. Ξανθόπουλος.

Αλλά ο συνεργάτης του «ΟΜΗΡΟΥ» παρ' όλο τον κίνδυνο που διέτρεχε η ζωή του, κατόρθωσε να τους ειδοποιήσει ότι είχαν προδοθή κι' ότι έπρεπε να φυλάγονται. Στο μεταξύ, ο Αρμένιος φωτογράφος που ήταν εγκαταστημένος από πατάρι του καταστήματός τους, έδινε καθημερινά τσ' «ραπτόρ» του στον επίσκοπο Όχανές Γκαμσαρσιάν που, όπως ξαναγράψαμε, ήταν ένας απ' τους κυριώτερους πράκτορες της Τσθ - Έσσε.

Νομίζω πως μάς ξέφυγε ο Ξανθόπουλος, του είπαε μία μέρα σε κάποια συνάντησή τους. Πώς τα κατάφερε κι' έμαθε ότι τον παρακολουθούσε; Ούτε πατάει πιά στο μαγαζί! Φοβάμαι όμως πως θα μάς ξεφύγουν κι' οι Παμπκιάν. Γιατί δεν τους συλλαμβάνουν;

Ο Μπαζιλιάνο ξέρει καλά τη δουλειά του, απάντησε ο Γκαμσαρσιάν. Πάντως θα του μεταβιβάσω τους φόβους σου και θα τον πιέσω να επιστρέψει την υπόθεσή...

Πραγματικά, ο Αρμένιος επίσκοπος, κατόρθωσε να πείσει τον 'Ιταλό συνταγματάρχη ότι ήταν καιρός πια να τελειώνουν με το ζήτημα αυτό και τον ανάγκασε να βάλει σ' εφαρμογή όλα τα ασφατικά μέτρα που χρησιμοποιούνταν από τη μυστική υπηρεσία της Ιταλικής αντικατασκοπείας.

Έτσι ένα πρωί, στις αρχές του 1943, ο Μπαζιλιάνο έδωσε εντολή στους πράκτορές του να συλλάβουν τους αδελφούς Παμπκιάν. Συγγνώμη με τη σύλληψη των τελευταίων, αποφασίστηκε και η σύλληψη του κ. Ξανθόπουλου.

Οι 'Ιταλοί, ήταν απόλυτως βέβαιοι ότι ο «Έλληνας αεροπόρος, δεν ήταν δυνατό να κρύβεται στο σπίτι του, στην οδό Α' ναρναύ 30, τη στιγμή που ήξερε ότι τον κυνηγούσαν. Αυτό όμως δεν είχε σημασία. Έπρεπε να τον «επισκεφτούν» όπως δήποτε, αφήνοντας τα υπόλοιπα στην τύχη. Το μπλοκάρισμα λοιπόν έγινε αρχά τη νύχτα. Πάνω από είκοσι καραμπινιέροι είχαν κυκλώσει το τετράγωνο κι' άλλοι τόσσοι σχεδόν, περίμεναν τη διαταγή να κάνουν την τελική τους έξορμησι. 'Επί κεφαλής των ομάδων αυτών ήταν ο διαβόητος «Έλληνας πράκτορας» Αρθανιτόπουλος.

Τέλος, δόθηκε η διαταγή να μπουν στο σπίτι. Οι 'Ιταλοί μόλις ντύθηκαν και τους άνοιξαν, άρμησαν μέσα, απομώνωσαν τη σύζυγο και την αδελφή του κ. Ξανθόπουλου κι' άρχισαν τις έρευνες, μήπως κι' ανακαλύψουν το θύμα τους. Μάταια όμως! Ο ηρωικός αντισμήναρχος, όχι μόνο δεν ήταν εκεί, αλλά είχε εξαφανιστεί και κάθε ίχνος που θα μπορούσε να παραδοση τη δόσά του. Οι 'Ιταλοί άφρισαν από το κακό τους. Κι' όπως ήταν έπομένο, όλη τους η οργή ξέσπασε στις δυο γυναίκες που περίμεναν με ηρεμία το αποτέλεσμα. Ο Αρθανιτόπουλος, πλησίασε την κ. Ξανθόπουλου και με το συνηθισμένο του βάρνασο τρόπο, τη ρώτησε:

— Ποι' είναι κρυμμένος ο άντρας σου;

— Ποιός σας είπε ότι κρύβεται ο άντρας μου; ρώτησε εκείνη κυττάζοντας καταματα τον πορδότη. Δεν είναι η πρώτη φορά που λείπει από το σπίτι. Ταξιδεύει στα νησιά για τράφισα...

Βέβαια, η δικαιολογία αυτή για την απουσία του συζύγου της, ήταν καθαρό ψέμμα. Γιατί στην πραγματικότητα ο κ. Ξανθόπουλος, τη νύχτα ακριβώς που έγινε το μπλόκο, βρισκόταν στο σπίτι του μενρί τις δεκάμισο του βράδυ κι' έφυγε, ένα τέταρτο περίπου ποσού κυκλώσαν το τετράγωνο οι 'Ιταλοί, Γλύττωσε δηλαδή, σαν από θαύμα.

Πα'ει ωστόσο να εξηγήσουμε εδώ ότι, στη σκέψη του «Έλληνα αεροπόρου, υπήρχε πάντα η αμφιβολία, από τη στιγμή που τον είχε «παγώσει» ο κ. Δημήτριος Παπαδόπουλος — βάσει των πληροφοριών του πορδότη Αλέκου Ρίζου — ότι η πληροφορία αυτή δεν ήταν απόλυτα ακριβής. Και καθώς πενούσαν οι ώρες χωρίς να συμβαίνει τίποτε το έκτακτο, άρχισε να πιστεύει

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Δυο Αρμένιοι πατριώτες

Ιταλοί παρέλαβαν τις δυο γυναίκες κι' άρχισαν να τις ανακρίνουν με τις συνηθισμένες βασανιστικές μεθόδους τους. Το αποτέλεσμα όμως ήταν, ότι έφυγαν άπρακτοι από το σπίτι, αφήνοντας ωστόσο εκεί τέσσερες πράκτορές τους, για να μην επιτρέψουν την έξοδο στις δυο γυναίκες και για να παρακολουθούν κάθε συνδιάλεξη που τυχόν θα γινόταν με το τηλεφώνω.

Είσαστε υπό κράτησιν, τους είπαν μεθόνοντας. Και πρέπει να θεωρήσετε εύχρηστους που δεν σας παίρνουμε μαζί μας. Πάντως δεν σας έγγωμμεθα ότι η «μεγαλοφυΐα» μας αυτή θα εξακολουθήσει για πολύ διάστημα ακόμη...

Την επομένη το πρωί οι 'Ιταλοί πειραγμένοι από τη νυχτερινή άποτυχία τους, έκαναν μπλόκο στο φωτογραφείο των αδελφών Παμπκιάν και τους συνέλαβαν. Τους φότωσαν σ' ένα καμινάκι, ή έκαναν μια τελευταία έρευνα στο ενοσστήριό τους. Μά δεν βρήκαν τίποτε και τότε ώδηγησαν όλονώς τους φωτογράφους στο Κομάντο Πιάσας, όπου ελπίζανε να τους αναγκάσουν να μιλήσουν. Την ανάκρισι ανέλαβε προσωπικά ο συνταγματάρχης Αϊμίλιο Μπαζιλιάνο, που προσπάθησε στην αρχή να τους καλοπιάσει.

— Η υπόθεσί που σας ώδηγησε στο γραφείο μου, τους είπαε, είναι απλή και σας παρακαλώ να με βοηθήσετε για να τελειώσουμε γρήγορα. Πρόκειται για τον αξιωματικό της 'Ελληνικής αεροπορίας Αριστέιδη Ξανθόπουλο, που πιάσαμε χτες το βράδυ για κατασκοπεία. Τι γνωρίζετε γι' αυτόν;

Οι αδελφοί Παμπκιάν, μόλις άκουσαν ότι ο συνεργάτης τους συνελήφθη τσ' σάστισαν και παρ' όλγιο να προδοθούν. Συνηλθαν όμως γρήγορα, πήραν

— Η υπόθεσί που σας έφερε στο γραφείο μου, τους είπαε ο συνταγματάρχης Μπαζιλιάνο, είναι απλή και σας παρακαλώ να με βοηθήσετε...

το πιο άθωο ύψος του κόσμου και απάντησαν:

— Παιά σχέσι μπορεί ναχουμε εμείς, δυο φτωχοί φωτογράφοι, μ' έναν ανώτερο αξιωματικό; Ο κ. Ξανθόπουλος ήρθε στο κατάστημά μας τρεις φορές για να του εμφανίσουμε κάτι πλάκες φωτογραφιών από μια έκδρομή που είχε πάει με την οικογένειά του. Τίποτε περισσότερο...

Ο Μπαζιλιάνο δάγκωσε το κάτω του γειλός νευρικά.

— Όστε δεν είχατε καμιά ιδιαίτερη επαφή μαζί του; ξαναρώτησε. Κι' όμως στην ανάκρισι που του κάναμε, ο Ξανθόπουλος ωμολόγησε πως σας έδινε να του εμφάνισετε διάφορα φιλμ που είχαν στρατιωτική σημασία για μάς και για τους Γερμανούς...

— Δικαίωμά του να λήη ότι θέλει, αποκρίθηκαν οι Παμπκιάν που άρχισαν να καταλαβαίνουν πως όλα αυτά ήταν παγίδα. Αφού όμως τον έχετε συλλάβει, σας παρακαλούμε να τον φέρετε μπροστά μας για να τον διαψεύσουμε!

— Αυτό δεν είναι δυνατόν! φώναξε φανερά όργισμένος ο συνταγματάρχης. Δεν είναι ανάγκη να φέρουμε εδώ τον Ξανθόπουλο. Ο,τι πρόκειται να πητε, μπορείτε να το πητε σε μένα. Αυτό είναι αρκετό για να σας απαλλάξει από τη δυσάρεστη θέσι που θα βρεθήτε σε λίγο...

Αλλά εκείνοι και πάλι αρνήθηκαν. Ο Μπαζιλιάνο σηκώθηκε τότε απότομα, άνοιξε την πόρτα του γραφείου του και κάλεσε μέσα άλλους δυο αξιωματικούς και το διερμηνέα. Κι' άρχισαν καινούργιες ανακρίσεις. Ερωτήσεις ατέλειωτες, που κράτησαν ολόκληρες ώρες και που άφορούσαν την προηγούμενη ζωή τους, το επάγγελμά τους, την οικογένειά τους, τους γνωστούς τους, τους κύκλους που συχνάζαν, τις πολιτικές τους πεποιθήσεις, την άσασθλησί τους τον τελευταίο καιρό, την ανάμειξί τους σε κρυφές οργανώσεις και τις συγκεκριμένες κατηγορίες που είχαν διατυπωθή εναντίον τους. Όλα αυτά για να υπερβούν τους δυο κατηγορούμενους, που δεν δυσκολεύτηκαν ωστόσο ν' ανακαλύψουν τον σκοπό αυτού του συστήματος.

Ήσμεοι και με έκπληκτική ψυχραιμία, οι αδελφοί Παμπκιάν, απαντούσαν σε όλες τους τις ερωτήσεις. Μα η τακτική τους ήταν πάντοτε σχεδόν η ίδια: Δεν ήξεραν τίποτε.

— Άδικα μάς βασανίζετε, είπαν στους ανακριτές. Αυτός που μάς πρόδωσε, σας είπε ψέμματα κι' αυτόν πρέπει να τιμωρήσετε. Είμαστε απόλυτος έν τάξει, και ζούμε ήσυχα, κυττάζοντας τη δουλειά μας.

Οι 'Ιταλοί κατάλαβαν πως έχαναν άδικα τον καιρό τους. Και αποφάσισαν να βάλουν μπροστά το άλλο είδος της «ανάκρισεως», που άρχισε από το απλό και άγριο ξύλο κι' έφτανε τα πιο ραφινρισμένα και τρομερά βασανιστήρια. Είνε αδύνατο να περιγράψω κανείς, όλα εκείνα που τράδηξαν μέσα στα βοδερά υπόγεια κρατητήρια των 'Ιταλών, οι ηρωικοί αυτοί συνεργάτες του «ΟΜΗΡΟΥ».

Περισσότερο από μια βδομάδα βασανίζονταν με τον πιο άπαυστο τρόπο. Και τα βασανιστήριά τους αυτά άλλαξαν κάθε ώρα σχεδόν, ανάλογα με τις σαδιστικές διαθέσεις κάθε ανακριτού, κάθε βοηθού, κάθε διερμηνέα.

Οι αδελφοί Παμπκιάν όμως, δεν ήταν από

ταξίδευε δήθεν στα νησιά του Αιγαίου για μεταφορές τροφίμων κλπ. — ο κ. Γιώργος Φατσής έκρυβε μια έξοχη δραστηριότητα στα πλαίσια του μυστικού πολέμου και το σκάφος του διειθέτο για τις ανάγκες της οργανώσεως, με ανιδιοτέλεια και αδιαφορία για τους κινδύνους.

Τόσον αυτός, όσο και ο καπετάν Νικόλας Χοντρονικόλας, με το βοηθό του Μιχάλη Μεντζογιαννάκη, ήταν άφοσιωμένοι συνεργάτες του «ΟΜΗΡΟΥ». Κι' ενώ την εποχή εκείνη, κινδύνευε κανείς να πάη από το ένα προάστειο στο άλλο, οι τολμηροί αυτοί θαλασσοπόροι έκαναν πολλές φορές το ταξίδι, από τον Πειραιά στη Μυτιλήνη από τη Μυτιλήνη στη Σύμωρη κι' από τη Σύμωρη στον Πειραιά. Ήταν ένα εκπληκτικό ρεκόρ!

Εκείνοι που δοκίμαζαν να ταξιδεύουν λαθραία, γνώριζαν τις πιο άπιδανες περιπέτειες. Τα πλοία αυτά ταξίδευαν μονάχα τη νύχτα, με κίνδυνο ν' ανατιναχθούν κάθε στιγμή από τις χιλιάδες νάρκες, που είχαν σκορπίσει παντού οι Γερμανοί και κρύβονταν την ημέρα, στους όρμους των ελληνικών νησιών. Άλλα και τα εύρισκαν συχνά τα «στούκας» και τα βουλιάζαν, ενώ οι επιβάτες τους, αν δεν σκοτώνονταν, έμεναν αναγκαστικά στο νηπιδάτες τους, να μην σκατωθούν, να μην σταματήσουν, αν κατόρθωναν να βρουν καμιά ιατροδρακα, για να τους μεταφέρη πολύ πίσω στον Πειραιά, μέσα από καινούργιους κινδύνους.

Χρειάζονταν μεγάλη αυτοθυσία, ηρωϊσμός και ικανότητα, για να καταρρώσει κανείς να δραπέτευση από τη σκλαβωμένα 'Ελλάδα, να βρεθή στη Μ. Ανατολή και να συνεχίση τον αγώνα του στο πλευρό των Συμμάχων. Γιατί μπορεί κανείς ν' αντιμετώπιση χωρίς διαταγμό κάθε κίνδυνο και να δεχθή κάθε ταλαιπωρία, που απειλεί τον ίδιο τον εαυτό του. Όταν όμως παρκαίται με την ενέργειά του αυτή να εκθέσει στους κινδύνους και

(Η συνέχεια όπιοθεν)

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέντευξη εκ της προηγουμένης σελίδας)

στις ταλαιπωρίες τους άγαπημένους του, την ανυπεράσπιτη γυναίκα του και τα παιδιά του, τους γέροντες γονείς του, τότε ή απόφαση να ξεφύγει από τα δεσμά του γίνεται πιο τραγική. Οι νόμοι και τα διατάγματα, που είχαν εκδώσει οι ψευδοκυβερνήτες κατά διαταγή των Γερμανοιταλών, απειλούσαν τις οικογένειες εκείνων που έφευγαν, με κατάσχεση της περιουσίας τους, με αφαίρεση των δικαιωμάτων του ένοικιο-στασίου, με εκτόπιση και φυλάκιση ή και με θάνατο ακόμη!

Και όμως πόσοι δεν ήταν εκείνοι, κυρίως αξιωματικοί, που έπαιρναν τη σκληρή αυτή απόφαση και στην περίοδο άκρας της πιο τραγικής πείνας, που άφιναν τη γυναίκα τους και τα παιδιά τους, κυριολεκτικά στο δρόμο, για να πάνε να εκπληρώσουν την υποχρέωση που αισθάνονταν, απέναντι στην πατρίδα! Μερικοί έφταναν στο σημείο να υποβάλουν αίτηση διαζυγίου, για να δώσουν τη δυνατότητα στη γυναίκα τους να ισχυριστή έπειτα, αν την ενοχλούσαν, ότι δεν είχε πια καμία σχέση με τον άντρα της, που έφυγε για «κάτω»...

“Όλες αυτές τις δραματικές στιγμές, τις δοκίμασε και ο αντισημάρχος κ. Άρστείδης Ξανθόπουλος. Μά ή απόφαση του έμεινε ακλόνητη. Κι’ έτσι ένα πρωί, κάτω από τα μάτια κυριολεκτικά των Γερμανών, το μικρό πετρελαιοκίνητο του κ. Γιώργου Φατούρη, ξεκινούσε από το Πασαλιμάνι για τη Σμύρνη. Την ίδια περίπου εποχή, τελείωνε και το μαρτύριο της παρακολούθησης των αδελφών Παμπλακίαν. Η Ίταλία είχε καταρρεύσει!

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ιωάννην Βλάχον, Ν. Σμύρνη: “Όλοι σχεδόν οι Γερμανοί που πέρασαν από δω, ήταν ποτισμένοι με το δηλητήριο του Έθνικοσοσιαλισμού, παύσα που τους έκανε θορία, Παρ’ όλα αυτά, μεταξύ τους ήταν και μερικοί εξαιρετικοί άνθρωποι, όπως ο στρατιωτικός Χανς Ντρέπερ, που παραιτήθηκε από το αξίωμα του και αποπειράθη ν’ αυτοκτονήσει, για να μην καταδικάσει έναν άδωρο Έλληνα. Α. Χ. Παρασκευόπουλον, “Αμύσσα: Στην περιφέρειά σας δρούσαν πολλοί Άγγλοι. Ένας απ’ αυτούς ήταν κι’ ο ταγματάρχης Τζέφ. Για το ενδιαφέρον, ευχαριστώ. Θεόδωρον Κοντογιαννόπουλον, Θεονίκην: Δεν έγραψα ποτέ κάτι τέτοιο, έπειδή δεν υπήρξε να συγκεντρώσω τ’ απαραίτητα στοιχεία. Μήπως έχετε έσοις; Α. Πόστολον, Σοφάνην, “Αμπελάκια: Θά ήθελα πολύ να σας βοηθήσω, αλλά, δυστυχώς, δεν μου είναι πια δυνατόν. Οι καταστάσεις έχουν κλείσει, προ πολλού. Ε. Π. α. Δ. ε. υ. τ. ε. ρ. α. ι. ο. ν. Λάρισα: “Όταν ο Ν. Ι. πέρασε από την πατρίδα σας, προσδόθηκε στους Γερμανούς από κάποιον Ίταλο. Παρ’ όλο που συλλήβηθ, αλλά και πάλι καθόρθωσε να διαφύγει με τη βοήθεια των συχωριανών σας. “Η φωτογραφία του μ’ ενδιαφέρει πολύ κι’ ευχαριστώ για όλα. Πέτρο-Πέτρο, Μπρίστολ: Θά προσπαθώ, γιατί σας αξίζει. Πότε θα επισκεφθώ την Ελλάδα; Ι. ο. υ. λ. ι. α. “Ενταύθα: “Ήταν Άγγλος και μάχιστα μέσα από το Λονδίνο. Δεν παντρεύτηκε, αλλά απλώς αρραβωνιάστηκε και χώρισε. Μπορώ να σας στείλω τη διεύθυνσή του, αν μου στείλετε τη δική σας. Για τα καλά σας λόγια, χίλια ευχαριστώ. Α. ν. ε. σ. τ. η. ν. “Αθ. α. ν. α. σ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. και Γ. ι. α. ν. η. Π. α. ν. α. ν. “Ενταύθα: Ευχαριστώ. Περάστε απ’ τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. “Α. γ. γ. ε. κ. η. κ. η. Πα. σ. α. λ. ι. β. ο. υ. Ειρήνη-Παπαγιάννη, Γεωργίου Ζάκων, “Εμ. Καστρογιαννίκην, Εύαγγελον Λιαρούτσον, Κώστα Κοκκινάκη, “Αντώνιον Ιωάννου και Σ. Λεοντόπουλον, Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Οι «Κατάσκοποι» θα συζητηθούν, Χ. Χ. Χ. Παλ. Φάληρον: Γράφετε, απειλείτε. Γιατί όχι; Σκυλιά που να γαβγίζουν, δεν δαγκώνουν... Μ. α. σ. κ. α. 13 “Ενταύθα: Και σε σας το ίδιο, Εύταχως σας έχω τακτικούς πελάτες. Γ. ι. α. ν. α. ν. α. κ. η. ν. Κ. ο. υ. ρ. ι. σ. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. “Ενταύθα: Μ’ άρεσε το γράμμα σου και σ’ ευχαριστώ.

Γ. Β. Ι.

Πώς πίνεται ΤΟ ΚΡΑΣΙ

“Ο συνδυασμός του με το φαγητό

“Εμείς οι Έλληνες είμαστε ελάχιστα απαιτητικοί στο ζήτημα του κρασιού. “Εχουμε κάμει τη ρετίνα εθνικό μας ποτό και την πίνουμε με ό,τι όποτε: με ψητό ή καπνά, με «κυνήγια» ή με ψάρια, με αυγά ή με φρούτα! “Αλλ’ αυτό δεν γίνεται στα έπίσημα γεύματα. “Εκεί τηρούνται ώριμοί κανόνες, που όλοι μαζί αποτελούν αληθινή τέχνη.

Είνε ελάχιστοι, ωστόσο, εκείνοι που μπορούν να κουνήσουν πώς έδρουν αυτή την επίσημη, Γ. ι. α. ν. η. α. τ. ο. σ. τίς μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, όπως στο Λονδίνο ή το Παρίσι, υπάρχουν ειδικοί εμπειρογνώμονες, που ακοι-δοπλώνονται για να καθορίσουν ποιά κρασιά πρέπει να σερβιρισθούν με κάθε φαγητό. “Αλλ’ ως σημειώσουμε μερικούς απ’ τους κανόνες αυτής της επίσημης.

Α’ Συνδυασμός κρασιών και φαγητών

Τα «δ. ν. τ’ έβ.», που περιλαμβάνουν πάρα-σκεύασμα με ζυδί, σερβίζονται μαζί με λευκά κρασιά «σέκ» και πολύ ελαφρά.

Λευκά κρασιά «σέκ», αλλ’ όχι πολύ ελαφρά, θέλουν και τα ψάρια, είτε είναι τηγανιτά, είτε με σάλτσα.

Τα βοσστά αυγά σερβίζονται με ελαφρά κόκκινα κρασιά (τύπου Μπορντώ).

Τα τηγανιτά αυγά, όμως, όπως και τα αυγά μάτια, θέλουν λευκά κρασιά «σέκ» και ελαφρά.

Οι έντοδες γενικά ταιριάζουν με ελαφρά κόκκινα κρασιά.

Τα ψητά, τα υγιεινά, οι υγιεινές, τα πουλερικά, τα φαγητά με σάλτσες σερβίζονται με κόκκινα κρασιά, που δεν πρέπει να είναι πολύ ελαφρά.

Τα παπιά τυριά σερβίζονται με κόκκινα κρασιά. Τα φρέσκα, όμως, τηγαίνον καλύπτε-ρα με τα λευκά ελαφρά κρασιά.

Τα μακαρόνια σερβίζονται με λευκά ελαφρά κρασιά.

Με τα φρούτα: κόκκινα κρασιά ή σαμπάνια. Με τα παγωτά: σαμπάνια «σέκ».

Β’ Η θερμοκρασία των κρασιών

“Όλα τα κρασιά δεν σερβίζονται στην ίδια θερμοκρασία.

Τα κόκκινα κρασιά, του τύπου Μπορντώ, σερβίζονται «στη θερμοκρασία του δωματίου». Για ν’ αποκτήσουν αυτή τη θερμοκρασία, φτάνει να τ’ αφήσουμε επί 4—5 ώρες μέσα στην τραπέζια, αφού τα αποφραγίσουμε. (Μετά το αποφραγισμό, θα τ’ ξανακλείσουμε με το φελο τους).

“Αν έχουμε θεριάστρα ή καλοριφέρ στο δωμάτιο, θα τοποθετήσουμε τα μπουκάλια μακριά από την εστία της φωτιάς.

Τα στυλά κόκκινα κρασιά πίνονται επίσης στη θερμοκρασία του δωματίου.

Τα λευκά κρασιά πίνονται «στη θερμοκρασία της κάδης». Κατά τους καλοκαιρινούς μήνες μπορούν να σερβιρισθούν παγωμένα.

Παγωμένη σερβίζεται κι’ η σαμπάνια.

Γ’ Η μύρα και τα λικέρ

“Επεκράτησε η συνήθεια για τη μύρα να σερβίζεται με τα περισσότερα φαγητά. Πρέπει, ωστόσο, ν’ αποφεύγουμε να την σερβίρουμε με τα έξι φαγητά:

Με τα ψάρια που παρασκευάζονται με σάλτσα, με τα ζυμαρικά, τα λευκά τυριά, τα θραύματα, τα γλυκίσματα και με όλα γενικά τα φρούτα.

Τα λικέρ δεν έχουν θέση στο τραπέζι. Σερβίζονται μόνο στο τέλος του φαγητού.

Δ’ Ποτήρια και φιάλες

“Η σαμπάνια σερβιζόταν άλλοτε σε μακρόστενα ποτήρια.

“Όλοι όμως οι γαστρονόμοι σήμερα θεωρούν αυτά τα ποτήρια ακατάλληλα. “Αντί γι’ αυτό, έχουν επικρατήσει, προκειμένου για τα αρώδη κρασιά, ποτήρια σφαιρικά.

“Η εποχή μας καθήγνησε τα χρωματιστά ποτήρια για το κρασί. Πάλι κατά τους γαστρονόμους, τα ιδεώδη ποτήρια για όποιον ήθελε κρασί είναι τα λευκά και δίχως στολίσματα, που μας επιτρέπουν να διακρίνουμε το χρώμα του, τη διαύγειά του, κλπ.

Τα υποτιλλισμένα κρασιά σερβίζονται με τις υποτιλλίες τους. Για τα άλλα, που τα φένομε από την κάδα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν οι συνηθισμένες φιάλες του νερού.

Λόγοι τιμής

Παραφρόνησε ο κόσμος κι’ από δω και μήνες ήδη ο άνθρωπος ο βίος εκατάτησε παιχνίδι. Έξεσπάωσε ο Έλληνας ο θερμοαίματος πολύ και να μην αφήσει... ζώντα συγγενή του απειλεί!

“Ο πατέρας το παιδί του καθαρίζει σαν κρεμμύδι, τον πατέρα πιάνει ο γυιός του και τον κάνει... (ροκανίδι!)

“Ο παππούς την έγγονή του μεταβάλλει σε κυμά κι’ αδερφός την αδερφή του σαν... σαλάμι την κρεμά!

Παραχάλασε ο κόσμος, όπως λένε κι’ οι γιαγιάδες, κι’ έχει πέσει με μανία, στα μαχαίρια, στους σου- (γιάδες,

στον μπαλντά, στο κλαδευτήρι, στο τσεκούρι, στο (πριόνι,

και δεν ξέρεις τί θα σ’ εύρη το πρωί που ξημε- (ρώνει.

Βασανίζεις κάθε βράδυ, το κεφάλι συνεπώς, για να βρεις κι’ εσύ ποιος είναι των δικών σου ο (σκοπός.

Και δεν ξέρεις, με δυο λόγια, αν ολόκληρος θα (μείνης

ή θα πιάς κι’ εσύ χαράμι και... «ντονέρ κεμπάπ» (θα γίνης!

Και συμβαίνουν όλα τούτα τ’ άλλοτρώσλλα, γιατί της «τιμής ο λόγος» πάντα τιμωριαν απαιτεί κι’ ο Ρωμηός, ο «τσικ-λεβέντης» παίρνει αμπαρίζα (και τρέχει,

μολονότι ξέρει ότι: «ή τιμή, τιμή... δεν έχει»!

Της τιμής, σου λέει, ο λόγος μέγας λόγος θεωρείται, αν και ξερά από πείρα, πως ουδέποτε τηρείται. Ξέρει πως τον ξεφουρνίζουν όλοι για το θεαθήναι «κι’ άλλα λές κι’ άλλα-μου κάνεις» της τιμής ο (λόγος είναι.

Της τιμής το λόγο—χρόνια—και ή Πάουερ μάς (δίνει

πως θα βάλει, όσονούπω, στην Αθήνα «τρολλεύ- (μπας»

κι’ άναιρεί το λόγο πάντα κι’ αιώνως μάς αφήνει με τα πράσινα τα κάρρα και τα... «τρολλεύ-άραμ- (πας»!

Με τους λόγους της τιμής της το κοινόν έχει... (σκοτίζει!

πως το ρεύμα θα φτηνίσει και τα φωτά θα... πλου- (τίσει

συνεπώς, όμως, ποτέ της μέχρι τώρα δεν έφάνη (και δεν βρέθηκε κανένας να της βάλει... π. υ. ρ. ο. φ. α. ν. ι.

“Από τους βιομηχάνους έμπουχτίσαμε, ως τώρα, της τιμής ν’ ακούμε λόγους κι’ υποσχέσεων πλη- (θώρα,

ότι, δήθεν, θα συνδράμουν τη φτώχη μας τη φυλή και με κέρδος «τιποτένιος» θα πουλανε τό... μαλλί!

“Εχει ή γλώσσα τους μαλλιάσει τέτοιους λόγους (ν’ αρραδιάζουν

και τα «ράμματα, που λένε, κάθε μέρα μας άλ- (λάζουν!

“Μασουράνουμε» τις λίρες, τα κεφάλαια πληθαί- (νουν

και τα... έρια καρπούνται και κομπίνες... έ ξ υ- (φ α ί ν ο υ ν!

Της τιμής δεκάδες λόγοι κι’ είκοσάδες πιθανόν, έδωθηκαν και στην τάξη των άπορων ασθενών, και τονίστηκε σε δαύτους καθαρά κι’ ιδιαιτέρως, ότι στα νοσοκομεία θα εισέρχοντ’ ελευθέρως! Μά τ’ αντίθετο συνέβη και συμβαίνει, φυσικά, στα λαμπρά ιδρύματά μας και τα... φιλανθρωπικά (σμός,

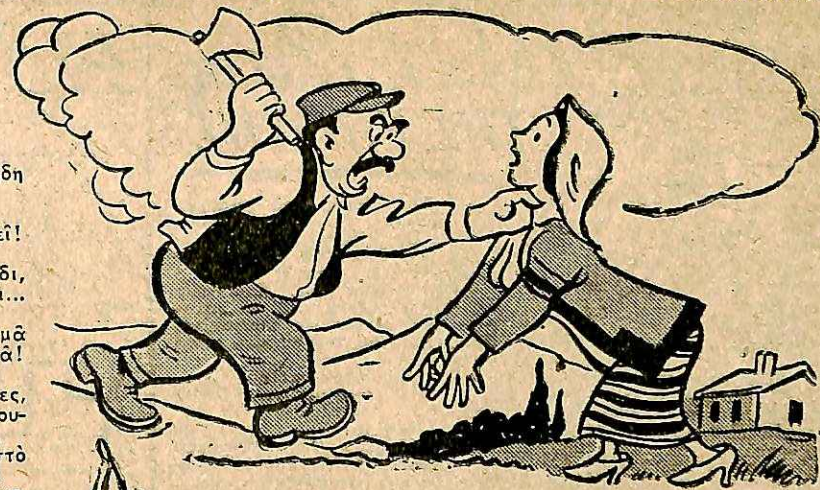
Και προσεύχεται ο μέσος κι’ ο φτωχός ο πληθυ- (σμός,

υγιέστατος να στέκη και «γερό τουτέστιν, κότσι», γιατί ξέρει, αναμφιδόλως, πως κι’ ο «Ευαγγελι- (σμός»

είναι κτήμα των... δλίγων, ήγουν «τάτσι-μίστι» (Μπότσοι!

Της τιμής άπείρους λόγους είχε δώσει, άναγνώστα, κι’ ή περίφημη Τασούλα στον πολύφημο των Κώ- (στα

και για χάρι της αγάπης, της έπ’ άπειρον πιστής άναγκάστηκε να γίνη θρυλικός άρχιληστής.

Φυλακίστηκε, για δαύτην, ένα χρόνο και μισό κι’ όταν γύρισε στο «σπλάχνον» τ’ ακρίβο του και (χρυσό,

είδε πως δεν είχαν σπάσει τα... δεσμά της φυ- (λακής,

αλλά κι’ οί... δεσμοί συγχρόνως, μιάς αγάπης (θυρλικής!

Αηλαδή, με λίγους λόγους, αλλά «θού, αγαπητοί μου (φύλακή τώ στοματί μου»

Με τιμής έκδηλους λόγους μάς έμπουχτίσε κι’ ο (τίτο

που δεν έχει σημασία τ’ είναι σήμερα και... τ’ ή το!

Και μάς είπε, μάς ξανάπε και τονίζει επίπροσθε- (τως

ότι τα παιδιά μας όλα θα μάς δώση άνυπερβέτως! Με τιμής και μόνο λόγους άδιάκοπα μάς τρέφει, (μα τα συμπεφωνηθέντα τα παιδιά δεν επιστρέφει

και μπορεί να πη κανένας τη στιγμή που μάς έμ- (παίζει

πως ο λόγος της τιμής του είναι «τα παιδιά (...παίζει!»

“Λόγους έδωσε κι’ ο Δήμος στους δημότες αφειδώς, ότι πρόκειται να λάμψη και ν’ αστράψη κάθε όδος. “Ότι θα εξαφανισή απ’ τους δρόμους τα σκουπίδια (λίδια,

Κι’ άλλοτε πολύ προθύμως τέτοια έλεγε ο Δήμος, (είς τους Αθηναίους, και

οι υποσχέσεις του πηγαίναν στο... σκουπιδοτενεκέ. “Αλλά τώρα ως ευχθούμε—όρκο βέβαια δεν θα (πάρω—

κι’ οί καινούργιες υποσχέσεις να μην πεταχθούν (στο... κάρρο!

Τέτοιοι λόγοι μάς δοθηκαν πολλαπλοί κι’ απ’ τον (Ο.Τ.Ε.

που σημαίνει, κατά βάθος, «τηλεφώνημα...π.ο.τέ! και μάς είπε πως ο «φόρτος» των γραμμών θα λείψη (έν ταχει,

μολονότι ο ίδιος είναι...φόρτος στη δική μας ράχη. Με τους λόγους της τιμής τους παραχόρτσαν, ως (τώρα,

οί μεγάλοι σύμμαχοί μας και της είπαν είκοσάκις, ότι κάθε της πολίτης θάνα κι’ ένας... Μποδοσάκης, (επειδή το «πλάνο Μάρσαλ» τον Ρωμηό θα βοηθά

κι’ αφειδώς θα του παρέχη τα λεπτά και τ’ αγαθά. Μά κανένας μας δεν κάνει τις έλπίδες του να χάνη. (λατάνοι—

Δεν θ’ αφήσουν οί καλοί μας σύμμαχοι, Αμερικάνοι να φανή—καθώς το θέλουν τόσοι έχθροι μας τσαρ- (μιά...πλάνη!

Με το λόγο της τιμής της κι’ ή Άγγλία μάς κοι- (μίζει

κι’ όλο μάς υπενθυμίζει, πως ή Κύπρος, όπου νάναι, στην Ελλάδα θα δοθή (κι’ ο μεγαλός της ο πόθος θα πραγματοποιηθή!

Μά τις διαβεβαιώσεις και τους λόγους της πάτει και την άλλη την ήμερα λέει, έν συντομία πάσι, πως για «πάρτυ» της την Κύπρο και για... βάσι (την κρατεί,

έτσι στα λεγόμενά της δεν μπορείς να δώσεις βάσι. Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Εθνομα ενσταυρμένη

Μακιαβελικός πολιτευτής ε-
παρτίας, το είχε αντι να ρε-
ζιλέψη τον αντίπαλό του. Έγι-
νε λοιπόν ιδιαίτερος φίλος της
καριέρας του — υποσχεθείς
καλό γαμπρό και κουμπάρο και
τα τοιαύτα — και της ζήτησε
ως μόνη χάρι να του δώσει τη
κουφά — το ερωτικό «εύρεση»
των πολιτικών φίλων του
αντιπαλού του για να το αντι-
γροηγήσει.

Το πήρε και την επομένη το
έπαιξε.

Βλέπετε τίποτε κακό στην ύ-
ποθεσι; Όχι. Μία απλή έξυπνη.

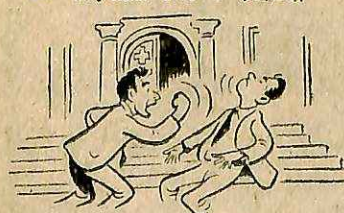

οέτης ζήτησε ο άνθρωπος. «Α-
γίου Ιωάννου...» έγραψε τους μι-
σούς ψήφους!... Τι είχε συμ-
βεί; Ο γραμματέας του έστει-
λε τα ευχέλαια υπηλιέται, συμ-
φωνα με το «εύρεση». Ο αν-
τίπαλος το είχε αλλάξει! Στους
Χορηγούς έβαλε τους Βασιλι-
δες! Τους Βασιλιάδες στους
Γιάννηδες! Τους Γιάννηδες...
στους Μανώληδες!

Κι έτσι ο ψηφοφόρος ή ο Βα-
σίλης Πετροκόστας, ελάμβανε
το έλεος ευετησίως:
«Αγαπημένο μου πιστό φίλε
Γιάννη. Χρόνια πολλά για τη
γιορτή σου!»

Ο Γιάννης Βραχόκαστος έ-
παιρνε το ακόλουθο «μπιλι-
λιέττο»:
«Αδελφέ μου Μανώλη. Χρό-
νια πολλά για τη γιορτή σου.
Και εξέδωθε η «καταδικαστι-
κή απόφασις» εις το κατένεον
της Πλατείας:
— Αυτών υποψίζουμε; Αυτός
δεν θυμάται ούτε τα όνόματά
μας!

Πάνε οι «σταυροί»; Νάταν
κι' άλλοι!...

— Στις έπτά, κύριε.
— Περιζήνο! Έμένα μου εί-
παν στις έπτά.
— Θα έγινε κάποιο λάθος.
— Τότε θα περιμένα.
Βγαίνει έξω.

Έπειτ' από τριών τετάρτων
άνισον ανανού, αργίζουν να κα-
ταφθάνουν οι προσκεκλημένοι και
ο νεαρός κύριος ναυριέται με
δύο γνωστούς του.

— Τόν ξέρεις το γαμπρό;
τον ωστόσο.

— Όχι. Ξέρω τη νύφη.

— Ά, έτσι; Έμεια δεν την
ξέρουμε. Λέει, τίποτα!

— Νόστιμη είναι. Χαριτωμέ-
νη. Φαριστήθηκε πού τα κατά-
φερε επί τέλους να παντρευτεί.
Σοφάτα... άρραβώνες είχε κάνει
ως τώρα!

— Μπά; Και γιατί;

— Έ... είχε κάπως... ζωρό
παρελθόν!

— Άλήθεια; Κάτι λένε και
για κάποιον πρώην ύπουρο και
για κάποιο χρηματιστή...

— Σοβαρά;... Χά, χά, χά!

— Όστε είναι δηλαδή... ελα-
φώς ελαφρά η νύφη!

— Ελαφρώς; Βαρές!

— Άλλά πέφτει... Βαρές και το
νέρι του συνδυήσιου εις το μά-
γουλο του νεαρού προσκεκλημέ-
νου:

— Βρέ, παληάνθρωπε, για
την αδερφή μου μιάς έτσι, πού
είνε το πιο τίμιο κορίτσι της
Αθήνας;

— Χαλασμός Κυρίου!... Βροχή
το χαστούκι.

— Την ίδια στιγμή μπαίνει η
νύφη.

— Αυτή είναι; φωνάζει ο νε-
ρός. Δεν την ξέρω! Γι' άλλη
έλεγα!...

— Άλλά το ξύλο... συνεχίζεται!

— Άστ' αυτά, συκοφάντη!

— Παληόπαιδο!...

— Και όμως είχε δίκιο! Ο αν-
θρώπος ήθελε να πάει σε έλ-
λο γάμο πού γινόταν, σε έλ-
λη εκκλησία! Απεδείχθη αυτό
και του ζήτησαν... συγγνώμη.
Άλλά το ξύλο τώφαγε!...

— Εξυπνάκις κομφοτρακαδό-
ρος γυρίζει στον Ιππόδρομο
και «φασκεύει» γνωστούς.

— Τι θα παίξεις;

— 3Χ7.

— Δός μου να στα παίξω
εγώ.

Δίνουν οι άδελφείς, για ν' α-
ποφύγουν τον κόπο και «για να
μη τους βλέπουν».

Χάνεται ο κομφοτρακαδόρος.
Άλλά ξέρει τι κάνει. Κάνει
πεινίδι δικής του έφευρέσεως.
Όταν του δώσουν «φαβορί»,
πάει και τα κούβει. Τ' «αου-
τσάιντερ»... τα τρεπώνει. Και,
μετά την κούρσα, εμφανίζεται
περίλυτος.

— Χάσαμε! Κι' εγώ τα έ-
δια έπαιξα.

— Αν του ζήτησουν τα δελτία,
λέει άδελφός:

— Κάπου τα πέταξα...

— Έρχεται όμως η στιγμή πού
το άλογο... αουτσάιντερ... εντε-
λώς... φέρνει 182.000. Τόν α-
νακαλύπτει στην πόρτα το
«θύμα».

— Σταύρο!... Πού πάς;

— Ταράχη!

— Άσε με! Είμαι για ν' α-
υτοκτονήσω!

— Άστα αυτά τώρα και φέ-
ρε το παραδόκι.

— Έπαιξα 3Χ9 αντί για
τρία επί έπτά! Έκανα λάθος!

— Τώρα τρία γαστροκία άριστε-
ρά και... έννεα δεξιά!... Τρία...
επί έννεα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 364

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Υπάρχει σε κάθε έντυπο.

— Ένα απ' τα πολλά πού έχει
το χταπόδι.

2) Γαλλικό μέτρο επιφανείας.

— Κοπέλλα. — Μπορείτε να τα
δείτε.

3) Τα παρακολουθούμε μ' ένδι-
αφέρον. — Διευκολύνει τη μετα-

— Εισβάλλω κάπου (μεταφ.). —
Μικρός κασπός.

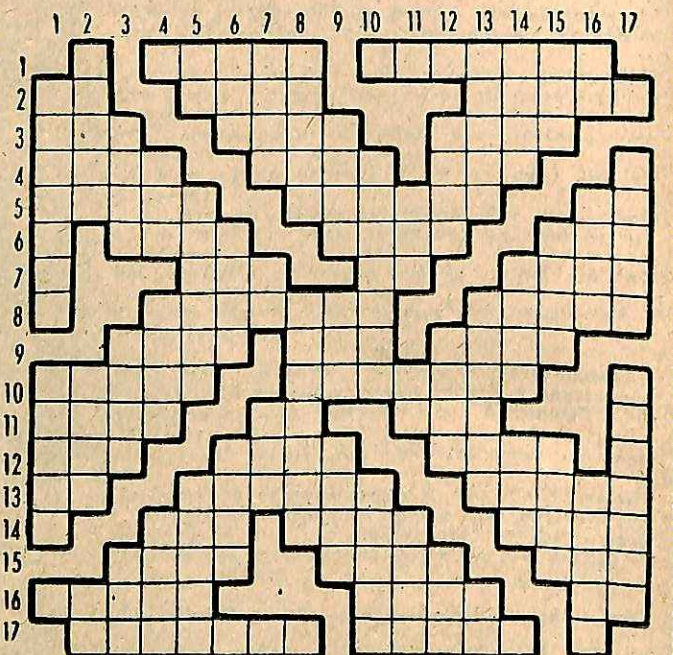
4) Κτητική άντανουμία (ουδ.).

— Χωρίς ατύα. — Προστακτι-
κή πού σπανίως χρησιμοποιούν οι
ταγγουήνες.

5) Πρόθεσις. — Άπαραίτητη
το Πάσχα, ιδίως στην ύπαιθρο.

— Παρουσιάζει πολλές ή Σελή-
νη (ένικ.).

6) Άρχικά πού έχουν σχέση με

φορά έμπροσθεν. — Άμπα-
ρία.

4) Πλοίο των άρχαίων. — Έν-
τούτω... — Άν και άσυνη. με-
ρικές φορές την σκοτώνουμε.

5) Άπαραίτητος σ' ένα πλοίο.

— Μας προσφέρει εύνοιστο θέ-
αμα. — Άσθρο.

6) Έχει μεγάλη ύπουση. άλ-
λα καί πέισμα. — Πρωτεύουσα
δημνίου επαρχίας της Κεφα-
λινίας. — Σύνδεσμος (άνα).

7) Άρχικά ύπουργείου. — Άν-
τιθετικός σύνδεσμος. — Πρόθε-
σις.

8) Χωρίς κόπο (έπίρ.). — Τόν
ακούει εύχαριστως.

9) Παραγωγώ κάτι με το άζη-
μίστο. — Πακτορείο είδησεων.

— Έδωσαν το όνομά τους σε
μια βδομάδα του χρόνου.

10) Χωριό της Άττικής. Το-
πικό έπίσημο.

11) Πρόθεσις. — Άονητικό
μόριο. — Παραπέμπει.

12) Άροισιά (άνα). — Φω-
τιά. — Τρυφερά.

13) Έρωτηματικών. — Όσ-
ποτο. — Άφιερωμένος στο Θεό.

14) Ό καθέναν. — Γυναικείο
όνομα (γαίδευτικά). — Έργο
του Ίων.

15) Δεν μπορεί να τα φορέση
όποιοσδήποτε. — Ένωτίς του Ζο-
λά. — Πίνγκετον.

16) Δημητριακό. — Ευοίζει.

— Άπαγορεύει.

17) Απολίτιστος. — Σκαπι-
κό εργαλείο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Κρανηδόνιος στρατηγός. —
Πολιτικός πού άπεδείχθη κατά
τόν τελευταίο πόλεμο είλικρινής
φιλέλλην (έπών.).

2) Δεν πωλείται καθημερινός
— Πρόθεσις. — Άσθρο.

3) Το λέμε δείχνοντας κάτι.

το στρατό μας. — Κουνώ. —
Η καθεμία.

7) Μεγάλο όροπέδιο της Άσί-
ας. — Τελικός σύνδεσμος. —
Όργανο αίσθησεως.

8) Κοσκίνισμα. — Προηγείται
και έπεται της προσευνής.

9) Μύτη βελόνας. — Λέξις Ι.
στοιχείο σπασιατικού οπτού.

— Το μικρό όνομα δυναμικού άστε-
ρος του κινηματογράφου.

10) Έπαναλαμβάνω τα ίδια.

— Μέρη του πλοίου.

11) Κτητική άντανουμία (πληθ.).

— Άσθρο. — Μόνον ο Θεός ύ-
περάνω αυτού.

12) Πολύνη. — Τοπικό έπίρ-
σημα (δημ.). — Φίλος (ξεν.).

13) Ιατρική θεραπεία. — Με-
ταφορικό μέσον (δημ.). — Υπο-
θετικός.

14) Πόλις της Ήπειρου. — Ε-
πιθυμώ κάτι σφοδρώς. — Πιόνι
στο σάκι.

15) Μην του έτους (αίτ.). —
Κατοικίδιο ζωο (καθ.). — Σή-
κουσε.

16) Άνεστραμμένο έρωτημα-
τικό. — Άπόβαση. — Όπτα-
σία.

17) Άποκροστικό πουλί. —
Τέτοια είναι πάντα μια κοπελλι-
στα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. ΡΑΛΛΗΣ

Η λύσις του 363
στη σελ. 62

Ό διενυρυσμός των βρόγχων

Κατά την «Αμερικανική» Ια-
τρική Έφημερίδα, ο δόκτωρ
Ό. Λοεν έπέτυχε την καλύτερευσι
την θεραπεία πολλών περιπτώσεων
διενυρυσμού των βρόγχων με συν-
δυασμό έννεων πενικιλίνης και
σταεππουκίνης.

Οι Γερμανοί δψούν ΓΙΑ «ΘΑΥΜΑΤΑ»

Περιμεναν να ξαναγεννηθώ
ο Χριστός

Είναι γεγονός ότι, όταν τον χτυ-
πήση ή δυστυχία, ο άνθρωπος θυ-
μάται πως υπάρχει Θεός και ζη-
τεί τη βοήθεια και το έλεός του.
Μία έντονη λοιπόν έκδήλωσι του
γνωστού αυτού φαινομένου άποτε-
λεί και το κύμα της θρησκοληψίας
και της πίστωσης στα θαύματα και
στους «θεραπευτές», πού έχει κα-
τακλύσει τη Δυτική Γερμανία στα
τελευταία χρόνια, μετά τις κατα-
στροφές, πού της έπιστρώσε ο
πόλεμος.

Άμετρητοι δυστυχισμένοι ζητούν
να βρουν έτσι μια άνακούφισι, ένα
ξεσπάσμα. Και, φυσικά, δεν λεί-
πουν οι έπιτηδείοι, πού έπωφελούν-
ται απ' αυτή την ιστορία...

Έφέτος τα Χριστούγεννα, χιλι-
άδες κάτοικοι της Βαυαρίας περι-
μεναν πως θα ξαναγεννηθώ ο Ιη-
σούς Χριστός στις 25 Δεκεμβρίου
στις 5 το άπόγεμα! Το «θαύμα»
αυτό έπρόκειτο δθεν να συμβή σ'
ένα μοναχικό μύλο του μικρού χω-
ριού Κέμπτεν, στις Βαυαρικές Άλ-
πεις.

Στο χωριό αυτό μένει μία γυ-
ναίκα 37 έτών, η Ματθίλδη Βέμπερ,
μητέρα δυο παιδιών, πού ισχυρι-
ζόταν ότι ο Θεός την είχε προει-
δοποιήσει για τη δεύτερη γέννησι
του Χριστού και την είχε όρίσει
ως «Πρώτη Άπόστολο του Άληθι-
νού Ευαγγελίου». Προσλήτυσε λοι-
πόν δεκάδες άδελφές «μαθητές» της
πού έγκατέλειψαν τα σπίτια τους
κι' έγκαταστάθηκαν στο Κέμπτεν,
περιμενοντας το «θαύμα». Σιγά-
σιγά, ο αριθμός τους αύξηθηκε. Κά-
θε Κυριακή μάλιστα, κατέβαιναν έ-
κατοντάδες κάτοικοι των άλλων ο-
ρεινών χωριών της περιφέρειας στο
Κέμπτεν, για να δουν τη «Μελα-
χροινή Άγία του Μοναχικού Μύ-
λου».

Τα Χριστούγεννα πέσαναν, ώ-
στόσο, χωρίς να πραγματοποιηθώ
το «θαύμα». Άλλά η Βέμπερ δεν
έχασε τους πιστούς της, γιατί... το
άνεβαλε άπλως για τον έπόμενο
χρόνο!

Έξ άλλου, στο Τούρν της Βαυ-
αρίας, κοντά στη Νυρεμβέργη, 11
νεαροί, όλοι κάτω των 20 έτών,
όρκισθηκαν πως είδαν, τον περσμέ-
νο Οκτώβριο, πάνω σ' ένα γεω-
μετρικό λόφο, την Παναγία με το Θείο
Βρέφος στην άγκαλιά της! Από
τότε, πάνω από 250.000 προσκυ-
νητά έπισκεφθηκαν την τοποθεσία
είκεινη. Είναι δε τόσα τα γυναικό-
παιδα πού μαζεύονται εκεί για να
προσκυνησουν, ώστε έχουν στηθή
νύμφη κινητοί σταθμοί πρώτων βοη-
θειών για την περίθαλψι είκεινων
πού λιποθυμούν απ' την κόυρσι,
περιμενοντας επί ώρες για να ι-
δούν τη θεία όπτασία.

Μία έπιτροπή κληρικών, πού ά-
νέλαβε να εξέταση την περίπτωση,
δεν έχει ακόμη άποφασθή. Στο με-
ταξύ, τα παιδιά πού βεβαίωσαν
πως είδαν την Παναγία, προσθέτουν
ότι ζήτησε να χτιστή μια εκκλησία
στο μέρος εκείνο. Ό ιδιοκτήτης της
εκτάσεως την προσφέρει εύχαριστώ-
ς γι' αυτό το σκοπό.

Ένα άλλο «θαύμα» άνηγγέλη
την περασμένη άνοιξι απ' το μικρό
χωριό Φέρμπαν, των γαλλογερμανι-
κών συνόρων. Μια μικρή 11 έτών,
ονόματι Σέντα Ρός, ισχυρίσθηκε ό-
τι εμφανίσθηκε μπροστά της η Πα-
ναγία, ένα βράδυ πού μάζεμε ξύλα,
και της έπτε να πηγαίνει κάθε βρα-
δυά στο ίδιο εκείνο μέρος — μια
μικρή σπηλιά — και να προσέυχε-
ται. Από τότε, την ακολουθούν στο
καθεδράνυό αυτό προσκυνημα χί-

λιάδες πιστοί, πού γονατίζουν γύ-
ρω απ' τη σπηλιά και περιμενουν
να ξαναεμφανισθώ η Παναγία.

Η άστυνομία υπολογίζει σε 40
χιλιάδες το λιγώτερο τους άνθρώ-
πους πού μαζεύονται κάθε βράδυ σε
διάφορα μέρη της νοτιού Γερμανί-
ας, περιμενοντας κάποιο «θαύμα».
Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι
έκτοπισμένοι, φυγάδες, χήρες πολί-
μιστών, άνάπηροι πολέμου, άστε-
γοι. Πλεονάζουν μεταξύ τους οι γυ-
ναίκες. Βεβαίωσαν δε όλοι τους ό-
τι άναζητούν «μιά καινούργια πί-
στι».

Η άστυνομία έχει λόγους να πι-
στεύη ότι ή φήμη των «θαυμάτων»
έχει διαδοθή από μερικούς ένυμ-
πους, πού βρίσκουν έτσι ένα εύ-
κολο τρόπο να πουλήν καρτο-
στάλ, φυλαχτά, κλπ.

Ιδιαίτερο ένδιαφέρον παρουσιά-
ζει ένας κάποιος Μπρούνο Γκρέ-
νιγκ. Είναι ένας άντρας πού ψη-
λός και λεπτός, με βαθειά μάτια.
Είχε κάμει την πρώτη του εμφάνισι
στο Χέρφοντ, στη Βρετανική Ζώνη
της βορείου Γερμανίας, ισχυριζό-
νταν δε ότι είχε τη δύναμι να θερα-
πεύη όλους όσους πίστευαν σ' αυ-
τόν. Άφού όμως «θεραπεύσε» ένα
παράλυτο παιδί, τον έδιωξαν από
κει οι στρατιωτικές άρχες, και κα-
τέφυγε τότε στη Βαυαρία — πού
φαίνεται πως είναι ή Μέκκα των
θαυμάτων.

Εκεί, προσκάλεσε τους γιατρούς
των πανεπιστημίων του Μονάχου
και της Χαϊδελβέργης να εξέτα-
σουν τους παλούαριθμους άρρώστους
πού βεβαίωνε πως είχε γιατρέψει:
τυφλούς, βουβούς, άναπηρους, πα-
ράλυτους... Το περίεργο δε είναι ό-
τι οι γιατροί αυτοί παραδέχθηκαν
πως ο Γκρένιγκ έχει «άξιόλογη δύ-
ναμι ύποβολής», με την όποια έπι-
τυγχάνει έκπληκτικές κάποτε θερα-
πείες.

Η έπιστημονική αυτή γνωμάτευ-
σις ατερώσε, βεβαίως, τη φήμη
του Γκρένιγκ. Οι «μαθηταί» του έ-
ξυμνούν τη δύναμι του περισσότερο
κι' απ' αυτό τον ίδιο, και βεβαί-
ωνουν ότι μία ματιά του μόνο είναι
άρκετη για τη θεραπεία ενός άρ-
ρώστου. Οι έφημερίδες της Βαυα-
ρίας άσכולούνται συχνά μ' αυτόν,
περιγράφοντας τις έπιτυχίες του.
Και μερικοί έξυπνοι έπιχειρηματι-
ες βρήκαν την ευκαιρία να κινημα-
τογραφήσουν τη δράσι του και πορ-
θάλλουν το φιλμ αυτό σε διάφο-
ρους κινηματογράφους, κερδίζοντας
έτσι όχι λίγα χρήματα.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Η ΔΙΩΡΥΣ ΤΟΥ ΣΟΥΞ

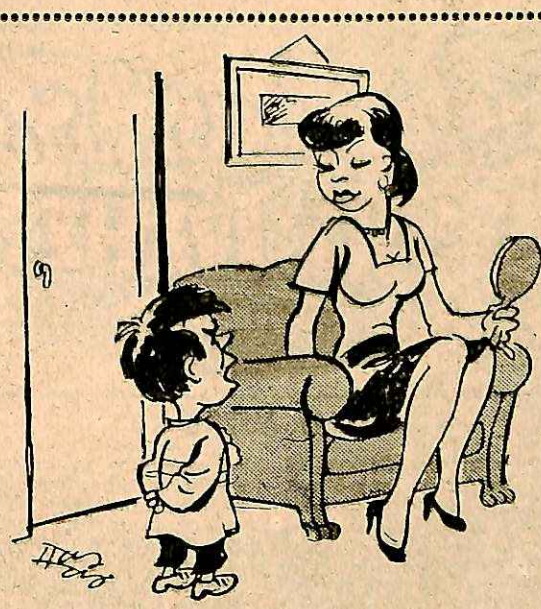
Ό πρώτος πού συνέλαβε την ιδέα
ν' ανοίξη την διώρυγα του Σουξ ή-
ταν ο βασιλεύς των Αιγυπτίων Σω-
στρίς, το 1500 π. Χ. Οι έλαιο-
στρες πού άρχισαν από την εποχή του
πανάργου αυτού Αιγυπτίου βασιλέα
συνεχίσθηκαν επί δεκατρείς αιώνες πε-
ρίπου, δηλαδή μέχρι τον πρώτον Πτο-
λεμαίων κατά το 250 π. Χ. χωρίς ά-
ποτέλεσμα.

Κατά το 1854 όμως ο Χεδίβης
Σαΐδ πασάς προσκάλεσε στην Αίγυ-
πτο το Φερδινάνδο Λεσσέφ.

Ό Λεσσέφ είχε γεννηθώ στις Βερ-
σαλλίες το 1805 και ήταν γυιός του
βασιλέως Ιωάννου Βαπτιστή Λεσσέφ.
Βασιλέως ο Φερδινάνδος υπέγραψε
στην άρχή ο Φερδινάνδος υπέγραψε
ως διπλωματικός υπάλληλος σε πολ-
λές ευρωπαϊκές χώρες.

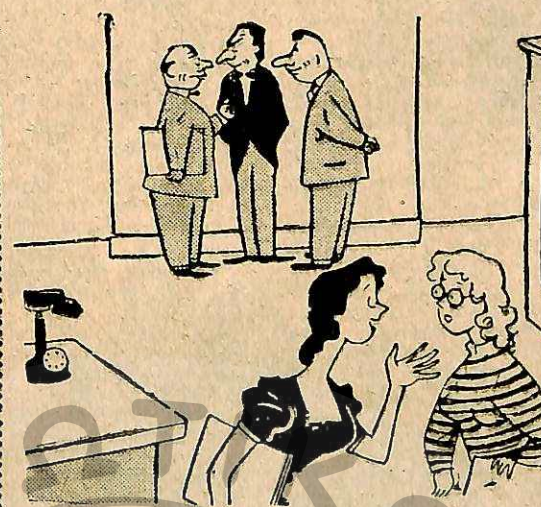
Όταν κατόπιν παραιτήθηκε και πή-
γε στην Αίγυπτο το 1854 συνέλαβε
έκει την ιδέα του άράκλειου εκείνου
έργου στο όποιον άφιέρωσε δέκα πέν-
τε χρόνια της ζωής του. Έκαμε δε
το σχέδιο της διανοίξεως διώρυγος σε
τοποθεσία πού να εξυμνηρή τις νεώτερες
τροπικές άνάγκες.

Το σπουδαίο αυτό έργο, πού έλλοι-
εσαν άγωνιστή αιώνας για να το φτι-
είνουν ο Λεσσέφ το άρχισε τον Απρί-
λιο του 1856 και το τελείωσε το 1869.
Κι' από τις 4—8 Νοεμβρίου του 1869
έγιναν οι γιορτές των έγκαίνιων
της διώρυγος πού έχει πλάτος 75
μέτρα και 160 χιλιόμετρα μήκος.

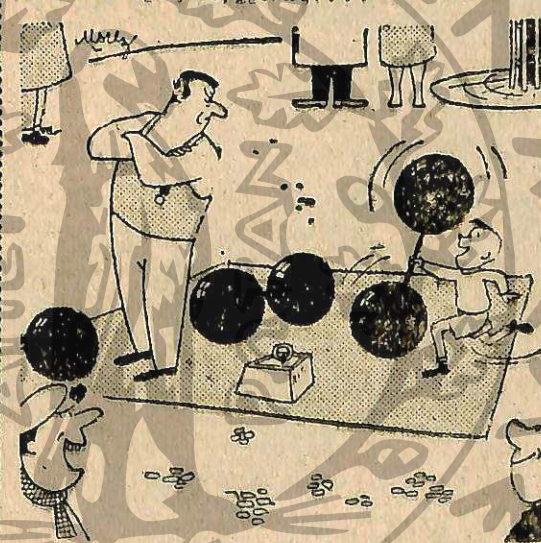

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Πότε θάρρη ο «λεγάμενος», οέ Μπίττυ, κι
έχω τρελλαθώ στα χρέη... (Του Π. Παυλίδη)

—Θα είναι άσφαλώς συνέταιροι... Με τσίμνη-
σαν και οι τρεις συγχρόνως!...

ΠΡΟΔΟΣΙΑ!

—Μπαμπά! Το έχασες αυτό από σπίτι!...

Στὰ Βαβίλεια Τῆς Τύχης

ΔΙΠΛΗ ΜΠΛΟΦΑ

Τὸ σύστημα τῆς «μπλόφας» εἶνε ἀρκετὰ συχνὸ στὰ χαρτιά. Ἰδίως στὰ παιγνίδια ποὺ παίζονται μὲ κλειστά τραπουλόχαρτα, ὅπως τὸ πόκερ. Αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον πιστεύεται ἀπ' τὸν πολλὸ κόσμο ὅτι τὸ πόκερ εἶνε ἕνα ψυχολογικὸ παίγνιο.

Σήμερα τὰ χαρτιά παίζονται μὲ διάφορους συνδυασμούς ἀπὸ τοὺς πρὸ συντηρητικούς. Ἰσαμε τοὺς πρὸ ἀπιθανούς. Συχνὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον παίζεται ἡ πόκα, μὲ τοὺς συνδυασμούς τοῦ γαλακτοῦ, σπάνει τὰ δοῖα τῆς γαροποιτικῆς παραφροσύνης καὶ δὲν διαφέρει κατὰ Βάθος σὲ τίποτα ἀπὸ τὴν σουλέττα καὶ τὰ ἄλλα τὰ καθαρῶς τυχερὰ παιγνίδια.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ δὲν χωράει μπλόφα δεδομένου ὅτι ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν τύχη καὶ τίποτε ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ παίκτη. Στὸ κλειστό δὲως παίγνιο, στὸ κλασσικὸ πόκερ, ἡ μπλόφα παίζει τεράστιο ρόλο καὶ συχνὰ εἶνε δύσκει λυσεῖς ἀπιθανές σὲ μιά παρτίδα ποὺ ἐξεωρεῖτο ναυμένη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς παίκτες.

Γιὰ νὰ πετύχῃ ἡ μπλόφα, πρέπει ἐκεῖνος ποὺ μπλόφαρεῖ νὰ εἶναι ἀσάφεια νεύρα καὶ τὸ πρόσωπό του νὰ μὲν ἀνέκφραστο, σὰν μάσκα, ἴσαμε τὴν τελευταία στιγμή καὶ ἀκόμα περισσότερο, μετὰ τὸ τέλος τοῦ παιγνιδίου, ὥστε νὰ μὴν ἱσχυρὴ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ ἀντίπαλός του ἂν μπλόφασε ἢ ἂν ἐπαίξε πραγματικὰ τὸ παίγνιο τοῦ μὲ μεγάλο κατῷ.

Ἄν δὲν κατέχῃ τὰ προσόντα αὐτά, τότε ἡ μπλόφα του εἶνε προωσιμένη καὶ ἀποτύχῃ καὶ θὰ πληρώσῃ τὰ «σπασμένα». Δὲν γίνονται κανεὶς μπλόφαδόρος, ἀλλὰ νενιέται, ὅπως καὶ γιὰ τόσα ἄλλα πράγματα.

Ἐνας γνωστότατος μεγαλοκτηματίας ἀπὸ τὴν Θεσσαλία μὲ τεράστια προπολεμικὰ περιουσία, ποὺ σήμερα ἔχει ἐξανεισθῇ, ὅλη σφεδρὸν, ἐξ αἰτίας τοῦ χαρτοπαικτικοῦ πάθους τοῦ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μπλόφαδόρους τῆς ἐποχῆς, τόσο πρὸς τὸν ἑαυτὸν ὅσοι οἱ συμπαίκτες του, μὲ κίνηλον νὰ μὴν βροσκή καρὸ γιὰ νὰ παίξῃ.

Τὸ καταπληκτικώτερο δὲ μὲς εἶνε πῶς αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, μιά φορὰ ποὺ ἀποφάσισε νὰ παίξῃ κανονικὰ καὶ εἶχε ὅλες τὶς πιθανότητες νὰ κερδίσῃ, ἔχασε μὲ

τὸν χειρότερο τρόπο μιά μικρὴν περιουσία, χάσας σὲ μιά μπλόφα ἀριστοτεχνικὴ ποὺ τοῦ σκάρωσε ἕνας συμπαίκτης του. Κι' ἡ μπλόφα τοῦ αὐτοῦ ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία, ὅπως βεβαίως ἀνογότερα ὁ κερδισμένος.

Νὰ πῶς εἶχε ἡ ἱστορία αὐτή, ποὺ γιὰ πλαίσιο τῆς μποροῦμε νὰ φαντασθούμε τὴ σάλλα ἑνὸς ἀνοητικοῦ στὴ Λαμία.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ—ἦταν παραμονὴ μιάς μεγάλης γιορτῆς—ὁ μεγαλοκτηματίας καὶ ἥρως τῆς περιπέτειας μὲς, εἶχε παίξει ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα ὑποῖζ στὴν λέσχη τῆς Λαμίας. Εἶχε κερδίσει ἀρκετὰ καὶ σκόπευε νὰ πᾶν νὰ ἐκουρασθῇ, γιὰ νὰ φύγῃ τὴν ἐπομένη γιὰ τὸ Βόλο, ὅπου τὸν καλοῦσαν ὁ δικηγόρος του γιὰ δουλειές.

Τὸ πάθος ὅμως τοῦ χαρτιοῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀφίσῃ ἥσυχο καὶ γι' αὐτὸ ὁλοῖς βρέθηκε στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του καὶ ἀκούσε πῶς ἐτοιμαζόταν ἕνα ποκεράκι γιὰ τὸ βράδυ—γονιότο παίγνιο, ὅπως τὸ ἤθελε, μὲ ὀκτὼ δραχμὲς προπολεμικὰς τὸ σῆπ—δέντηκε πρόθυμα νὰ κἀν τὸν τέταστο.

«Σήμερα—σκέφθηκε—ἐγὼ ρέντα. Λοιπὸν, τὸ καλύτερο ἀπὸ ὅλα εἶνε νὰ ἀφίσω τὸ παίγνιο νὰ μὲ ὀδηγήσῃ, ἀντὶ νὰ τὸ ὀδηγήσω ἐγὼ. Ἐτσι κι' ἐτσι θὰ κερδίσω...»

Κι' ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ μὴν κἀν οὔτε μιά μπλόφα ὅλο τὸ βράδυ καὶ νὰ φύγῃ ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ὥρες παίγνιό, μὲ ὅσα θὰ εἶχε κερδίσει.

Οἱ συμπαίκτες του ἦταν ἀρκετὰ πλούσιοι καὶ ὁ ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἦταν σάν κι' αὐτὸν βαθύπλουτος.

Γιὰ μιά ὥρα περίπου, τὸ παίγνιο τραβοῦσε τὸ δρόμο του καὶ ὁ φίλος μὲς κερδίζε μὲ κανονικὸ παίγνιο κάπου εἴκοσι γιλιάρδες δραχμὲς. Ἦταν εὐχάριστος, δὲν φανταζόταν τί τὸν περιμενε σὲ λίγη ὥρα.

Μά, νὰ ποὺ ἐξαικνικὰ ἀνογίεν ἡ περιπέτεια! Στὸ μυστασια τῶν χαρτιῶν, ὁ ἥρως μὲς εἶδε μὲ χαρὰ ὅτι τοῦ ἦθε «σερβί» ἕνα φουλ τοῦ ὀγνά.

Εὐτυχῶς δὲν ἀνοίγει αὐτός, ἀλλὰ ὁ ἀντικυρὸς του μὲ χίλιες δραχμὲς.

Δέκα γιλιάρδες, λέγει ἀμέσως ὁ μεγαλοκτηματίας μὲς.

Τριάντα γιλιάρδες, ἀπαντᾷ ὁ ἀντικυρὸς του. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι

ὁ ἀντίπαλός του αὐτός, Βιομήχανος ἀπὸ τὸ Βόλο, ἐπιμύσαν γιὰ τὴν τσιγγουνιά του, ποὺ συχνὰ σὲ ἄλλα παιγνίδια τὸν ἔκανε νὰ φεύγῃ μὲ καλὸ χαρτί μόνο μὲ τὴν ὑπόνοια ὅτι ὁ ἄλλος εἶχε καλύτερο.

Ὁ ἥρως μὲς βλέπει τὶς τριάντα γιλιάρδες καὶ περιμένει νὰ δῇ πόσα φύλλα θὰ πᾶσιν ὁ ἀντίπαλός του, γιὰ νὰ κανονίσῃ τί θὰ κἀν.

Δύο φύλλα, ζητάει ἐκεῖνος.

Σερβί, λέει ὁ φίλος μὲς.

Νὰ μιλῇσῃ τὸ σερβί... ἀπαντᾷ ὁ ἀντίπαλός.

Καὶ ὁ μεγαλοκτηματίας, σίγουρος γιὰ τὸ χαρτί του: Πενήντα γιλιάρδες δραχμὲς!...

Ἐκατὸν πενήντα! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, εὐθὺς ἀμέσως.

Τεράστιο ποσὸ ποὺ γιὰ νὰ τὸ διακινδυνέωσῃ ὁ Βολιώτης, ἐσῆμαινε ὅτι θὰ εἶχε τοῦλάχιστον καρρὸ. Μὲ μικρὸ δισταγμὸ ὁ φίλος μὲς, λέει τελικὰ «πᾶσσο». καὶ ὁ Βολιώτης τοῦ δείχνει γαυγελαστὸς δύο ἐφτάρι...

Τσελλάθηκε ἀπὸ τὸ κακό του ὁ ἄλλος. Ἐπὶ τὴν πάθη ἔτσι: Ἦταν καταπληκτικό!

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ γύπημα αὐτὸ καὶ τοῦ παρουσιάζεται νῦν χαρτί. Καρρὸ τοῦ ὀγνά «σερβί».

Τὸν ἐπίασε, σκέπτεται.

Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ χαρτί. Δὲν εἶχε ὅμως χαρτί ὁ ἄλλος καὶ ὁ Λαρισινὸς ἀναγκάζεται νὰ ἀνοίξῃ.

Τριάντα γιλιάρδες δραχμὲς... τονίζει μὲ ἀπελπισία.

Τίς εἶδα... λέει ὁ Βολιώτης. Καὶ ἄλλες ἐξήντα «καπέλλο».

Διακόσιες ἐξήντα γιλιάρδες!... φωνάζει ὁ Λαρισινός.

Καὶ αὐτὲς τὶς βλέπω, ἀπαντᾷ ἀτάραχος ὁ Βολιώτης.

Μοιράζονται τὰ χαρτιά.

Σερβί! τονίζει ὁ Λαρισινός, μαρκῶντας τὸ καρρὸ του.

Ἐνα χαρτί, δηλώνει ὁ Βολιώτης.

Καὶ περιμένει νὰ μιλῇσῃ αὐτὸς τοῦ ἀνοίξῃ.

Καὶ ἄλλες διακόσιες ἐξήντα!... καθορίζει θοισαυτικὰ ὁ Λαρισινός.

Πεντακόσιες! ἀπαντᾷ ὁ Βολιώτης.

Ἐνα ἑκατομύριο!... Τρία ἑκατομύρια!...

Ὁ Λαρισινὸς τὰ γάνει. Μπλόφα τρία ἑκατομύρια συλλογίζεται δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἐνα χαρτί πῆρε ὁ φίλος μὲς... Φλὸς θὰ ἔκανε.

Σκέπτεται, ξανασκέπτεται καὶ τελικὰ λέει Βραχνά: Πᾶσσο...

Καὶ ὁ Βολιώτης: Ζευγάρι τοῦ βαλέ!

Ἦταν μιά δευτέρη μπλόφα!...

Δέκα χρόνια πέρασαν καὶ μόνο τότε ὁ Λαρισινὸς εἶδε τὴν αἰτία τῆς τσελλῆς σφεδρὸν μεγαλοφυῶς μπλόφας τοῦ Βολιώτη.

Τοῦ τὴν ἐξωμολογήθηκα μὲ δύο λέξεις, γαυγελώντας:

Ἦμουν μεθυσμένος!... ἈΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η «ΕΚΠΛΗΞΙ»

—Χθὲς ποὺ εἶχε τὴ γιορτὴ τῆς ἡ γυναικά μου, τῆς ἔκανα μιά μεγάλη ἐκπληξί. Τῆς χάρισα 50 δράμα καραμέλες!

—Ἐλα Χριστέ μου! Καὶ τὸ λὲς μεγάλη ἐκπληξί, αὐτό;

—Ναί, γιατί ἐκείνη περίμενε μιά γούνα!

—Ὁ νέος προϊστάμενος: Εἴμαστε σύμφωνοι σὲ ὅλα, σεσποινίς. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε γιατί φύγατε ἀπὸ τὸν παλὸ σας προϊστάμενο...

—Ὁ δακτυλογράφος: Δὲν ἤθελε νὰ χωρίσῃ τὴ γυναικά του!...

—Ὁ Τάκης ἔχει μιά ἀρραβωνιαστικιά ποὺ τὴν ἔλεγε Ἄννα. Στὴν ἀρχὴ τὴν ὠνόμαζε «θησαυρό μου», ὕστερα «ἀγάπη μου», καὶ κατόπιν ἁπλῶς «Ἄννα»...

—Καὶ τώρα πῶς τὴν λέει, τὴν ἀρραβωνιαστικιά του;

—Κατὶνα!...

—Ἀπὸ τίς ἀτυνομικὲς εἰδήσεις μὲς ἐφημερίδος:

—Ἀφού διεπράξε τὴν κλοπὴν, ὁ λαοπόδης ἀνέθηκε εἰς ἕνα αὐτοκίνητον καὶ τὸ ἐβλεπτοῦσα.

Καὶ ἀπὸ ἕνα θρησκευτικὸ ἀνὰγνωσμα:

—Ὁ Σαμψὼν, μὲ μίαν σιαγόνα ὄνον, ἐπέρασε ἐκ στόματος ρομφαίας ὅλους τοὺς Φιλιστίνους.

—Περίεργο, Μαρίκα μου! Χτὲς τὸ βράδυ, ὁ Μιτρός μου ζήτησε νὰ παντρευτοῦμε. Κι' ὅμως δὲν μὲ ξέρει, παρὰ μιά νοσηρία μόνον... ἰὼς σου φαίνεται, αὐτό;

—Μιά πολὺ φυσικό... ἀκριβῶς ἐπειδὴ σὲ ξέρει μιά ἑδομάδα μόνον!

Σ' ἕνα γραφεῖο:

—Θέλετε δουλειά; Μὰ ἔρχεστε πολὺ ὄργα, νῆς μου. Μέσα σὲ οὐ μὲρες, λαβαρε πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες γραμμάτια ὑποψηφίων γιὰ μιά θέσι ποὺ ἀδίασε!

Δὲν μπορεῖτε λοιπὸν νὰ μὲ προσλάβετε γιὰ νὰ τὰ ταξινομήσω ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα;

Ἐνας ἐπαρχιώτης, ποὺ ἐπισκέπτεται τὸ καλοκαίρι γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀθήνα ἐλπίει μὲ ἐκπληξί μιά κομψὴ κυρία, ξεκάτωστη καὶ μὲ πέδιλα. Τὴ δείχνει λοιπὸν στὴ συμβία του καὶ τῆς λέει:

Κύτταξε αὐτὴν ἐκεῖ, Πελαγία!... Φορεῖ παπούτσια σκιμέντα καὶ δὲν ἔχει κάλτσες νὰ βάλλῃ. Γι' αὐτό, κοκκίνισαν ἀπ' τὴν ντροπὴ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν τῆς!...

—Ὁρίμερος! Ἡ ἐφεύρεσίς μου θ' ἀναστατώσῃ τὸν κόσμο!... Σκέψου, φίλε μου! Τὸ καλὰμ τοῦ ψαρέματος, χωρὶς σπάγγο καὶ ἀγκίστρο!

—Σπουδαία ἐφεύρεσις, σ' ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν ὑπὸ λὲς πῶς θὰ κἀν γιὰ νὰ πᾶν τὰ ψάρια;

—Μόνον αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ κανονίσω...

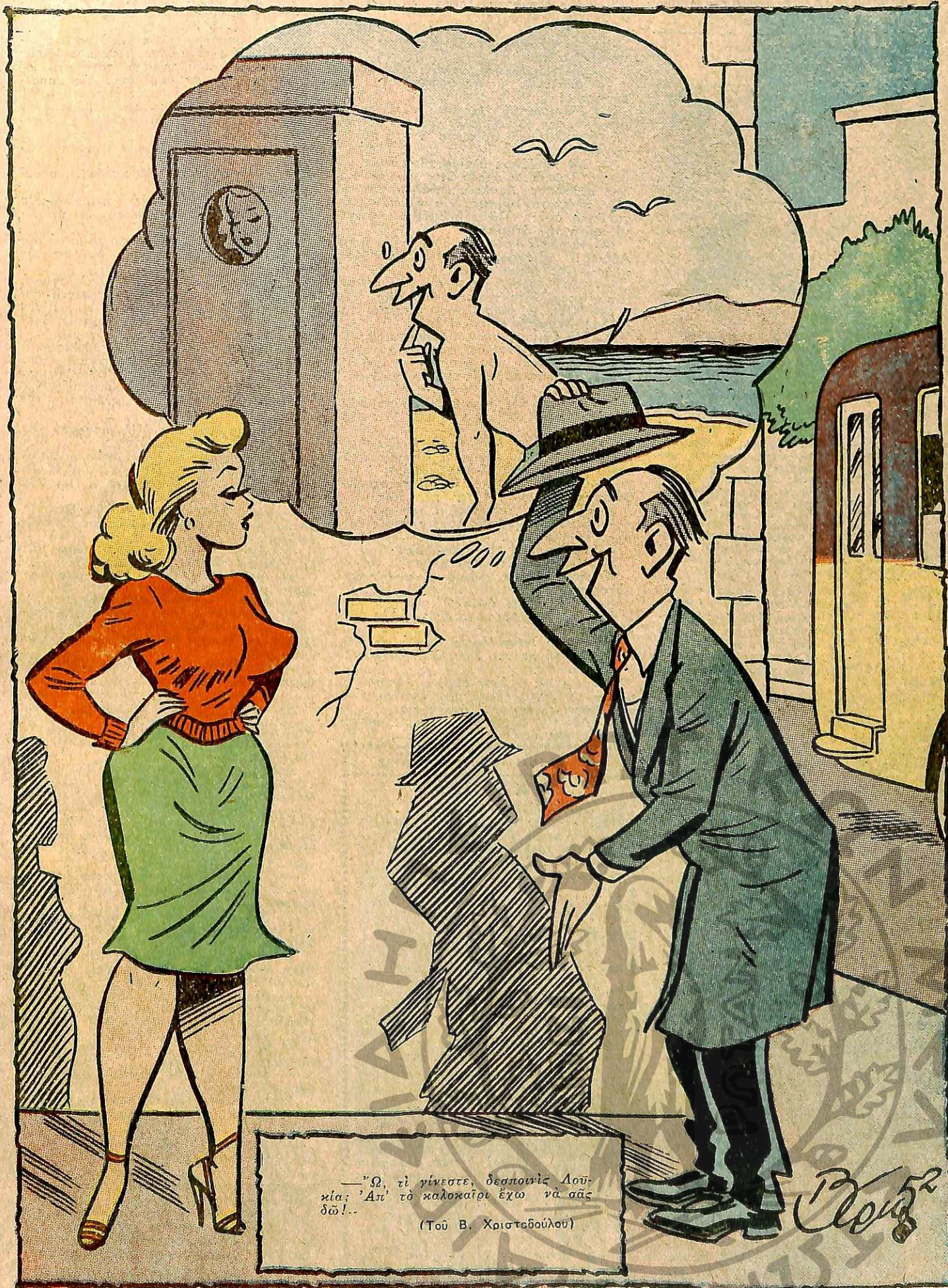
—Τὶ παιδί θέλει ὁ ἀντρας σου, Μαρία; Ἀγόρι ἢ κορίτσι;

—Ὁ, αὐτὸς μ' ἀφίρει πάντα νὰ κἀν ὅ,τι μ' ἀρέσει ἐμένα!...

—Τὶ παιδί θέλει ὁ ἀντρας σου, Μαρία; Ἀγόρι ἢ κορίτσι;

—Ὁ, αὐτὸς μ' ἀφίρει πάντα νὰ κἀν ὅ,τι μ' ἀρέσει ἐμένα!...

—Ἦμουν μεθυσμένος!... ἈΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ.

—Ὁ, τὶ γίνεστε, δεσποινίς Λουκία; Ἀπ' τὸ καλοκαίρι ἔχω νὰ σᾶς δώ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Έπειτα από σκληρή μάχη, οι λουθηρανοί, με αρχηγό τους τον Ρολάν ντε Φερουιλάκ, κατατρόπων τον Μονμορανσύ. Έπειτα ο Προφήτης απομακρύνεται κρυφά και πηγαίνει σε μια καλύβα, όπου μένει μια γρήγορη του ανάστροφ. Της λέει πως σκοπεύει να πάει στον πύργο του Μονμορανσύ. Κι' εκείνη του παραδίδει μια παλιά σφραγισμένη περιγραφή, με την παραγγελία να την ανοίξει μόνον αν κινδυνεύει σοβαρά η ζωή του. Ο Μονμορανσύ ξυπνάει κακόκερος.

Όστόσο, δεν είχε μάθει ακόμη την πανωλεθρία του στρατού του, γιατί κανείς απ' τους στρατιώτες που διασώθηκαν, δεν είχε τολμήσει να παρουσιασθεί υποστά του. Ούτε κι' ο ευλοκόπος είχε φανή στον πύργο, για να ζητήσει την αμοιβή που του είχε υποσχεθεί.

Μια υπηρέτρια όμως, που υπέφερε από άπνεια την περασμένη νύχτα, είχε δει απ' το παράθυρό της μερικούς Γερμανούς υποσώφους να μπαίνουν στον πύργο, σε κακά γαλιά. Δεν χρειάζονταν περισσότερα, για να κυκλοφορήσουν από στόμα σε στόμα, στο υπηρετικό προσωπικό, κάθε είδους διαδόσεις και φήμες.

Κανείς δεν ήξερε τίποτε το θετικό... Όστόσο, η ατμόσφαιρα του πύργου φαινόταν βαρεία, ηλεκτρισμένη...

Μ'.

Εμφανικά, υπήρχε στην αύλη του πύργου ο Σπαλατρόνε σε κακή κατάσταση, σκουριασμένος, ματωμένος, αξιοσημείωτος. Το κράνος του ήταν βουλωμένο εδώ κι' εκεί. Είχε γάσει τ' αλόγο του κι' έστερνε με κόπο τις βαριές υπότες του, απ' τις οποίες έλειπε το ένα σπληνόν.

Άλλαξε μερικές λέξεις με το δόν Τζιλ Λοπέθ ντε Έσκουλάπας, που τον άκουγε με κατάπληξη και θυμό. Ύστερα ανέβηκε άλογα και με κόπο τη σκάλα και παρουσιάστηκε στον κοντόσταυλο.

Επί τέλους! φώναξε ο Μονμορανσύ. Βλέποντάς τον. Σαν χαράς υπήρξε, γενναίο του Σπαλατρόνε! Είσαι βαμμένος στο αίμα των άπιστων αιδετικών!

Ο Ιταλός δεν είχε σκεφθεί καν να κάνει τις συνηθισμένες του υποκλίσεις. Κιττάξε μ' αμηχανία το γέρο δούκα. Εκείνος το αντίληψε, αλλά δεν κατάλαβε το λόγο. Βλέπω πως κακώθηκες λίγο... ταί είπε. Μα αυτός δεν είχε λόγους να σου κοπεί η μιλιάρια. Λέγε, λοιπόν, επί τέλους! διηγήσου μου, ότι συνέβη!

Δεν είν' εύκολο, Έξοχώτατε... Καταλαβαίνω! Κακομεταχειριστήκατε, φαίνεται, τους ούγενότους. Ίσως κάποτε ζωντανά μερικά γυναικόπαιδα... Όχι, όχι, Έξοχώτατε! Δεν είν' αυτό...

Μα έξηγήσου, λοιπόν! Έσύ βάλθηκες να με σκάσεις!... Τήν... την πάθαμε! Νικηθήκαμε! Ο κοντόσταυλος τινάχτηκε πάνω στην πολυθρόνα του. Με είνανεύσεις, γελοίοι! ούρλιασε. Δυστυχώς μιλάω σοβαρότατα. Έξοχώτατε! Ο Μονμορανσύ ξέσπασε σε βλαστήμιες, έσπασε το κομπολόι του και πέταξε τις χάντρες στο πρόσωπο του Σπαλατρόνε.

Με προδίνετε όλοι σας! φώναξε με μανία. Τρακόσιοι στρατιώτες να νικηθούν από ανθρώπους άσπλους... από παιδιά!... Σας πλήρωσαν μήπως, για να πετάξετε τα όπλα σας;... Ποσα πήρατε ο καθένας γι' αυτή την ατιμία!

Ρωτήστε καλύτερα το Χέρμαν ή το Λόβελι! απάντησε ο Ιταλός, με ύφος πληγωμένος αξιοπρεπείας.

Α, αυτοί, λοιπόν, πουλήθηκαν στους κουρελίδες, στους αιδετικούς:

Όχι. Αυτοί πλήρωσαν πρώτοι τα έξοδα! Σκοτώθηκαν κι' οι δυο...

Μα έγινε, λοιπόν, αληθινή μάχη:

Μου φαίνεται ότι σας τόπα τόσες φορές. Μια μάχη που στοίχισε τη ζωή εκατόν πενήντα απ' τους καλύτερους στρατιώτες σας!

Ο κοντόσταυλος έμεινε για λίγο σαν αποδολακωμένος απ' το χτύπημα. Ύστερα είπε:

Πρόλαβαν, λοιπόν, να ένωθούν μ' αυτούς τους άλλους και οι εύγενείς που έχουν άσπασθί το λουθηρανισμό:

Όχι. Έξοχώτατε. Οι άλλες άμύνθηκαν μόνοι τους, με τα όπλα τους.

Τι όπλα; Τα ραβδιά τους:

Είχαν κάτι μικρές λογχές, γερές και πολύ επικίνδυνες.

Ποιες τους τις προμήθευσε:

Ο κόμης ντε Καντάλ.

Ο κοντόσταυλος χλώμιασε και ρώτησε με φωνή βραχνή:

Ποιόν είχαν άρχηγό τους:

Ένα φοβερό πολεμιστή. Δεν τον ξέρω ποιος είν'...

Μήπως ο Χαίρε-Μαρία άφησε να του ξεφύγνι ο κόμης ντε Καντάλ; σκέφθηκε ο Μονμορανσύ.

Όταν όμως ο Σπαλατρόνε του περιέγραψε με λίγες λέξεις τον άρχηγό των ούγενότων, άνάσανε μ' άνακούφιση.

Δεν είν' αυτός που νομίζα... μουρμούρισε. Μα ποιος μπορεί νάνε:

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

«ΑΣΤΗΡ»

Θα σου το δώσω το ξυστήρι, γιατί τελείως σούχει στρί- και σ' έπιασε νανιά —κνττα τρελλάρα και τουνπέ- ύπασκαϊνι, Φροσί, να παι- και έσύ σε μια ταινία!

Κι' η βίδα τόσο σούχει στρί- ώστε της πρωταγωνιστοί- το ρόλο αξώνεις και καταφέρνεις, μα το ναι, να με χτυπάς πολύ στα νέ- και να μ' εξαγριώνεις.

Μου λές πως έχεις φωτογέ- και πως στο ύψος σου παγαί- οι ρόλοι της μοιραίας και δεν το νοιώθεις, ρε Φροσί, πως πάντα ήσουν και πως είν- σαράντα δνάδες... κρέ- (ας!)

Κι' αν θές «αστέρας» (λαμπερός να γίνης, Φρόσος, εδ- γεωώς και δίχως γασομερία με δυο γαστούνια δυ- θα... δδνν τα μάτια (σου άρκετά του Χόλλυγουντ άστέ- (οια!... Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Δεν ξέρω, Έξοχώτατε. Πάντως, είν' σωστός δαίμονας! Αυτός σκότωσε το Λόβελι και το Χέρμαν.

Ο Μονμορανσύ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Ήξερε σχεδόν όλους τους πλανόδιους καπετάνιους, που γυρίζαν τότε εδώ κι' εκεί, ζητώντας να πουλήσουν τις υπηρεσίες τους στους ισχυρούς άρχοντας. Μα δεν κατάφθωνε να μαντέψι ποιος ήταν αυτός που του είχε περιγράψει ο Σπαλατρόνε.

Έξασνα, μια λάμψη φώτισε το νού του.

Ο Ρολάν ντε Φερουιλάκ! μουρμούρισε.

Ζήτησε απ' τον Ιταλό περισσότερες λεπτομέρειες, που τον έπεισαν ότι δεν είν' γελοστό.

Έχω ένα παλιό λογαριασμό μ' αυτό τον κακούργο! φώναξε. Μα θα τον κανονίσουμε...

Ο καμαριέρης του μπήκε, τη στιγμή εκείνη, για ν' άναγγείλν στον άφέντη του ότι μερικοί στρατιώτες ζητούσαν να τον δούν. Ο Μονμορανσύ τους δέχτηκε άμέσως. Ήσαν δέκα άντρες, μισόγυμνοι.

Τι γαλιά είν' αυτά; ούρλιασε ο κοντόσταυλος. Τι μασκαρευτήκατε έτσι:

Δεν μασκαρευτήκαμε, Έξοχώτατε... απάντησε ταπεινά ένας στρατιώτης. Μας έπιασαν αχμωλώτους οι Ούγενότοι... και μας γδύσαν!

Μ' όλο το θυμό του, ο Μονμορανσύ, δεν μπόρεσε να μ' χαμονελάσει.

Αν ήρθατε να μου ζητήστε λεφτά για να ξανατυθίτε, είτε, πέσατε σ' άσχημη ώρα! Ας φροντίζατε να μη σας πιάσουν...

Μα, Έξοχώτατε, πως θα ξαναπολημύσουμε, έτσι γυνότι... μόνο με το πουκάμισο:

Καλά, καλά! Θα σας ντύσω πάλι, γελοίοι! Θέλετε τίποτ' άλλο:

Αυτοί που μας έπιασαν, μας άνε- θεσαν μια άπαστλή.

Μπα: Τι ζητάτε, τα κτήνη...

Ο στρατιώτης που μιλούσε, δεν πρόλαβε ν' απαντήσει, γιατί τον δέκωσε η δυνατή και βαρεία φωνή ενός καινούργιου επικεκέπτη:

Θα μιλήσω εγώ ο ίδιος στον Να- βουχοδονόσορα!

ΜΑ'.

Ο κοντόσταυλος άνασκίρτησε. Οι στρατιώτες κίτταξαν προς την πόρτα, τρομαγμένοι. Κι' είδαν στο κατώφλι τον Προφήτη.

Κρατούσε στο χέρι ένα μεγάλο ραβδί κι' έρριχνε στους στρατιώτες και στον Μονμορανσύ, ματιές μελαγχολικού οίκτου.

Ποιος είν' αυτός πάλι; φώναξε ο κοντόσταυλος όταν συνήλθε απ' την πρώτη του έκπληξη. Έτσι μπορεί να μπαίνει ελεύθερα στον πύργο μου ο κάθε ζητιά- νος:

Είνε ένας απ' τους άρχηγούς των ούγενότων! του ψιθύρισε στ' αυτί ο Σπαλατρόνε.

Αυτός άρχηγός: Μα αυτός μοιάζει για τρελλός! απάντησε ο δούξ. Διόχ' του από δώ, Σπαλατρόνε!

Ο Ιταλός θέλησε να εκτελέση τη διαταγή, αλλά ο Προφήτης άπλωσε το χέρι του κι' είπε με βραχνή φωνή:

Είμαι η φωνή του λαού μου! Αν με πειράξης, το αίμα μου θα πέση στο κεφάλι σου και στο κεφάλι των παιδιών σου, μέχρι τετάρτης γενεάς!

Ο κοντόσταυλος σταμάτησε μ' ένα νόημα το Σπαλατρόνε.

Μίλησε, είπε ύστερα στον Προφήτη. Σ' άκούω...

Εκείνος άφησε να πέση το ραβδί του και σταύρωσε τα χέρια του στο άδύνατο στήθος του.

Ερχομαι να σου πώ, γέροντα, πρό- φερε, ότι είνε καιρός να κίττάξης πίσω σου! Ένας άγγελος με μούρα φτερά άκουμπάει στην πλάτη σου τη μύτη του σπαθιού του!

Ο Μονμορανσύ γύρισε άπότομα το κε- φάλι του, λίγο άνησυχος, σαν να περίμενε να δη το μούρο άγγελό με τη ρομφαία του. Είδε δυο μόνο το Σπαλατρόνε, που γελούσε...

Μετανόησε και σκέψου τα θυμάτα σου! εξακολούθησε ο Προφήτης. Όσοι έχουν στο λαιμό το ίχνος του σχοινιού σου ή στο στήθος τις τρύπες του σπα- θιού σου, στέκονται τώρα γύρω απ' το θρόνο του Θεού και του λέγε: «Αυτός είνε, Κύριε, ο άνθρωπος που μας βασάνι- σε, που μας σκότωσε! Νά ο δήμιός μας!».

Κι' ο Προφήτης έδειξε με το τεντωμένο δαχτύλο του τον κοντόσταυλο.

Πίσω, φάντασμα! Πίσω δαίμονα! φώναξε εκείνος, τρομοκρατημένος, και σταυροκοπήθηκε.

Ο Σπαλατρόνε δεν γελούσε πιά. Οι στρατιώτες έτρεμαν.

Για να σε συγχωρήσει ο Θεός, συνέ- χισε ο Προφήτης, πρέπει να εγκαταλεί- ψης τις παταίστητες αυτού του κόσμου, να γίνης προσκυνητής, να ήθεις μαζί μου στην έρημο. Θα τρώμε ρίζες και άγριο- χόρτα, θα πίνουμε νερό που κυλάει απ' τους βράχους.

Η άλλόκοτη εκείνη πρόταση έκαμε τους στρατιώτες να βάλουν τα γέλια και ξανάφερε τον κοντόσταυλο στην πραγμα- τικότητα.

Τι άνόητος που είμαι! φώναξε ο τελευταίος, Σπαλατρόνε! Κλείσει αυτό τον παλαδό στο κελλί που βρίσκεται κάτω απ' τον πύργο του Αμβρόσιου Παρέ...

Ήθες, άρχεϊε, ν' άψήφησε το λιοντάρι μέσ' στη φωλιά του! Νομίζεις πως θα σε λυπηθώ, έπειδή οι ψαλμοί σουχουν χαλά- σει το μυαλό;... Ένοια σου, και σε πε- ριμένει ένα μαρτύριο που θα κάνει τους συντρόφους σου να καταλάβουν ότι δεν μ' έπείρασε καθόλου, μια μικρή άποτυχία κι' ότι είμαι πάντα ο ισχυρός άφέντης!

Το περίμενα... είπε ήσυχα ο Προ- φήτης.

Γύρισε προς το άνοιχτό παράθυρο, έ- βαλε δυο δαχτύλα στο στήθος και σφυρίξε δυνατά, συνθηματικά. Ύστερα εί- πε στους στρατιώτες:

Σας άκολουθώ. Να μην άπλώση ό- μως κανείς σας το χέρι του άπάνω μου!

Ένας απ' αυτούς, θέλοντας να δείξη ζήλο, δεν συμμορφώθηκε με τη διαταγή του. Ο Προφήτης σήκωσε τότε τη γρο- θιά του και την άφησε να ξαναπέση. Κι' ο στρατιώτης κυλίστηκε κάτω, σαν βώδι ντυπιμένο με ρόπαλο.

Οι άλλοι, περικύκλωσαν άπλως τον Προφήτη και τον πήραν μαζί τους, χωρίς να τους φέρη την παραμικρή αντίσταση.

Τι άνθρωποι!... μουρμούρισε ο κον- τόσταυλος, παραμένος άκούμ απ' τη σκη- νή έκπληξη. Μα τί να σήμαινε, άραγε, αυ- το σφύριγμα:

Σημαίνει, Έξοχώτατε, είπε ένας στρατιώτης, ότι ο γελοστός αυτός είνε ί- σως άσφαλέστερος μέσα στο κελλί του, παρ' όσο σείς στον πύργο σας...

Έχει δίκιο ο Λά Ουσίν... συμφώνη- σε κι' ο Σπαλατρόνε. Μη χάνετε στιγμή, Έξοχώτατε! Στείλτε να ζητήσετε ένισχύ- σεις από παντού!

Πώς! Νομίζεις, λοιπόν, πως θα τολμήσουν αυτοί οι άλήτες...

Μόλις μάθουν την είδηση της... της άτυχίας σας, όλοι οι λουθηρανοί εύγενείς θα σηκωθούν στο πόδι, θα μαζέψουν ό- σους έμειναν ως τώρα διστακτικοί, και θα ένωθούν με το στρατό αυτού του τυ- γοδιώκτη.

Θα τον κρεμάσω, αυτόν τον Φερουί- λάκ! φώναξε ο κοντόσταυλος.

Μα πρέπει πρώτα να τον πιάσετε... κι' αυτό δεν μου φαίνεται εύκολο. Είδατε ότι είνε την έξυπνάδα να μην έρθη ο Γ- διος εδώ. Έστειλε αυτό τον τρελλό φα- ντατικό, που με το παραλήρημά του ξε- γασσε τον άληθινό σκοπό της άποστολής του.

Εγώ ξέρω το σκοπό αυτό, δήλωσε ο Λά Ουσίν.

Κι' επανέλαβε πιστά στον Μονμορανσύ το μήνυμα του Φερουιλάκ.

Χοιρέ! μου! φώναξε ο γέρος δούξ. Μου πήραν, λοιπόν, διακόσια άλογα αυ- τοί οι ήλθιοι;... Πάει, χάθηκε!... Όστό- σο, δεν πρέπει να φαντασθώ, ότι ένας άρχοντας μεγάλος σαν έμένα, δέχεται να παζαρεύει μαζί τους γιατί τους δοβάται!

Ξέρεις να γράφης, Σπαλατρόνε:

Μόνο τ' όνομά μου, Έξοχώτατε...

Νά πιά, ή όργη! Λέπει ο γραμ- ματικός μου. Κι' εγώ κουράζομαι να γράφω!...

Ο Μονμορανσύ ντρεπόταν να όμολογή- ση, ότι ήταν κι' αυτός σχεδόν άγραμμά- τος... Εύτυχώς, ο Λά Ουσίν ήξερε να γράφη άκοτά καλά. Κάθισε, λοιπόν, στο τραπέζι του Ρομπέρ Κέρ κι' έγραψε τέσ- σερα όμοια γράμματα, όπως του τα ύ- παγόρευε ο κοντόσταυλος:

«Έλάτε άμέσως στο Ταλεμόν, με τους στρατιώτες σας. Είδοποιήστε παντού να μου στείλουν ένισχύσεις. Χρειάζομαι ί- σχυρές δυνάμεις».

Ο Μονμορανσύ έβαλε κάτω απ' τα γράμματα τη δυσανάγνωστη ύπογραφή του και τα σφράγισε με μια μικρή σφρα- γίδα, κρεμασμένη στο λαιμό του με μια χρυσή αλυσίδα. Έπειτα τάστειλε με τέσ- σερις στρατιώτες στους γείτονές του ντε Ραζάν, ντε Σαβετέρο, ντε Ποντανόσκ και ντε Λά Μπρέντ.

Όταν έμεινε μόνος, ξαπλώθηκε πιό ά- νετα στην πολυθρόνα του και μουρμού- ρισε, χαμογελώντας μοχθηρά:

Φτάνει η στιγμή που θα κανονί- σουμε το λογαριασμό μας, καπετάνιε Ρο- λάν ντε Φερουιλάκ!

ΜΒ'.

Όταν βράδυσε, δεν είχε γυρίσει ά- κόμη στον πύργο κανείς απ' τους τέσσε- ρις άπεσταλμένους του Μονμορανσύ. Ο κοντόσταυλος δεν μπορούσε να κούνη την άνησυχία του... Όταν είδε να έμφα- νίζεται, επί τέλους, ο Ρομπέρ Κέρ, του φώναξε:

Δεν βιάστηκες καθόλου να γυρί- σης, νέε μου!...

Δεν έπηγα στον πύργο του Μπαζά, Έξοχώτατε... απάντησε εκείνος.

Ο Μονμορανσύ τον κίτταξε μ' έκπλη- ξη πρώτα, κι' ύστερα με θυμό.

Παράκουσε τη διαταγή μου; είπε βραχνά. Από που έρχεσαι, λοιπόν:

Απ' το δάσος. Μ' έπιασαν κάμ- ποσι αλήτριοι ούγενότοι, κρυμμένοι στο σταυροδρόμιο της «Κόκκινης Ταβέρνας».

Μου πήραν τ' αλόγο μου και με υποχρέω- σαν να γυρίσω πίσω με τα πόδια. Με συνάδεψαν μάλιστα τέσσερις απ' αυτούς, γερά όπλισμένοι και ντυμένοι με στρα- τιωτικές στολές...

Και πως σ' άφησαν ελεύθερο:

Μ' έλευθέρωσαν, άφου τους όρκί- σθηκα στην τιμή μου να συμμορφωθώ πι- στά με τις θελήσεις τους.

Τις θελήσεις τους; μούγκρισε ο κοντόσταυλος. Τι λέξεις είν' αυτές που μεταχειρίζεσαι:

Οι ίδιες που χρησιμοποίησαν κι' έ- κείνοι, Έξοχώτατε. Δυστυχώς, έχουν τό- σο...

Βοηθήστε τους.

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

δικαίωμα να θέλουν, και να λένε αυτό που θέλουν.

Τρελλάθηκες. Ρομπέρ:

Ξέρετε σε ποιά κατάσταση βρισκό- μαστε αυτή τη στιγμή; Έχει άρχεισει η πολιορκία του πύργου του Ταλεμόν! Σε κάθε βήμα πουκανα στο γυρισμό μου, έ- βλέπα να ξεπροβάλλουν άμέτρητοι ούγε- νότοι απ' τις σπηλιές, απ' τα χαμόκλα- δα, απ' τις ρεματιές!...

Κι' οι άγγελαιοφόροι μου;... Αυτοί πουστείλα για να ζητήσω ένισχύσεις:

Σίγουρα, θάπεσαν στα χέρια του έχθρου!

Ο κοντόσταυλος χτύπησε με μανία τη γροθιά του.

Μα τί θέλουν αυτά τα κτήνη; φώ- ναξε. Τι ζητάνε;

Σας έστειλαν κάποιον πληρεξούσιό τους...

Χαράς στον πληρεξούσιο! Είνε ένας θρασυάτος τρελλός, που σκοπεύω να τον κάω ζωντανό για παραδειγματισμό των άλλων!

Άπαιτούν, λοιπόν, να τον άφήστε ελεύθερο, πρόσθεσε ο Ρομπέρ.

Το άπαιτούν;...

Αυτή την έκφραση μεταχειρίσθηκε ο άρχηγός τους.

Και συ τί γνώμη έχεις, Ρομπέρ;

Φρονώ, Έξοχώτατε, ότι δεν μπο- ρείτε να κάμετε διαφορετικά!

Ο Μονμορανσύ δάγκασε τα χείλη του με μανία.

Καλά, είπε έπειτα. Πήγαίνε να πής στο Σπαλατρόνε να μου φέρη εδώ αυτό τον τρελλό, τον δαιμονισμένο... Πιστεύεις ότι τόλμησε να με άπειλήσει, Ρομπέρ; Κι' εγώ να μη μπορώ να τον κρεμάσω!

Είνε φοβερό!... Μα πρέπει ν' άνοίξουν οι όρμοι και να μπορέσουμε να πάμε στον πύργο του Μπαζά... Πότε θ' άρχισή η δική;

Σε τρεις ήμερες. Στο μεταξύ, πα- ράγγειλα έκ μέρους σας στο διοικητή της φυλακής, να περιπολιήται τον φυλακι- σμένο.

Με ποιόν έστειλες την παραγγελία;

Με κάποιον νέο λουθηρανό, που τον λένε Έλαφοπόδη. Δέχθηκε πρόθυμα αυ- τη την άποστολή, όταν έμαθε πως έπρό- κειτο για το καλό ενός όμοιοτήσκου του...

Είχα προσθέσει κάτω απ' το γράμμα μου μερικές άγγλικές λέξεις, που σήμα- ναν: «Ο πύργος του Ταλεμόν κινδυνεύει.

Βοηθήστε τον».

Μπράβο! Αυτό ήταν πολύ έξυπνο!

Άλλοίμονο, Έξοχώτατε! Δεν ώφέ- λησε σε τίποτε το τέχνασμά μου... Έ- νας τυχοδιώκτης καπετάνιος, που διοί- κούσε τους ούγενότους, κίτταξε αυτές τις...

30

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων, δ' Ἀντρέγιεφ, ἐφήρμοσε ἐπίσης ἀπὸ 15 καὶ πλέον χρόνια τὴν μέθοδο τοῦ ὕπνου στὴ θεραπεία τῆς ἀρτηριακῆς πίεσεως καὶ

Οἱ ἄσθενεῖς ὑποβάλλονται σὲ ὕπνον ἐπὶ 18—20 ὥρες τοῦ ἐλκκοσιτετραώρου. Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐγρηγόρευσης τῶνε, κάνουν τὴν τουλάχιστά τους κλίναν. Ὁ ὕπνος αὐτοῦ συνεχίζεται ἐπὶ 20—30 ἡμέρες καί, ὅπως εἴπαμε, ἀποβαίνει συχνὰ σωτηρίας γιὰ τὸν ἄσθενή.

Δεν είνε λίγα τα παιδιά που γεννιούνται με αρθροφικά ή ύποτυ-
πώδη αυτά. Ως γδες άκούω καμ-
ιά θεραπεία αυτής της άτέλει-
ας δεν ήταν δυνατή. Ό Γερμανός
δόκτωρ Άντλερ έπενευσεν, άδω-
ς, μία άπλη μέθοδο, που κάνει α-
τά τα παιδιά ν' άποκτήσουν κα-
νονικά αυτά, όταν μεγαλώσουν.

Τὸ βερύκοκο θεραπεύει τὴν
ἀναιμία

Τὸ Βερύκικο εἶνε ἓνα θαυμάσιο φάρμακον ἐναντίον τῆς ἀναιμίας, λόγῳ τοῦ ὅτι περιέχει σιμιακτὴ ἀναλογία σιδήρου, γαλλοῦ, αὐτο-νιῖου καὶ ἀσβεστίου, τοῦ συντε-λῶν στὴν ἀναδόνησιν τῶν ἐρυ-θρῶν αἰμοσφαρίων. Κατὰ τὸν Γάλλο ἐπιστήμονα, δόκτορα Φο-ρέ, ὑποεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τε-λείως τὸ μυστηριώδες σπῆκτι, πο-δὲν γίνεται ἀνεκτὸ ἀπὸ πολλὰ αἵματα.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ἡ ἐνδοσκοπικὴ αὐτὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ γυρᾷ σφίγγεται ἀπο τοὺς γιαιόχους τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας γιὰ τὴν τακτικὴν παρακολούθησιν τῶν ἀκουστικῶν ὁράντων τῶν πληρωμάτων, ἰδίως τῶν πυραυλοκινήτων καὶ υπερηχητικῶν ἀεροπλάνων. Ἡ υπερβολικὴ γαγγύτης τῶν ἀεροσκαφῶν αὐτῶν ἐπιδρά ἐπὶ τοὺς ἀισθημένους λεπτὸν ἰστών καὶ καταστρέφει βαθεῖον τὴν ἀκοή. Χάρις στὴ μηχανὴ αὐτὴ γίνεται δυνατὴ ἡ φωτογράφισις τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ αὐτιοῦ τῶν ἀεροπόρων.

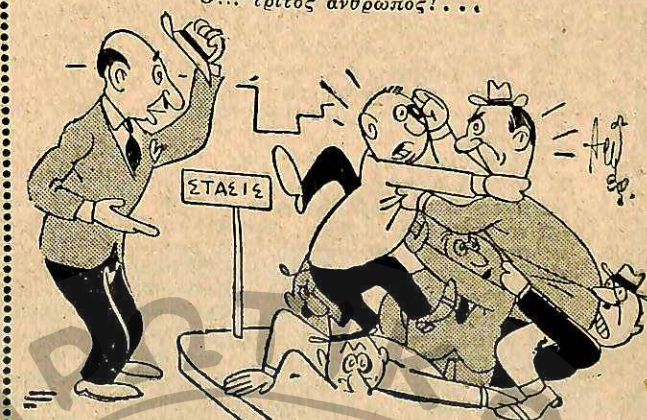
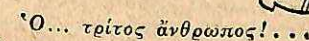
Θά σὰς ἔχη συμβῆ, ἀσφα-
λῶς, ὅταν ἀκούσετε μιά ἀσχη-
μὴ εἰδησι, ἢ ὅταν τρομαξέτε
ξαφνικά, ἢ ὅταν θῆτε αἷμα,
νὰ νιώσετε ἀπότομα μιά ἀ-
δυναμία, νὰ χλωμιάσετε, νὰ
«λυθοῦν» τὰ γόνατά σας, νὰ
σὰς πιάσῃ πονοκέφαλος ἡ
ναυστία, νὰ σὰς κοπῇ ἡ ἀνα-
πνοή, νὰ αἰσθανθῇ μιά ξα-
φνικὴ ἐπιθυμία νὰ ἐκπληρώσε-
τε τίς φυσικὰς σας ἀνάγκες...
Ὅλα αὐτὰ, λοιπόν, δὲν εἶνε
παρὰ ψυχωματικά συμπτώ-
ματα, ποὺ ἐκδηλώνονται ἐντο-
νότερα ἢ ἀσθενέστερα, ἀναλό-
γως τοῦ ἀτόμου.

Πολλές φορές, ενώ στην αρχή τα προκαλέσαν εξωτερικοί παράγοντες, άσχετοι προς τη θέληση του παιδιού, τα συνεχίζει έπειτα αυτό το ίδιο, βεβαιωτικά, επειδή έχει ανακαλύψει, ότι μ' αυτό τον τρόπο κάνει τους γονείς του ν' ανησυχώσουν, να το προσέξουν και να το περαιοποιηθούν περισσότερο, πράγμα που του προκαλεί μία ψυχική ικανοποίηση. Άν λοιπόν, ένα παιδί, αποδεξιγμένος γι' αυτές, δείχνει ανωρεσία, ή δεν τρώει κανονικά, μην εκδηλώνε άνησυχία γι' αυτό, μη το μαλλώνουν, μη μεταχειρίσθε τον έξαναγκασμό.

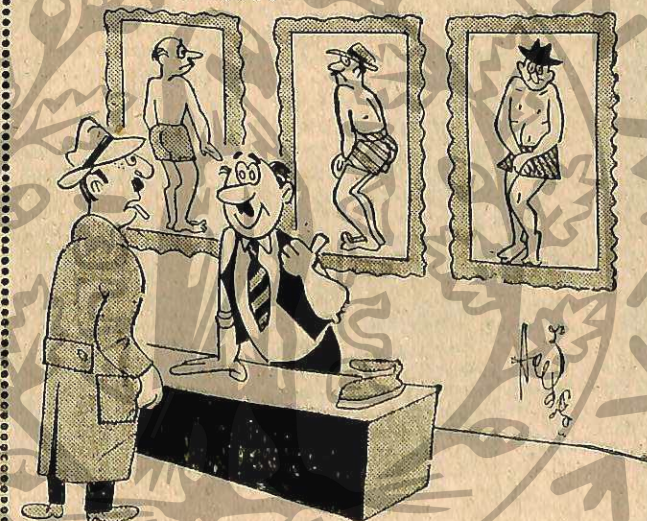
του σ' ένα τραφίμο και...
Το ίδιο ίσχυει και για τις
χρόνιες γαστροεντερικές ανω-
μαλίες. Πριν ο γιατρός τις
χαρακτηρίσει ως ψυχοσωματι-
κές, θα εξετάσει μήπως είναι α-
μοιβαδική ή δυσεντερική φύ-
σεως. Ένας πόνος στην κοι-
λιά, δεν αποκλείεται να ση-
μαίνει σκωληκοειδίτιδα. Είναι
χαρακτηριστική η έξής περι-
πτωση: Ένας πατέρας έπασχε
κρίσι σκωληκοειδίτιδος κι έ-
κανε έγχείρησι. Σε λίγες μέ-
ρες, λοιπόν, άρχισε να παρα-
πονιάται κι' η μικρή του κο-
ρη για παρόμοια συμπτώμα-
τα. Οι δικοί της γέλασαν και
είπαν πως θα ήταν η «ιδέα
της», αποτέλεσμα της ζωηρής
εντυπώσεως που της είχε προ-
καλέσει η άρρωσता του πα-
τέρα της. Η κατάστασι της
όμως χειρότερησεν ολοένα, κι'
έτσι την κάλεσαν το για-

Θα υποδείξει ύστερα στους γονείς, ότι το παιδί χρειάζεται γυμναστική, ασφάλεια, κατανόηση. Θα τους πείσει, θα εξακρίβωνουν τις αγωνίες του, τις αντιπάθειες και τους φόβους του, και να το βοηθήσουν να τις νικήσει. Τέλος, θα τους συμβουλέψει να άναμετρήσουν τη δική τους ευθύνη για τα ψυχασωματικά συμπτώματα του παιδιού, κι αντί να το μαλθακούν ή να το τιμωρούν γι' αυτά, να το περιβάλλουν με την αγάπη, και να είναι που χρειάζεται.

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι... Μήπως βοήθη κανείς ἐδῶ ἕνα... πορτοφόλι;...

Ὁ πᾶσι τῇσι Ἑδῶ εἶνε μερικοὶ καλοπληρωτὲς πελά-
τες μου, ποὺ τοὺς φωτογράφησα γιὰ νὰ τοὺς θυμᾶμαι...

Διοθηματικό διήγημα

ΠΑΝΕ είκοσι χρόνια που δεν ανοίγω αυτό το τετράδιο... Μόνο ένα εξαιρετικό γεγονός μπορούσε να με κάνει να το ξαναπιάσω και να θυμηθώ τον έφηβο που έμπιστευτηκε σ' αυτές τις σελίδες τις ελπίδες του και τις ανησυχίες του. Φαίνεται όμως πώς το δάχτυλο του πεπρωμένου μου υπαγορεύει να ξαναγυρίσω σ' αυτό.

Ο Ρέμο δεν έγραψε παρακάτω. Κάποια φύλλα δέντρων που έπεσαν στον κήπο τον έκαναν ν' ανατριχιάσει. Το δειλινό πεθαίνοντας έδριχνε τις ανταυγίες του στο δωμάτιο. Σηκώθηκε για ν' ανάδεψη τη φωτιά στο τζάκι. Έπειτα ξανακάθισε στο γραφείο του κι' άρχισε να διαβάει πάλι το τετράδιο:

«Χριστίνα! Ξαναδιαβάζοντας το πονεμένο αυτό γράμμα, (πώς είχες το κουράγιο να το γράψω;) βλέπω πάλι τον εαυτό μου μαζί σου, κοντά στον κόλπο που τον έκαιγε ο ήλιος. Καθόμαστε στα βράχια και μόλις είχα τελειώσει να σου διαβάσω τους στίχους μου. «Θα γίνης μεγάλος ποιητής. Ρέμο, μου είπες, πιάνοντας το χέρι μου, είμαι σίγουρη γι' αυτό».

»Πώς μπορούσα να μην την πιστέψω; Πώς μπορούσα να μην την αγαπήσω; Να μη μ' αγαπήσει;... Κι' η λύση ήταν απλή: μια κι' αγαπιόμαστε, έπρεπε να παντρευτούμε.

»Σαν τελειώσαν οι διακοπές, η Χριστίνα γύρισε στο Παρίσι. Της είχα υποσχεθί να την ακολουθήσω δίγως να σκεφτώ τον πατέρα μου. Όταν του είπα πως ήθελα να πάω στο Παρίσι, με ρώτησε πως θα ζούσα. Του μίλησα τότε για τους στίχους μου... Γέλασε. Έπειτα με τόνο αυστηρό μου είπε: «Θα φύγης, αλλά θα γραφής στην Ίατρική Σχολή του Μοντελλιέ. Κι' αν αυτό δε σ' άρέσει, θα σ' εξαποστείλω στην Αφρική».

»Ετσι καταπατούσε το πάθος μου για την ποιήσι ο πατέρας μου. Η σκληρή ζωή του σ' α γιατρού του χωριού, το ότι είχε μείνει χήρος, με πέντε παιδιά, δικαιολογούσε τη σκληρότητά του. Στη θέση του, θα φερνόμουν το ίδιο. Έγώ φταίω. Αν είχα χαρακτήρα, θα τουχα μιλήσει για τη Χριστίνα, θα τουχα πη πως είχε γίνει δική μου, κι' αν ο πατέρας μου έφερνε αντιρρήσεις θα τσκαζα για το Παρίσι για να επανορθώσω μια αδικία. Μα ήμουν δειλός και είμαι ακόμα και σήμερα...»

Ο Ρέμο Βαλλιέ παράτησε την πέννα καί, ξεπλυμένος στην πολυθρόνα, αναπόλησε το παρελθόν του... Θυμόταν πως με συντριμμένη καρδιά, είχε ζητήσει από τη Χριστίνα να τον περιμένει ώσπου ενηλικιωθί, κι' εκείνη είχε δεχτή. Μα γρήγορα κατάλαβε απ' τα γράμματά της την αγωνία της: ήταν ανάγκη να την παντρευτή! Έντρομος, προσπάθησε να την αποφύγι μ' ένα ψέμμα. Της έγραψε πως ο πατέρας του δεν του επέτρεπε να παντρευτή πριν αποκτήσει μια κοινωνική θέση.

Η Χριστίνα, περήφανη, δεν του ξανάγραψε. Ο Ρέμο ήταν έτοιμος να τα όμολογήσει όλα στον πατέρα του όταν διάβασε στις έφημερίδες πως η Χριστίνα είχε σκοτωθί σε μιαν έκδρομη στις Άλπεις. Τότε γύρεψε στη μελέτη τη λησμονιά. Γρήγορα πήρε με λαμπρό βαθμό το δίπλωμά του, μα η πληγή στην καρδιά του ήταν ανοιχτή. Λίγο πριν να τελειώσει τη στρατιωτική θητεία του, ο πατέρας του τον κάλεσε στο γραφείο του και του είπε:

—Μέσα σ' ένα χρόνο, το αργότερο, θα πεθάνω. Έχω καρκίνο στο στομάχι. Δεν θα σ' αφήσω παρό νύξη και τέσσερα στόματα, τις αδελφές σου. Κύτταξε ν' αποκτήσης τελατεία γιατί με τη δική μου, θα πέθαινες της πείνας γρήγορα...

PANTEBOY ME TIN EYTYXIA

Είπε ακόμα στο Ρέμο για κάποιο γέρο στρατιωτικό γιατρό, που ήταν πλούσιος και ζούσε στη Λυών. Είχε μια κόρη, τη Σολάνζ, και γύρεψε γαμπρό για να του αφήσει την περιουσία του. Ο Ρέμο κατάλαβε και υπέκυψε στη θέλησι του πατέρα του. Έφυγε για τη Λυών.

«Ο γάμος μου με τη Σολάνζ ήταν μια τραγωδία. Ήξερε εκείνη πως την είχα παντρευτή από συμφέρον. Η ζωή μαζί της ήταν μια κόλασι. Αν τουλάχιστον είχε σεβαστή τ' όνομά μου. Να χωρίσω;... Χρηματικά ζητήματα μ' εμπόδιζαν να το κάνω, ώσπου οι αδελφές μου μεγαλώσουν και φροντίσουν για τον εαυτό τους. Και όμως τ' αδελφια μου και οι αδελφές μου αδιαφόρησαν για τις θυσίες μου. Έξ' άλλου, η φυγή της Σολάνζ ήταν το αντίσταθμισμα της αδυναμίας μου!...

»Πάνε τώρα τόσα χρόνια που κάνω ύπομονή. Απόψε, ελπίζω να κλέψω λίγη χαρά από τη ζωή, προκαλώντας τη μοίρα... Σε λίγο, όπως κάθε Σάββατο στις έξη, έδώ κι' έφτα μήνες, η δεσποινίς Ζαντέ, η μαθήτριά μου, θαρθί να στενογραφήσει μια εργασία μου ιατρικής φύσεως. Είναι μια όραση που η ζωή της ήταν σκληρή. Νομίζω πως δεν της είμαι αδιάφορος. Στα πενήντα σου χρόνια μπορεί νάχης ακόμα κάποια γοητεία για όποιον θέλει να βρη σε σένα καταφύγιο. Σήμερα σκοπεύω να τη ζητήσω για γυναίκα μου. Όταν λείπη ο έρωτας, μπορεί η συμπάθεια και η καλωσύνη να τον αναπληρώσουν.

»Μα το γράμμα αυτό της Χριστίνας που μου τ' άστειλε η μοίρα μπροστά μου, τώρα ακριβώς που πολμώ να την προκαλέσω, με κάνει ν' αμφιβάλλω για τον εαυτό μου... Χτυπάει το κουδούνι: είναι η δεσποινίς Ζαντέ».

★

Γυρίζοντας σπίτι από άλλο δρόμο, ο Ρέμο Βαλλιέ είχε σταθί σ' ένα υπαίθριο βιβλιοπωλείο. Ανάμεσα σε παλιά βιβλία κάποιος τίτλος τον έκανε ν' αναπηδήσει: «Ψιθύροι». Ήταν η πρώτη, η μοναδική ποιητική του συλλογή που την είχε εκδώσει είκοσι χρονών και είχε μείνει άπουλητη. Το βιβλίο ήταν δεμένο με μαρμαρινό δέρμα και είχε πίσω στη ράχη τ' αρχικά: Χ. Σ. Σε ποιόν να τόχε χαρίσει; Η σελίδα με την αφιέρωσι ήταν σκισμένη. Φυλλομετρώντας το, βρήκε ένα γράμμα. Κύτταξε την υπογραφή κι' ανατρίχιασε. Το πλήρωσε και το πήρε. Η μοίρα τουστέλνε ένα γράμμα που δεν τόχε λάβει ποτέ, γορμμένο απ' τη μόνη γυναίκα που είχε αγαπήσει:

«Αγάπη μου, Μια κι' ο πατέρας σου δεν εγκρίνει το γάμο μας κι' έπειδή εσύ δεν θέλεις να κάνης τίποτα για να επανορθώσης, ένας δρόμος υπάρχει για ν' αποφύγι την ατιμία. Αποφάσισα να εξαφανιστώ.

»Δε θέλω να ξέρουν το λόγο. Μα κι' εσύ, αγάπη μου, να μη νομίσης τον εαυτό σου υπεύθυνο για το θάνατό μου. Έγραψα αυτό τ' αποχαιρετιστήριο γράμμα δίγως όμως να ξέρω αν θα σου το στείλω. Πριν να το γράψω, ξαναδιάβασα τους «Ψιθύρους» σου. Εύχομαι να γίνης μεγάλος ποιητής, Χριστίνα».

★

Η δεσποινίς Ζαντέ ξανάδωσε στο Ρέμο το κίτρινο γράμμα. Αυτός κύτταξε μ' αγωνία την κοπέλλα. Η ευτυχία του πιά εξαρτιόταν απ' αυτή.

—Λοιπόν, δεσποινίς, πως με κρίνετε; της είπε.

—Δεν ανήκει σε μένα να σας κρίνω, του απάντησε άρνα. Μα αν θέλετε τη γνώμη μου, νομίζω πως ο θάνατος αυτός έξιλεώθηκε απ' όλες τις ζωές που σώσατε σ' α γιατρό. Δεν ξέρω αν ο κόσμος έχασε ένα μεγάλο ποιητή. Ξέρω όμως σίγουρα πως κέρδισε έναν έξοχο επιστήμονα. Το ένα αξίζει το άλλο!

Ο Ρέμο Βαλλέ, λυτρωμένος τώρα απ' το βάρος που τον πιέζε έφριξε το γράμμα στη φωτιά και έσφιξε με δύναμη στην αγκαλιά του τη Ζαντέ. Εκείνη δεν έφερε αντίτασι. Του είπε μόνο πως τον αγαπά.

PENE ΜΠΡΕΣΤ

Ψευτές και λαιώαγοι. Μά ή 'Αθηνά, έκτος απ' αυτά, ήταν ένα ήλιθιο πλάσμα, από υπέρτα αλκοολική. Μά και ή ίδια έπιανε πολύ και, μ' ένα ποτήρι ρούμι, την έκανε κανείς και έλεγε ό,τι ήθελε!

— Τι απάντησες, έσεις, όταν ή βαρώνη Γιάκομπσεν σάς μίλησε γι' αυτή τη μαύρη...

— Στην άοχή, δεν θυμόμουν αυτή την 'Αθηνά Κασσάρα. Είχαμε τόσες πολλές μικρές, που εργαζόντουσαν στα κτήματά μας! Όταν όμως την θυμήθηκα κάπως, είπα στη βαρώνη όσα διηγήθηκα και σ' έσας τώρα. Προσπάθησα να την πείσω. Μά, δυστυχώς, ή απόφασή της να με θεωρή ένοχη, ήταν άκλόνητη! Τότε απέλπιστκα τρομερά και όταν σκέφτηκα ότι αυτή ή άνοητη και ξεμυαλισμένη μαύρη θα παρουσιαζόταν στο δικαστήριο γιά να καταθέσει έναντίον μου, δεν μπορούσα να κρατηθώ πιά κι' έλιποθύμισα. Μ' έφεραν, λοιπόν, με τ' αμάξι εδώ σ' έλευνη κατάστει και χωρίς να νοιώσω τίποτα...

Κι' ή Ναδίνα, τελειώνοντας, έγειρε το κεφάλι της κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς. Το στήθος της ανέδοκατέβαινε και τα ώραία δάχτυλά της σφιγγόντουσαν σπασμωδικά.

— 'Η καρδιά του άνακρίτου πονούσε μαζι της.

Πήγε κοντά της, έσκυψε πάνω της και της ψιθύρισε:

— 'Ελάτε, έλάτε... 'Εσεις που δείξατε πάντα τόσο θάρρος σ' αυτή την ύπθεσι, θ' άφήσετε τώρα να σάς νικήσουν μ' αυτές τις συκοφαντίες τους;

Μά ή Ναδίνα στέναζε διαρκώς και τα δάκρυα κυλούσαν πάνω στο πρόσωπό της.

— 'Ο Μωρίς, συγκινημένος, της είπε τότε:

— Ποιός μπορεί ν' άναγκάσει τη δικαιοσύνη ν' ακούση και να πιστέψη ένα πρόσωπο που δεν έχει τα λογικά του;

— 'Η βαρώνη Γιάκομπσεν είναι τόσο πλούσια, φωνάζε ή Ναδίνα, θά το κατορθώση κι' αυτό!...

— 'Ο κ. ντε Κουδρεμάν, χλώμιασε.

— Θά το δούμε! είπε.

— 'Η Ναδίνα, που τότε παρατηρούσε κάτω απ' τα μισοκλειστά βλέφαρά της, άρχισε όταν άκουσε αυτά τα λόγια του.

— 'Ακουσε, Μωρίς, του είπε, έχω να σου ζητήσω μία χάρι...

— Λέγετε και να είσθε βέβαιη, ότι ή κάθε επιθυμία σας θα εκτελεσθή.

— Θέλω να πληροφορηθής άν πρόκειται ή κοπέλλα αυτή να έγκαταλείψη τις 'Αντίλλες και να έρθη στη Γαλλία. Κι' άν αυτό συμβαίνει, με ποιά πλοίο άράρη; Και σε ποιά λιμάνι θά βγίη!...

— 'Ολ' αυτά, απάντησε ό κ. ντε Κουδρεμάν, θά τα μάθω.

Τα μάτια της Ναδίνας έλαμψαν. Μά συγκράτησε τον ένθουσιασμό της κι' έξακολούθησε:

— Δεν πρέπει, φίλε μου, να έχης καμιά ύποψία γιά τις προθέσεις μου...

— Κυρία κόμησης!... διαμαρτυρήθηκε αυτός.

— Ξέρω τί λέω... Είναι πολλοί εκείνοι που με συκοφαντούν κι' είσαι ό μοναδικός υπερασπιστής μου. Γι' αυτό, δεν θέλω κίόλας να σου κρύβω καμιά άπολύτως σκέψη μου... 'Αν μάθουμε, λοιπόν, σύντομα τον έρχαμό της 'Αθηνάς Κασσάρα, στη Γαλλία, μπορείς να τη δής έσύ, φίλε μου, πριν προλάβη ή βαρώνη Γιάκομπσεν να την δωροδοκήση. 'Ετσι, θά την ανακρίνεις μόνο έσύ και δεν θά δυσκολευτή να πεισθής ότι σου είπα την αλήθεια και ότι ή μαύρη αυτή είναι θεοτόρλη! Τίποτε άλλο δεν θέλω από σένα...

— Να μείνεις ήσυχη, κυρία κόμησης. Δεν θ' άφήσω να ερετσάση ένα τόσο προμερο σκάνδαλο άπάνω σας. Και θά φροντίσω συγχρόνως να εκδικαστή ή ύπθεσι απ' το κακούργιο δικείο, προτού τόση εδώ ή 'Αθηνά Κασσάρα!...

— Εύχαριστώ, άγαπητέ μου Μωρίς, σ' εύχαριστώ μ' όλη μου την ψυχή! 'Επειδή, όμως, έχουμε να κάνουμε μ' έναν επικίνδυνο έχθρό σαν τη Φράγκα, δεν πρέπει ν' αμελήσουμε και να μην πληροφορηθούμε κάθε τι σχετικά με τη μαύρη που μένει εκεί κάτω στον 'Αγιο Θωμά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια...

— 'Ο Ιππότης της προμήθευε διάφορα δηλητήρια, που έκείνη τα πούλούσε στους κύκλους της άριστοκρατίας...

'Η σατανική μαρκησία ΜΠΡΕΝΒΙΛΙΕ

'Η καταληκτικώτερη δηλητηρίαστρια των αιώνων

— 'Η φήμη παρέστειρε τη μαρκησία ντε Μπρενβιλίε σαν άνθρωπομορφο τέρας. Ήταν ώστόσο πολύ όμορφη γυναίκα, που κανείς δεν θά ύποπτευόταν ποτέ ότι έκρυβε ψυχή δηλητηρίαστριας!...

Κόρη ενός ανώτερου δικαστικού, του Φρανσουά ντ' Ωμπρέ, είχε γοητεύσει το μαρκησία ντε Μπρενβιλίε, που, έπειτα από ένα σύντομο ειδύλλιο, την παντρεύθηκε.

— 'Η ζωή τους κύλησε γιά δυό χρόνια ήρεμη κι' ευτυχισμένη. Άλλα, με τον καιρό, ή αγάπη του μαρκησίου λιγόστεψε. Ξαναγύρισε τότε στις παλινές συνήθειές του: στο παιχνίδι, στις εύκολες κατακτήσεις μεταξύ των γυναικών του βεάτρου.

— 'Η νεαρή μαρκησία έσκυψε το κεφάλι μπροστά στη σκληρή μοίρα της.

Τα πράγματα δεν θάπαιρναν, λοιπόν, δυσάρεστη εξέλιξη, χωρίς την περιερπή έμπνευσή που είχε ό μαρκησίου να έγκαταστήση στο σπίτι του ένα μακρυνό συγγενή του, τον Ιππότη ντε Σαιντ-Κρουά.

Τά ύπόλοιπα ήσαν μόνα τους. 'Ο Ιππότης ήταν ένας γοητευτικός συντροφέας. Κι' από τ' άλλο μέρος, ή μαρκησία βρισκόταν στην ηλικία, που μία γυναίκα διψάει γιά χάδια και φιλία!...

— 'Αγαπήθηκαν. 'Η άδιαφορία του μαρκησίου κι' οι συχνές άπουσίες του, διευκόλυναν το ειδύλλιο τους. Και, με τον καιρό, έψωσαν να παίρνουν και τις πιο στοιχειώδεις προφυλάξεις.

— 'Αλλ' ύπήρχε κάποιος που δεν έβλεπε με καλό μάτι τις σχέσεις της μαρκησίας ντε Μπρενβιλίε με τον Ιππότη ντε Σαιντ-Κρουά. Κι' αυτός ήταν ό Φρανσουά ντ' Ωμπρέ, ό πατέρας της μαρκησίας.

— 'Ο Σαιντ-Κρουά, έλεγε θυμωμένος, είναι ένας παλινάθρωπος. Ατιμάζει το γαμπρό μου και υποταγείται και μένα! 'Η κατάστασις αυτή δεν μπορεί κι' ούτε και πρέπει να συνεχισθή.

— 'Ο ντ' Ωμπρέ είχε μεγάλες σχέσεις στην Αύλη. Κατάφερε, λοιπόν, να πετύχη μία διαταγή του βασιλιά, που διέτασσε την έγκάθειρή του Σαιντ-Κρουά στη Βαστίλλη και με τον τρόπο αυτό, θερμάτισε το ειδύλλιο της κόρης του μαζί του. 'Ετσι τουλάχιστον φανταζόταν.

Μέσα όμως στη Βαστίλλη, ό νεαρός Ιππότης συνδέθηκε μ' έναν άλλον φυλακισμένο, τον 'Εξιλί.

Αυτός ό 'Εξιλί ήταν ένας περίφημος δηλητηρίαστης. Βρισκόταν άλλοτε στην ύπηρεσία μιας 'Ιταλίδας πριγκίπισσας και της είχε εξασφαλίσει 156 κληρονομίες, δηλητηριάζοντας διαδοχικά όλους τους συγγενείς της! Κατόπιν πήγε στο Παρίσι. 'Αλλ' ή τύχη δεν τον εύνοεσ εκεί. Τον έπιασαν και τον έρριξαν στη φυλακή.

— 'Ο 'Εξιλί, λοιπόν, είπε πολλά από τα μυστικά του στο Σαιντ-Κρουά και του έδωσε τη διεύθυνσι ένος συνεχονου του, κάποιου Γκλαζέλ, που έπαιγνε δηλητήρια, συμφωνά με δικές του συνταγές.

— 'Ο Σαιντ-Κρουά έμεινε δυό χρόνια στη Βαστίλλη.

Βγαίνοντας από εκεί, έτρεξε άμέσως στο

σπίτι των Μπρενβιλίε. 'Η μαρκησία τον δέχτηκε με χαρά κι' ένθουσιασμό.

— 'Ο άντρας σου; τη ρώτησε ό Ιππότης.

— Έφυγε, του απάντησε. Τον κυνηγούσαν οι δανειστά του και τού ήταν άδύνατο να μείνη περισσότερο στη Γαλλία...

— Και πού βρίσκεται τώρα;

— Δεν ξέρω... Δεν μούγραψε ποτέ.

— Σου άφησε τουλάχιστον τίποτα;

— Ούτε μία πεντάρα! Και τραβώ το διάβολό μου, γιά να τ' άβάλω πέρα.

— 'Ο Σαιντ-Κρουά χαμογέλασε αινιγματικά.

— Άς μην λέμε κακό γιά το διάβολο, της είπε. Αυτός θά μάς σώση!

— Με ποιά τρόπο;

— Θα σου εξηγήσω...

— Από την ήμερα εκείνη, ή μαρκησία κι' ό Σαιντ-Κρουά άρχισαν να ζουν ήμερομένη ζωή. Σκορπούσαν άφθονα λεπτά και με τα δυό τους χέρια.

Στο μεταξύ, συνέβαιναν μερικά πολύ περίεργα πράγματα. 'Ο πατέρας της μαρκησίας πέθανε με μυστηριώδη τρόπο. Και, σε λίγο, τον άκολουθήσαν στον τάφο κι' οι δυό γυιοί του, καθώς και διάφοροι άλλοι συγγενείς. Τις περιουσίες όλων αυτών τις κληρονόμησε, φυσικά, ή Μπρενβιλίε!

— 'Αλλ' ή σατανική δράση της μαρκησίας δεν περιωρίσθηκε μόνο στην οικογένειά της. 'Ο Ιππότης της προμήθευε διάφορα δηλητήρια, που έκείνη τα πούλούσε στους κύκλους της άριστοκρατίας σε άστρονομικές τιμές!

Κι' ήταν πολλοί εκείνοι που κατέφευγαν στις ύπηρεσίες της: πριγκίπες, δούκες, μαρκησίοι, στρατηγοί, άνωτερο κρατικό λειτουργοί, και κληρικοί ακόμη... 'Ο θάνατος κυκλοφορούσε παντού. Και σ' αυτά ακόμη τα διαμερίσματα του βασιλέως...

Κανείς, ώστόσο, δεν θά ύποπτευόταν το παραμικρό, άν ό Ιππότης ντε Σαιντ-Κρουά δεν τύχαινε να σκοτώθ' σε κάποια μονομαχία. Μαζί του είχε πάντα μία μικρή κασσετίνα, όπου έκρυβε το πολύτιμο έμπνευμά του: μπουκαλάκια με διάφορα δηλητήρια, σκόνες κλπ.

— Οι άρχες κατάλαβαν άμέσως τα πάντα κι' άναζητήσαν την μαρκησία. 'Αλλ' είχε προφάσει να φύγ, χωρίς ν' άφήση το παραμικρό ίχνος πίσω της.

— Ήταν, όμως, πολλοί που άνησυχούσαν γιά την τύχη της. Γιάτί φοβόνταν μήπως άνοιγε το στόμα της. Και θά μπορούσε να πη καταπληκτικά πράγματα! 'Αν, όπως ήταν πιθανόν, είχε φύγει από τη Γαλλία, τίποτε δεν θά την έμποδίζε να το κάμη.

Αυτό, όμως, δεν έπρεπε να γίνει. Οι 7. διες οι άρχες δεν τό επιθυμούσαν. 'Αν φανερώνονταν τα έγκλημά της, το σκάνδαλο που θά ξεπούσε, θά ήταν τρομερό. Και θά κλονίζε το κύρος του βασιλιά, των ευγενών, του κλήρου και των δικαστών μεταξύ του λαού. ('Ενας από τους τελευταίους, ό πρόεδρος του 'Ανωκρωτικού Δικαστηρίου, Πενωτιέ, είχε στείλει στον άλλον κόμο του προκάτοχό του, γιά να πάρη τη θέση του).

— 'Ανετέθη, λοιπόν, στον άστυνομο Ντεγκρά ν' άνακαλύψη τη μαρκησία και να την έαναφέρει μ' οποιοδήποτε τρόπο στο Παρίσι.

— 'Ο Ντεγκράϊ δεν άργησε να βρη τη ίγνη της. 'Η Μπρενβιλίε είχε καταφύγει σ' ένα μοναστήρι κοντά στη Λιέγη, περιμένοντας ναρθούν καλύτερες ήμέρες.

— 'Ο άστυνόμος κατέστρωσε άμέσως το σχέδιό του. Μεταμφιέθηκε σε άδβα και κατάφερε να γνωρίσθ' μαζί της. 'Υποκρίθηκε κατόπιν τον έρωτευμένο και, μία μέρα, της έπεισε να βγούν μαζί γιά να κάμουν έναν περίπατο στην έσοχή.

— Ένα κλειστό αμάξι τους περίμενε σε μικρή απόστασι από το μοναστήρι. Οι δυό 'αρωτευμένοι' μπήκαν σ' αυτό κι' άμέσως ξεκίνησε άμέσως, τρέχοντας προς το μέρος των γαλλικών συνόρων...

— Όταν ή μαρκησία κατάλαβε την παγίδα, ήταν πια άργά.

Στο Παρίσι, την περίμενε ό πρόεδρος του 'Ανωτάτου Δικαστηρίου, Λαμουανόν, και της μίλησε καθαρά. 'Αν άνοιγε το στόμα της, θά την υπέβαλλαν στα πιο φορικά βασανιστήρια. Διαφορετικά, άπλως θά την άποκεφαλίζαν.

— 'Η Μπρενβιλίε προτίμησε το δεύτερο. 'Η δικαστική αυτή κομωδία παίχτηκε με τον πιο άριστοτεχνικό τρόπο. 'Η δική της μαρκησίας έγινε την ίδια μέρα και δεν κράτησε περισσότερο από μισή ώρα. Το δικαστήριο εξέδωσε άμέσως την άπόφασή του, που, φυσικά, της επέβαλε την ποινή του θανάτου.

— 'Η δηλητηρίαστρια ώδηγήθηκε κατόπιν σε μία από τις έσωτερικές αλές του Σατέλ, όπου την περίμεναν ό δημιοι και οι βοηθοί του. Κι' ύστερ από μερικά λεπτά, ή δηλητηρίαστρια δεν ζούσε πια...

— 'Ετσι, ή ύπόθεσι των δηλητηριών σκεπάσθηκε και κανείς δεν ξαναμίλησε γι' αυτήν.

Η ΤΙΓΡΙΣ ΤΩΝ ΜΕΡΟΒΙΓΓΕΙΩΝ

ΤΗΝ ήμερα εκείνη, ό Χίλμπρικ, ό βασιλιάς της Νευστρίας —ένος απ' τα τέσσερα μέρη στα όποία είχε χωριστή η Γαλατία απ' τους Φράγκους κατακτητάς— γύρισε με τ' άλογό του στο χτήμα του Μπραίν, κοντά στο Σουασόν. 'Ολα τα κορίτσια τον ύποδεχθηκαν πετώντας του λουλούδια και τραγουδώντας ύμνους. Κι' ή ύπηρετρία του Φρεδεγόνδη, που ή μεγάλη όμορφιά της του είχε κάμει βαθεία έντύπωσι, τον πλησίασε και τού είπε:

— Δοξασμένος νάνε ό Θεός, γιάτί ό άθένητος νάνε νίκησε τους ένθρους!... Στο διάστημα της άπουσίας σου, απέκτησες μία κόρη. 'Αλλά ή βασιλίτσα 'Αουδοδέρα έκαμε το λάθος να τη βαπτίσ' ή ίδια, ως νουνά της. 'Ετσι, έγινε κουμπάρα σου, συγγενής σου, κατά τους κανόνες της 'Εκκλησίας, κι' έπομένως δεν θά μπορούσες άπόψε να την σφίξης στην άγκαλιά σου.

— 'Η παμπύνηρη κοπέλλα έφόραυε ένα σατανικό σχέδιό της. Αυτή ή ίδια, με τη συνενοχή ενός έπισκόπου, είχε καταφέρει την άπλοική βασιλίτσα να γίνει νουνά της κόρης της.

— 'Ε, τότε λοιπόν, θά πάσω έσένα στην άγκαλιά μου, Φρεδεγόνδη! απάντησε γελώντας ό βασιλιάς.

Και, νυρίζοντας στη γυναίκα του, που τότε περίμενε στην πότα κρατώντας το παιδί στην άγκαλιά της πρόσθεσε:

— 'Εκαμες ένα έγκλημα, με την έπιτολαϊστική σου. Τώρα δεν μπορείς πιά να είσαι γυναίκα μου!

— 'Ετσι, ή 'Αουδοδέρα κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι.

ΜΕΣΣΑΛΙΝΕΣ

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε.

Μία μέρα, κάλεσε δυό πιστούς νέους, τους ζάλισε μ' ένα μεθυστικό ποτό κι' έδωσε στον καθένα του ένα μακρό μαχαίρι. Το περίφημο «σκορμασσάε» των Φράγκων.

— Πηγαίνετε να σκοτώσετε τον έχθρό, τον άδελφό του σύζυγου μου! τους είπε. 'Αν γυρίστε ζωντανοί, θά κερδίσετε τον έρωτά μου. 'Αν χαθήτε, θά μοιράσω έλεημοσύνες στους φτωχούς γιά τη σωτηρία της ψυχής σας.

Οι δυό αυτοί άνθρωποι της κατάφεραν να εισχωρήσουν στις γρομμές των Αυστρασιανών, παριστάνοντας τους λιποτάκτες. Και δολοφόνησαν το βασιλιά Σίγκμπερτ, στο Βιτρώ. 'Ο στρατός του έμεινε δίχως άρχηγό και διαλύθηκε. 'Η διαβολική Φρεδεγόνδη είχε νικήσει!

Στράφηκε τότε έναντίον των παιδιών του σύζυγου της. 'Ενας απ' τους γυιαύς του, ό Μέροβικ, είχε παντρευτή τη γία και φυλακισμένη θεία του Βρουγχιλδη. 'Επρεπε να τιωρηθ'! Με την προτροπή της Φρεδεγόνδης, ό πατέρας του έβαλε να τού κόψουν τα μαλλιά και να τον κάμουν υποχωεωτικά κληρικό. 'Επειτα ή σκληρή υπηρεσία έβαλε τους άνωθώπους της να κυνηγήσουν τον ποιγκηπα, που ζητούσε άσυλο απ' τη μιά στην άλλη εκκλησία. 'Επ' τέλος, κούρασμένος απ' το άειλίλιτο αυτό κυνηγι, ό Μέροβικ προτίμησε να πεθάνη, και παρακάλεσε ένα πιστό σύντροφό του να τον σκοτώση.

Τοια γούδια αογότερη, το βασιλείο του Χίλμπρικ-εομώθηκε από πλημύρες, σεισμούς και μιά σφοδρή επιδημία εύλογίας. Δυό γυιοί του βασιλιά και της Φρεδεγόνδης έψαχν θύματα της αρρώστειας. 'Η υπέρτα τους το θεώρησε θεία τιμωρία, και φάνηκε γιά λίγο μετανοήν. 'Επειτα όμως ξαναγινε θηρίο, διασπασμένο γιά σία.

Γιά να βγάλη απ' τη μέση τον δεύτερο πρόγονό της, τον Χλοδοβαύ, έβαλε να τον δολοφονήσουν μέσα σ' ένα δάσος. Κατηγόρησε με δυό γυναίκες της Αύλης ότι, συνενομημένες με το Χλοδοβαύ, είχαν σκοτώσει με τα μάγια τους τα δυό παιδιά της —που είχαν πεθάνει, καθώς είδαμε, από εύλογιά—. Και διέταξε να τις βασανίσουν και να τις κάψουν ζωντανές.

— Άλλωστε ή κατηγορία της, ναιγείας ήταν, την εποχή εκείνη, ένα συνήθισμένο μέσον γιά όσους ήθελαν ν' απαλλαγούν από ένα έχθρό τους. 'Ο άπλοικός όγλος φοβόταν τόσο τους μάγους, ώστε ύποθετούσε άμέσως μιά τέτοια κατηγορία, χωρίς καν να την εξέλέγη, κι' απαιτούσε τιμωρία παραδειγματική.

Κατόπιν οι άνθρωποι της πήγαν στο μοναστήρι, όπου ζούσε από 15 γούνια ή πρώτη βασιλίτσα 'Αουδοδέρα, και τη σκότωσαν. Το 584, ό Χίλμπρικ δολοφονήθηκε απ' τους έβρους του. Έμειναν τώρα άντιμέτωπες ή Φρεδεγόνδη κι' ή Βρουγχιλδη, γίες των βασιλεύσεων της Νευστρίας και της Αυστρασίας. 'Η πρώτη είχε γυιο τον Κλοταριο Β', κι' ή άλλη τον Χίλντεμπερτ Β'. Ήταν αναπόφευκτο ν' αγωνισθούν μενεις έξοντάσεως της μιάς απ' τις δυό.

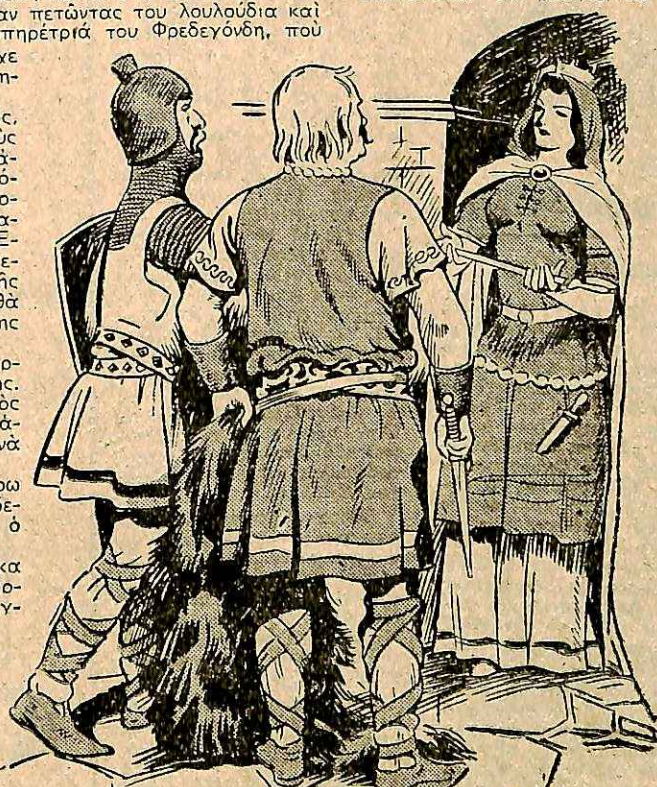
Πολέμησαν λοιπόν, μεταξύ τους με μίσος. 'Η Φρεδεγόνδη άνέθεσε σε μερικούς νέους κληρικούς, που της ήσαν άφρασημένοι, να δολοφονήσουν την έχθρά της. Τους άπλισε μάστιγα με μαχαίρια δικής της έφευρέσεως, που είχαν στις λεπίδες τους βαθεία αλάκια γεμάτα με δυνατά δηλητήρια. 'Αλλά ή έγκληματική αυτή άπόπειρα απέτυχε. 'Η Βρουγχιλδη σώθηκε, ακόμη μιά φορά.

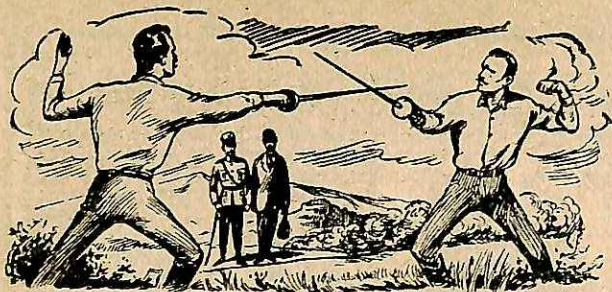
— 'Η Φρεδεγόνδη σκότωσε ακόμη και τον γέρο έπίσκοπο Πρετεστάτο, που είχε παντρευή το Μέροβικ με την Βρουγχιλδη. Ένας άνθρωπος της τον χτύπησε με το μαχαίρι του, την ώρα της θείας λειτουργίας. Κάποιος όμως Ιππότης ορκίσθηκε να εκδικηθ' το θάνατό του. 'Η σατανική Φρεδεγόνδη όμως κατάφερε να τού δώση να πη ένα δροσιστικό ποτό... που τον έστειλε σε λίγες στιγμές στον άλλο κόσμο! Είναι άπαραλήν άπό ένα ακόμη έχθρό της.

— 'Η έγκληματική ζωή της Φρεδεγόνδης τελείωσε στο Μοντιντιέ, το 597. Τα κακούργημάτα της έμειναν άξέχαστα, γιά να φέρουν πάντα τη φοίκη.

— 'Ετσι επαλήθευσαν τα λόγια που της είπε ό Πρετεστάτος, όταν είχε πάει να τον δ' να πεθάνη, γιά ν' απολαύση την άγωνία του:

— Θα προκαλ'ς τον άποτροπισισμό, σταύς αιώνας των αιώνων, κι' ή Θεά Δίκη θά ρίξη πάνω στο μισρό κεφάλι σου το αίμα μου!

Μεταξύ του Σπυριδωνος και του Κοφινιώτη πραγματοποιήθηκαν συνολικά έξι συμβολές...

Οί διασημότεροι Έλληνες μονομάχοι

Από ένα επεισόδιο στο Πλημμελειοδικείο

Το Φεβρουάριο του 1910 —έποχή μεταπαναστατικού παροξυσμού και μεγάλης επιδημίας μονομαχιών στο στρατιωτικό κόσμο, της πρωτευούσης — ο άλλοτε υπουργός των Σιδηροδρόμων και Αυτοκινήτων Γεώργιος Σπυριδωνός, νεαρός, τότε, ανθυπολοχαγός του πεζικού, έμονομάχησε, με ξίφος, με τον παλιό Αθηναίο δικηγόρο Κώστα Κοφινιώτη.

Ο Σπυριδωνός δέχτηκε, στην αρχή να χρησιμεύσει ως μάρτυς του τότε ανθυπολοχαγού Γεωργ. Ζαφειρόπουλου προς τον Κοφινιώτη, ύστερα από μια προσβλητική φράση του τελευταίου — τις βάρες του Ζαφειρόπουλου, κατά την εκδίκαση μιας οικογενειακής υποθέσεως, στο Πλημμελειοδικείο Αθηνών.

Ο Κοφινιώτης είχε παρακληθεί από κάποιο συνάδελφό του κι' ανέλαβε την υπεράσπισή της αντιδικίας του Ζαφειρόπουλου. Κατά την δική όμως, έχρησιμποιήσε φράσεις που θεωρήθηκαν προσβλητικές απ' τον αξιωματικό.

Ο Ζαφειρόπουλος που είχε απαλλαγεί, προηγουμένως της κατηγορίας απ' το Στρατοδικείο, θεωρούσε ότι ως αξιωματικός έπρεπε να βαρύνει απ' το δικηγόρο Κοφινιώτη. Κι' έτσι, κατέφυγε στους φίλους του, ανθυπολοχαγούς, τότε του πεζικού Γ. Σπυριδωνός και Νικ. Τσίπουρα και τους παρακάλεσε να τον αντιπροσωπεύσουν για τη λύση του ζητήματος.

Οι δύο νέοι αξιωματικοί, επισκέφθηκαν, αφού πήραν την εντολή του συναδέλφου τους το Κοφινιώτη, του έξηγησαν το σκοπό της έπισκέψεώς των, και τον παρακάλεσαν να δώσει τους αντιπροσώπους του.

Ο Κοφινιώτης προσπάθησε να πείσει τους επισκέπτες του ότι αυτός έκτελούσε απλώς, τα δικηγορικά του καθήκοντα. Οι ανθυπολοχαγοί Σπυριδωνός και Τσίπουρας του απάντησαν, ότι έφ' όσον είχαν εντολή μαρτύρων, δεν ήταν αρμόδιοι να κρίνουν αυτοί την υπόθεσι.

Ο Κοφινιώτης επέμεινε στις απόψεις του και οι δύο αξιωματικοί έφυγαν και άνεκοίνωσαν στον πελάτη των την απάντησι που είχαν

παρεί. Η απάντησι αυτή των μαρτύρων σύμφωνα μ' επιθυμία του Ζαφειρόπουλου δόθηκε και έγγραφως.

Το γράμμα αυτό κατόπιν δημοσιεύθηκε απ' το Ζαφειρόπουλο, όπως είχε το δικαίωμα σε μια αθηναϊκή εφημερίδα (24 Φεβρουαρίου 1910). Το γράμμα το συνώδεσε με δικό του σημείωμα που κατέληγε ότι άφηνει «το χαρακτηρισμό του κυρίου αυτού (του Κοφινιώτη) στους άναγνώστες και το Δικηγορικό Σύλλογο, που έχει το άτυχημα να τον συμπεριλαμβάνει μεταξύ των μελών του».

Στην προσβλητική αυτή δημοσίευσι, απάντησε στο φύλλο της άλλης μέρας της ίδιας εφημερίδας, ο δικηγόρος Κοφινιώτης, δικαιολογώντας την άρνησι του να δώσει μάρτυρες για μια ανυπαρκτή διαφορά. Κατηγορούσε δε τους ανθυπολοχαγούς Σπυριδωνά και Τσίπουρα ότι δεν είχαν αναφέρει όπως έπρεπε τους λόγους της άρνησεως του και τη δικαιολογία που έπρεπε να δώσει. Καταλήγοντας έτόνιζε ότι ο δικηγορικός κόσμος και η κοινωνία δεν περιέμεναν τις συστάσεις του κυρίου αυτού (του Ζαφειρόπουλου) για να μορφώσουν τη γνώμη τους για κείνον.

Απ' το σημείο αυτό η υπόθεσι άρχισε να περιπλέκεται γιατί δημιουργήθηκε νέα διαφορά και άφορμη μονομαχίας μεταξύ Κοφινιώτη και των ανθυπολοχαγών Σπυριδωνός και Τσίπουρα.

Ο Γεώργιος Σπυριδωνός τότε, έπειδη θεώρησε ότι έθίγετο απ' το περιεχόμενο του γράμματος, έστειλε μάρτυρες προς το δικηγόρο Κοφινιώτη, που δέχτηκε την πρόσκλησι και ώρισε κι' αυτός μάρτυρες.

Ακολούθησε η συνάντησι των τεσσάρων μαρτύρων και η συζήτησι της υποθέσεως. Οι μάρτυρες του Κοφινιώτη προσπάθησαν να έξηγησουν και να δικαιολογήσουν τη στάσι του πελάτη τους, και τελικά δήλωσαν, ότι στο γράμμα που δημοσίευσε για ν' απαντήσει στο Ζαφειρόπουλο, δεν υπήρχε πουθενά έννοια προσβολής από μέρους του Κοφινιώτη για τους μάρτυρες και δεν τον θεωρούσαν υποχρεωμένο να δώσει έξηγη-

σεις. Την άποψι αυτή, φυσικά, δεν παραδέχτηκαν οι μάρτυρες του Σπυριδωνός. Τελικά οι μάρτυρες, μετά από πολλές συζητήσεις, αποφάσισαν να λυθή η διαφορά στο πεδίο της τιμής. Στο πρωτόκολλο που υπογράφηκε περιλαμβάνονταν οι έξης όροι:

Ήμερα και ώρα: 4 Μαρτίου 1910, 11 π.μ. Τόπος συναντήσεως: Έπαυσι Βερσή, κοντά στο Γουδί. Όπλο: τριγωνικά ξίφη όμοιογενή και όμοιοβαρή. Διάρκεια πάλης, μέχρι αποτελέσματος που να καθιστά άδύνατη την έξακολούησι της μονομαχίας.

Στις 11 το πρωί λοιπόν της 4ης Μαρτίου 1910, οι δύο αντίπαλοι, οι μάρτυρές τους και οι γιατροί, έφθασαν στην Έπαυσι Βερσή. Ως μάρτυρες στη μονομαχία παρευρέθηκαν από μέρους του Σπυριδωνός ο ίλαρχος Ζυμβρακάκης και ο ανθυπίαρχος Γρίβας. Από μέρους δε του Κοφινιώτη ο υπολοχαγός Δημητρόπουλος κι' ο ανθυπίαρχος Βάλλης.

Αφού πέρασαν λίγα λεπτά για την εκκλήρωσι των διατυπώσεων που προβλέπονται απ' τους κανόνες μονομαχίας και οι μάρτυρες εξέτασαν τα ξίφη, άρχισε η πάλη με το προστάγμα του άρχηγού της συναντήσεως Ζυμβρακάκη.

Από την αρχή φάνηκε η υπεροχή του Σπυριδωνός (που υπήρξε και καθηγητής της όπλομαχητικής στο Στρατιωτικό Σχολείο Ευελπίδων).

Πραγματοποιήθηκαν συνολικά έξι συμβολές. Στην τελευταία ο Σπυριδωνός τραυμάτισε τον Κοφινιώτη στον άριστερο βραχίονα, κοντά στον πίκυ.

Οι γιατροί των δύο αντίπαλων έέκκας και Κούμαρης μπήκαν στη μέση και αφού εξέτασαν το τραύμα έγινωμάτευσαν, ότι η μονομαχία έπρεπε να θεωρηθεί ότι είχε λήξει.

Το τραύμα του Κοφινιώτη δέθηκε πρόχειρα και μετά ώδηγήθηκε ο ίδιος στον «Ευαγγελισμό». Οι αντίπαλοι άποχωρήστηκαν χωρίς να συμφιλιωθούν, άργότερα, όμως έγιναν φίλοι.

Άλλα η υπόθεσι δεν έληξε με την παραπάνω αίματηρη έξοφισμα, γιατί ο Κοφινιώτης είχε ακόμα ανεξόφλητο το λογαριασμό του με τον ανθυπολοχαγό Ζαφειρόπουλο.

Με τη βελτίωσι του τραυμάτος του, απ' τη μονομαχία του με το Σπυριδωνά, δέχτηκε να μονομαχήσει και με τον ανθυπολοχαγό Ζαφειρόπουλο.

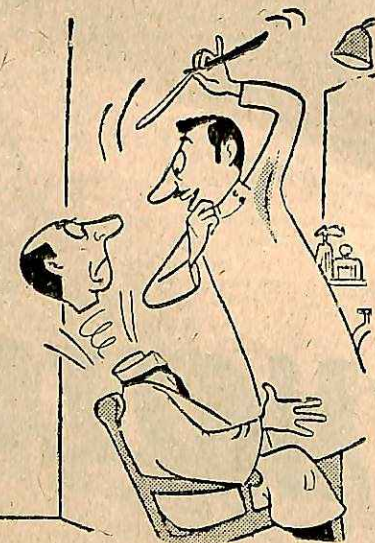
Η μονομαχία αυτή πραγματοποιήθηκε στις 13 Μαρτίου ώρα 11 το πρωί, στη θέση Γουδί, ανατολικά του νέου φθισιατρείου, με πιστόλια του Τ. Ράλλη.

Μάρτυρες του Ζαφειρόπουλου ήταν οι υπολοχαγοί Έδιπίδης και Γαρδικας και του Κοφινιώτη οι δικηγόροι Ράλλης και Καποδίστριας. Ανταλλάχτηκε μια βολή χωρίς αποτέλεσμα και η μονομαχία έληξε.

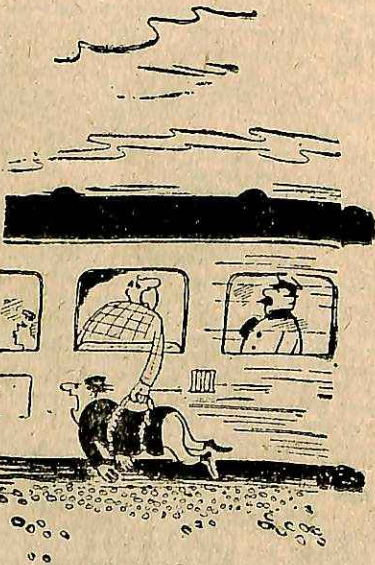
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Αν δεν με χτυπούσε ένα αυτοκίνητο κι' αν δεν με τρέλαινε ένας φροδρός ποδόδοτος, θα περνούσα πολύ ευχάριστα τις γιορτές!...

— Ω!... Με συγχωρείτε!...

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

— Πρόσχεθε Θρασύβουλε! Περνάει ο έλεγκτής!...

Ο άγνωστος ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Δεν κανίζει πολλά πούρα και κοιμάται «σαν πουλάκι»

Πού μπορεί κανείς να βρή τις περισσότερες άγνωστες και πικάντικες πληροφορίες, για την ιδιωτική ζωή του Τσώρτσιλ; Πού άλλου, παρά σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε ο αστυνομικός επιθεωρητής Τόμπσον, που υπήρξε ο σωματοφύλακός του επί 25 χρόνια; Ο τίτλος του είναι άρκετα ευγλωττός: «Ήμουν η σκιά του Τσώρτσιλ».

Απ' αυτό λοιπόν μαθαίνουμε πρώτα — πρώτα ότι ο γηραιός Άγγλος πρωθυπουργός, ο «πατέρας της νίκης», έχει τόσο παρατηρητικότητα, ώστε δεν του ξεφεύγει καμιά λεπτομέρεια, για κάθε ζήτημα που τον απασχολεί. Κυττάζοντας π. χ. τα ψεύτικα πολεμικά και αεροπλανοφόρα, που ναυλοχούσαν στο Σκάπα Φλόου κατά τον πόλεμο, για την έξαπάτησι του έγχθρου, είπε ξαφνικά:

— Βρήκα τι λείπει απ' αυτά τα πλοία! Δεν υπάρχουν γλάροι γύρω τους. Δεν μπορεί να μιν το προσέξουν άμέσως τα έγχθρικά αεροπλάνα! Και διέταξε να ρίχνουν τακτικά διάφορα φαγώσιμα απ' τα ψεύτικα πλοία στη θάλασσα, για να μαζεύωνται γύρω τους οι γλάροι.

Ο Τσώρτσιλ δεν πολυενδιαφέρεται για την προσωπική του ασφάλεια. Κάποτε, που είχε φέρει μαζί του από την Άγγλια στο Παρίσι το υπόδειγμα μιας νέας αυτομάτου συσκευής, που αποτελούσε στρατιωτικό μυστικό, είπε στον Τόμπσον: — Να μένετε στο ξενοδοχείο και να φυλάτε το μηχανήμα. Αυτό είναι πολύ σπουδαιότερο από μένα!...

Πιστεύει άλλωστε πως είναι ίκανός να σφυραχτεί άμεσα τον τόν έαυτού του από κάθε κίνδυνο. Η αλήθεια δε είναι ότι διακρίνεται για τη σκοπευτική του δεινότητα με τουφέκι και ίδιος με περιστροφή Κόλτ. Όταν έδωγε για τη Γαλλία, στις τελευταίες μέρες πριν από την κατάρευσή της, ζήτησε απ' τον Τόμπσον να του φέρη το ρεβόλβερ του, για να το πάρη μαζί του.

— Δεν έξερει κανείς τι μπορεί να συμβή... είπε. Και δεν έννοώ να με πιάσουν αίχμάλωτο, ζωντανό!

Η χειρότερη συνήθειά του ήταν — κατά τη γνώμη του σωματοφύλακός του — να παρακολουθή από την ταράτσα του σπιτιού του τις γερμανικές αεροπορικές επιδρομές, τις εκρήξεις και τις πυρκαγιές που άναθαν οι βόμβες στο πολυπαρές Λονδίνο. Καθησύχαζε δε τον άνησυχο Τόμπσον, λέγοντάς του:

— Δεν πρόκειται να πεθάνω πριν νάρθη η ώρα μου. Γιατί λοιπόν να φυλάγωμαι!...

Ο Άγγλος πρωθυπουργός έγινε κάποτε έξω φρενών μαζί του, έπειδη τον έσπρωξε απότομα πίσω από μια πόρτα, για να τον προστατεύση από τα θραύσματα μιας βόμβας που είχε πέσει σε μικρή απόστασι.

Θά πιστεύετε, άσφαλώς, ότι ο Τσώρτσιλ κάνει μεγάλη καταναλώσι πούρων. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίστιμο, καψίμο, σκωροφαγία, έθαρμαμένο καβάλλοι διορθώνονται δι' ύψανσεως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος εις το έξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρινίτες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», Δώρου 5γ' (1ον πάτωμα), Άδελφοί Λώλη, Τηλέφ. 55-314.

Στην πραγματικότητα, κρατάει στο στόμα του ένα πούρο, το ίδιο πάντα, επί μια ή δυό ώρες. Μασσουλώνει την άκρη του, τ' άφινει να σβύσει, το ξανανάβει πολλές φορές, απασχολημένος απ' τη δουλειά του. Ξέρει άλλωστε πως ο κόσμος έχει συνήθεισι να τον βλέπουν με το πούρο στο στόμα, και προσπαθεί να μη τον άπογοιτεύση...

Το ίδιο συμβαίνει και με το ποτήρι του ούισκυ, που έχει διαρκώς στο πλευρό του, όταν εργάζεται. Τ' άφινει συνήθως εκεί, ξεχασμένο, και δεν τ' άγγίζει σχεδόν καθόλου. Κι' όμως, όσοι τον βλέπουν έτσι, φαντάζονται πως έχει άδυναμια στο πιότη...

Το πρωί, εργάζεται η δέχεται τους επισκέπτες του στο κρεβάτι. Παιρνει επείτα το μπανιο του, ξυρίζεται μ' ένα ηλεκτρικό ξυράφι και γνύνεται για το μεσημεριανό φαγητό. Ύστερα εργάζεται μια ώρα περίπου, και κατόπιν πέφτει να κοιμηθή, σκεπάζοντας τα μάτια του μ' ένα έπιδεσμο από μαύρο σατέν, για να τα ξεκουράσι.

Σ' όλα τα ταξείδια έχει πάντα μαζί του αυτόν τον έπιδεσμο. Πολλές φορές, όταν βρίσκεται σ' αυτοκίνητο, σκεπάζει τα μάτια του, γέρνει προς τα πίσω και άποκοιμείται ήσυχα. Άλλα και στο σπίτι του τον παίρνει άμέσως ο ύπνος, μόλις το κεφαλι του άγγίξη το μαξιλάρι.

Έπειτα από ένα δεύτερο μπάνιο κι' από το βραδυνό φαγητό, πηγαίνει καπου-καπου στον κινηματογράφο. Συνήθως όμως, ξαναρχίζει την εργασία του και τη συνεχίζει ως τις «μικρές» ώρες, εξαντλώντας το όριο της άντοχής, τόσο του έαυτού του όσο και της γραμματέως του που έχει παντρευτή τώρα με τον Τόμπσον. Πολλές φορές, μάλιστα η γραμματέως του άποκοιμήθηκε, σ' ένα διάλειμμα της υπαγορεύσεώς του! Κι' άλλοτε πάλι συνέβη να πάρη ο ύπνος και τους δύο, από την υπερκόπωσι!

Όταν υπαγορεύη, ο Τσώρτσιλ συνοδεύει τις φράσεις του με ζωηρές και έμφαντικές χειρονομίες, σαν να μιλά σε καμιά συγκεντρωσι. Μπορεί δε και να δακρύση άκούη, σε μια συγκινητική περικοπή, π.χ. όταν γίνεται λόγος για μια καταστροφή.

Ε.α. φίλιμ που είδε έπανελημμένως, χωρίς να το θελήση, ήταν το «Λαίδη Χάμιλτον», με τη Βίβλιον Λη του Λωρενς Όλνιέ. Περισσότερο όμως απ' τον κινηματογράφο, του άρέσει η μουσική, και ίδιος τα στρατιωτικά έμβατήρια και τα λαϊκά τραγούδια της πατρίδος του.

Η δραστηριότητάς του κι' η σκληρή εργασία του, δείχνουν πόση χαρά βρίσκει στη ζωή. Τα κυριότερα προτερήματά του είναι η άπόλυτη τιμιότης, η άκεραιότης, η ευθύτης και η ειλικρίνεια.

Ζητάει να έπωφεληθή από τα προνόμια που του παρέχει το άξίωμα του. Αν π.χ. χρησιμοποίησε κρατικό αυτοκίνητο, έσω και για το μικρότερο ταξείδι ιδιωτικής φύσεως, σημειώνει τα χιλιόμετρα που διέτρεξε, για να χρεωθεί με το ανάλογο χρηματικό ποσόν. Κι' όσας γυριζόταν από το έξωτερικό, έπιμένει να ζη από το έξωτερικό, για κάθε πλήρωση κανονικό ποσό, για κάθε αντικείμενο που έχει αγοράσει, έστω και το πιο μικρό.

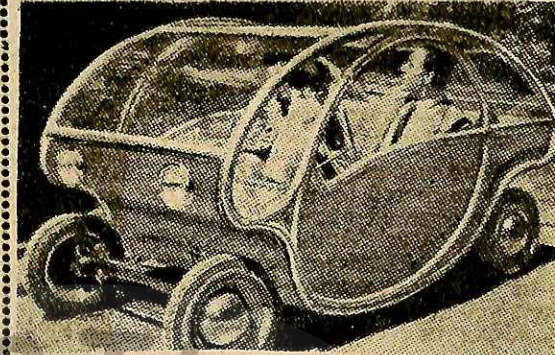
Άγαπάει τις γάτες και τα δέντρα. Είναι άριστος κολυμβητής και στριφογυρίζει μέσα στη θάλασσα σαν νεροχελώνα!

Όσο για το πάθος του για τη ζωγραφική, στις ήμερες της αγίας του είναι ίκανός ν' αρχίση να ζωγραφίζει απ' το πρωί έως και να συνεχίση ώς τις 7 το βράδυ, με μια μικρή διάκοπή για το μεσημεριανό φαγητό.

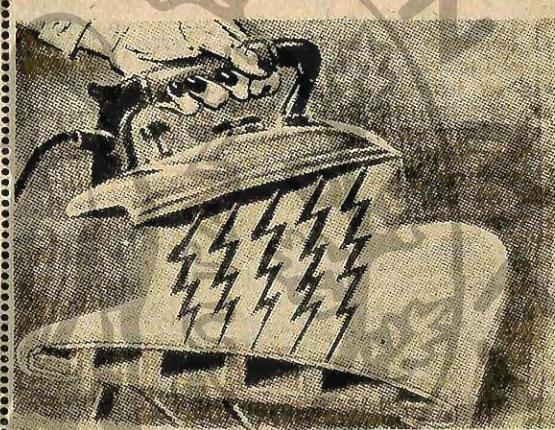
Η ΡΙΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Αυτή είναι η πρώτη φωτογραφία της Ρίτας Χαίηγου-ωφ μετά την όριστική έπάνοδό της στα στούντιο της «Κολούμπια». Η Ρίτα άσνήθηκε στην άσχη να γυρίση το φίλμ που της προσέριε η εταιρεία της. Όταν είδε όμως πως οι διευθυνταί της δεν ήσαν διατεθειμένοι να υπονώησουν, άλλαξε άπόφασι και υπέδειξε μόνο μερικές τροποποιήσεις στο σενάριο. Σήμερα όλα έχουν τακτοποιηθή και το γύρισμα της ταινίας άρχισε και προχωρεί κανονικά.

ΕΝΑ ΕΥΛΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το αυτοκίνητο αυτό που κατασκευάστηκε από τον Γάλλο μηχανικό Πάλ Άρζάνς ζυγίζει 130 κιλά και μπορεί ν' αναπτύξη ταχύτητα 40 χιλιομέτρων την ώρα. Η καροσσειά του είναι όλόκληρη από έλασρό έξυλο και τα τζάμια έχουν αντίκατασραδή από μια διαφανή πλαστική ύλη. Το νέο αυτοκίνητο ύστερη σε κομωότητα, έχει όμως ένα σπουδαίο προσόν: είναι πάμφθινό.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Με το μαγνητικό αυτό σίδερο, το σιδερώμα θα πάψη να είναι κουραστικό για τις νοικοκυρές γιατί δεν θα απαιτείται εκ μέρους των καμιά προσπάθεια. Ηλεκτρικοί μαγνήτες τοποθετημένοι μέσα στο σίδερο και κάτω από την πλάκα του σιδερώματος θα έξασφαλίζουν την άπαιτούμενη πίεσι.

Θρύλοι και παραδόσεις

Η σκοτεινή νύχτα, είχε απλώσει τα μαύρα της πέπλα πάνω απ' την ώραία Γρανάδα, που η βροχή είχαν έρημώσει τους δρόμους της. Κανείς δεν κυκλοφορούσε έξω αυ-

ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΓΡΑΝΑΔΑΣ

Ο προδωμένος σύζυγος έκοψε μ' ένα μαχαίρι τη μεταξένια σκάλα...

τη την τόσο προχωρημένη ώρα.

Στην καμπή του δρόμου, που έφερνε στο μαυριτανικό πύργο του μαρκήσιου Μιγκουέλ ντ' Αρμπάελ, διαγράφηκε η ψηλή σιλουέττα ενός άνδρος, που με το βλέμμα καρφωμένο στο παράθυρο του κοιτώνα της πυργοδέσποινας, βάδιζε με γοργό βήμα προς τα εκεί...

Στο μεταξύ η βροχή δυνάμωσε και κάθε τόσο οι αστραπές φωτίζαν την όμορφη ισπανική πόλη. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε τον άγνωστο να συνεχίζει το δρόμο του.

Τί σημασία μπορούσε να έχει η βροχή για τον όμορφο ιππότη, που η καρδιά του έλυωνε από έρωτα για την ώραία πυργοδέσποινα;

Ο ιππότης δόν Έρρίκο ντε Σαραχά, κόμης της Μαρτινίκας, θα μπορούσε να παλέψει ακόμη και μ' όλοκληρο στρατό, προκειμένου να φτάσει ως τη δέσποινα των ονείρων του και να την κερδίσει.

Πώς ήταν δυνατόν να υποχωρήσει μπρος σε μια θύελλα, όσο κι' αν ήταν τρομακτική; Δεν τον φόβιζαν τα στοιχεία της Φύσεως, ή μανία της καταιγίδας, ή βροχή, ή άνεμος και τ' αστραπιδόροντα.

Με το κορμί όρθωμένο, μουσκεμένο ως το κόκκαλο, προχώρησε προς τον ψηλό, σταχτόμαυρο πύργο. Εκεί στάθηκε κάτω ακριβώς από τα παράθυρα της όμορφης πυργοδέσποινας Μαργαρίτας, μαρκησίας ντ' Αρμπάελ! Στάθηκε περιμένοντας τη στιγμή, που, όπως είχαν συμφωνήσει, η άκουστή για την όμορφιά, την αδρότητα και τη χάρη της μαρκησία θα πρόβαλλε στο πανύψηλο παράθυρο, για να του ρίξει την μεταξένια σκάλα, που θα τον έφερνε ως την αγκαλιά της, μεθυσμένο από άνεπνοτη εύτυχία...

Μια βαθειά τάφος, γεμάτη με άπανάμω με θολό νερό, τον χώριζε από

τον πύργο. Η κρεμαστή γέφυρα, που έωνε τον δρόμο με την είσοδο του πύργου είχαν ανασπώθη, όπως γινόταν κάθε βράδυ, όταν ο μαρκήσιος ντ' Αρμπάελ γύριζε στον πύργο. Ο κόμης για να περάσει απέναντι, έπρεπε να υπερπηδήσει την πλατειά τάφο.

«Ερρίκε τότε το βλέμμα του στα βαθειά νερά και συλλογίστηκε αν δεν ήταν φρονιμότερο να φύγει... Δεν είχε αποτελειώσει τη σκέψη του, που γι' αυτήν χαρακτήρισε τον εαυτό του για δειλό, όταν σ' ένα ψηλό παράθυρο του πύργου φάνηκε μια ακαθόριστη σκιά κι' ύστερα μια τρεμουλιαστή φωτεινή αχτίδα. Ο κόμης ντε Σαραχά

άνασκήρτησε. Το φωτισμένο παράθυρο ήταν της αγαπημένης του, που με τα χέρια της τούδινε το συμφωνημένο σύνθημα να τρέξει κοντά της.

Ο κόμης της έστειλε ένα γοργό φιλί. Κι' άψηφώντας κάθε κίνδυνο, μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα, βρέθηκε απέναντί του στον τοίχο του πύργου.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε τότε, όμορφο ρόδο της Γρανάδας κι' ανεκτίμητο διαμάντι των Αντιλλών, εύωδιστό λουλουδι της Άνδαλουσίας, ρίξε μου τη σκάλα ναρθω ν' αποθέσω την καρδιά μου στα πόδια σου και να βρω κοντά σου την εύτυχία μου... Περιμένω με λαχτάρα τη θεία αυτή στιγμή.

Με μια γοργή κίνησι η μαρκησία, που τα μεγάλα μαύρα ουρά της έλαμπαν στο σκοτάδι σαν διαμάντια, άφρησε να γλιστρήσει κάτω η μετάξινη σκάλα, να φτάσει ως τα πόδια του έρωτευμένου ιππότη.

Εκείνος την άρπαξε στα δυνατά

χέρια του κι' άρχισε ν' ανεβαίνει μ' ευκίνησια.

Την ώρα εκείνη η μπόρα δυνάμωσε. Μα ο ιππότης δεν έδωσε σημασία και συνέχισε την αναρρίχησή του, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα του στην όμορφη μαρκησία.

Δεν έμεναν τώρα παρά λίγα σκαλιά όταν ξαφνικά φάνηκε πίσω απ' τη γυναίκα σιλουέττα, το σώμα ενός μανιασμένου άντρα κι' αμέσως αντήχησε μέσα στη νυχτερινή σιωπή μια βαρεία φωνή:

— Τιποτένιο! Μα το ξίφος του προνόου μου Μπαγιό κι' όλους τους θεούς και τους δαίμονες, θα πεθάνετε κι' οι δύο σας. Πρώτα όμως, έσ' άχρειε, που δεν σέβεσαι την τιμή των παντρεμένων γυναικών. Οι σατανάδες της Κολάσεως ως παραλάβουν την ψυχή σου!

Η όμορφη μαρκησία, μπροστά στον τρομερό κίνδυνο, συγκλονίστηκε. Βρήκε ωστόσο τη δύναμη να φωνάξει στον κόμητα που ήταν μετέωρος, μεταξύ ουρανού και γης, κρεμασμένος απ' τη σκάλα:

— Φύγε, σώσε τη ζωή σου για το Θεό, αγαπημένε μου! Ο άντρας μου! Ο άντρας μου! Φύγε, όσο είναι ακόμα καιρός!

Ο κόμης ντε Σαραχά, που φημιζόταν για το θάρρος του, θέλησε τότε μ' ένα πήδημα να περάσει το παράθυρο και να προστατέψει τη ζωή της αγαπημένης του. Μα δεν προόφτασε. Άγριος, όρμητικός, παράφορος ο προδωμένος σύζυγος, είχε πλησιάσει στο περούλι του παραθύρου και κοκλώντας στο ένα του χέρι έναν πυρσό και στο άλλο ένα καταλανικό μαχαίρι, έκοψε γρήγορα τη μεταξένια σκάλα χαμογλώντας σκληρά.

Κι' εκεί κάτω από το κόκκινο σαν αίμα φως του πυρσού, το δράμα συμπληρώθηκε. Και καθώς το κορμί του ιππότη Σαραχά γινόταν μέσα στα θολά νερά της τάφου, ο μαρκήσιος γύρισε στη μισολιποθυμισμένη γυναίκα του, που βρισκόταν δίπλα του, και της φώναξε με λύσσα:

— Έτσι πεθαίνουν όσοι ατιμάζουν έναν ευπατρίδη σαν έμένα! Ναί, μα τα κόκκαλα των προγόνων μου!

Υστερα, αρπάζοντάς την από τα μαλλιά, άσυγκίνητος μπροστά στην όμορφη της, ανάληπτε στα δάκρυά της, την πέταξε γάμω στο πάτωμα και πρόφερε άγρια:

— Η σειρά σου τώρα! Προσευχήσου αμέσως και σύστησε την ψυχή σου στο Θεό, πριν έγώ την παραδώσω στον διάβολο!

Μισότρελλο από τον τρόμο ή όμορφη άμαρτωλή, δεν βρήκε τη δύναμη ν' απαντήσει.

— Α! έτσι, έ: ούρλιαξε ο μαρκήσιος. Δεν μιλάς; Τον κλαίς μόνο! Πήγαινε λοιπόν μαζί του να κούψης την ντροπή σου στην αιώνια Κόλασι. Ά-τιμη!...

Και σηκώνοντάς την, σάν μια κουκλα, στα νερά του μπράτσου, την πέταξε έξω από το παράθυρο στα θολά νερά της τάφου...

Πέρασαν μήνες, χρόνια, αιώνας. Η παράδοσι όμως, διατήρησε την έρωτική τοαγωδία, κι' ο θρύλος λέει ότι τα μεσάνυχτα, κοντά στον έρειπώμένο πιά πύργο, τα νερά της τάφου αψήνουν τα μεσάνυχτα λυπητερούς στεναγμούς, λές κι' οι ψυχές των δυο αγαπημένων θρηνούν για το τραγικό τέλος του μεγάλου έρωτά τους...

ANTONIO KAPPEPA

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΚΟΜΗ ΜΕ ΒΕΒΑΙΩΤΗ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΤΕΡΗΘΝΟΣ. ΤΗΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΗΣ ΑΥΤΗΣ ΠΑΘΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ. ΤΗΝ ΕΧΟΥΝ ΑΠΟΔΩΣΕΙ ΣΕ ΚΑΚΗ ΔΙΑΤΡΟΗ, ΚΙ' ΟΥΩΣ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΙ' ΟΙ ΝΕΟΖΗΛΑΝΔΟΙ ΠΟΥ ΚΑΙΟΤΡΩΝΕ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΠΟΛΥ ΑΠΟ ΤΕΡΗΘΝΟΣ. ΕΝΩ ΟΙ ΜΕΞΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΙΝΔΟΙ ΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗΝ ΣΥΝΕΘΗΝ ΜΟΛΟΝΤΙ ΔΙΑΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΑΣΗΜΑ. ΕΞ ΆΛΛΟΥ, ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΑΙ ΟΙ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟΙ ΣΕ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΝΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ. ΠΕΙΝΟΥΣΑΝ, ΠΑΘΑΙΝΑΝ ΑΔΙΤΑΙΝΩΣΕΙ, ΔΧΙ ΟΥΩΣ ΚΑΙ ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ.

Άλλοι υποστηρίζουν ότι η δίαιτα με μαλακές τροφές προκαλεί τερηθόνα. Κι' όμως δεν την παθαίνουν οι ιθαγενείς της Πολυνησίας, μολοντί τρώνε κυρίως ψάρια και φρούτα.

Πολλοί την αποδίδουν στην κατάχρησι ζάχαρης, αλλά οι ιθαγενείς των Δυτικών Ινδιών μασούν συνεχώς ζαχαροκάλαμο, χωρίς να χαλάνε τα δόντια τους. Τέλος, συνιστάται από τους ειδικούς ο έπιμελής καθαρισμός των δοντιών έπειτα από κάθε γεύμα, κι' όμως οι Σαμουά κι' οι Έσκιμώοι, που δεν μεταχειρίσθηκαν ποτέ οδοντόβουρτσά, έχουν περίφημα και γερότατα δόντια.

Πάντως, μολοντί, δεν έχει εξακριβώσει την προέλευσι αυ- της της παθήσεως, η Έπιστήμη έχει προσδεύσει αρκετά ως προς τα μέσα προφυλάξεως απ' αυτήν. Υπάρχουν π.χ. σήμερα αμυνιοχούσι οδοντό- παστες που ελαττώνουν κατά 20 % την τερηθόνα, γιατί εξουδετερώνουν τα όξέα που σχηματίζονται μέσα στο στόμα από τις αμυλώδεις και τις ζαχαρούχους τροφές και καταστρέφουν το σιάλο των δοντιών.

Ακόμη καλύτερα αποτελέσματα έχει δώσει στις δοκιμές της μια οδοντόκονια με πενικιλίνη, που καταστρέφει τα μικρόβια της τερηθόνας. Άπεδείχθη δηλαδή ότι ελαττώνει κατά 55 % τα κρούσματα της τερηθόνας.

Τέλος, δοκιμάζεται τώρα μια νέα «σίκλα» χωρίς ζάχαρη, με «νιτροφουράνιο», μια μικροβιοκτόνο χημική ουσία. Όταν τη μασάει κανείς επί 10 λεπτά έπειτα από κάθε γεύμα, προφυλάσσεται κατά 60 % από την τερηθόνα.

Για την προφύλαξι των δοντιών των παιδιών συνιστάται η επάλειψί τους με άραιή διάλυσι (2 %) φθοριοχού νατρίου.

Μετά τα 35 χρόνια, τα κρούσματα της τερηθόνας άοκίζουν να ελαττώνονται —ευτυχώς γιατί άλλως οι μεσοκοποι δεν θα-χαν πιά ούτε ένα δόντι. Γίνονται όμως τότε συχνότερες οι παθήσεις των ούλων και των φατνιών (ουλίτις, πυόρροια, κλπ.), που κάνουν τα δόντια να κουνιούνται και να πέφτουν σιγά-σιγά. Άλλοτε οφείλονται σε άδισταίμωσι ή σε κακή δίαιτα, κι' άλλοτε στην αποσύνθεσι των τροφών ανάμεσά στα δόντια, που έρεθίζει τα ούλα και διευκολύνει τη μόλυνσι τους από μικρόβια. Το κίνισμα συντελεί σημαντικά σ' αυτές τις παθήσεις. Πράγματι, η ολίτις είνε 7 φορές συχνότερη στους καπνιστάς, παρά σ' εκείνους που δεν καπνίζουν.

Αν εξ άλλου ένα δόντι είνε ψηλότερο απ' όσο πρέπει, πιέζεται υπερβολικά κατά τη μάσησι, κουνιέται μέσα στο φατνίο του και μολύνεται. Άν πάλι είνε πολύ χαμηλό, δεν εργάζεται κανονικά κι' έτσι τα ούλα του άτρω-χληνέ, δεν εργάζεται το αίματός.

Η θεραπεία, σε καθεμιά απ' αυτές τις περιπτώσεις, πρέπει νάνε ανάλογη προς την αιτία που προκάλεσε την πάθησι. Πει νάνε ανάλογη προς την αιτία που προκάλεσε την πάθησι, ένο-Οι φρονιμίτες άποτελούν μια ακόμη πηγή βασάνων, ένο-χλήσεως και πόνων για την ανθρωπότητα. Φυτάνουν ελα-ττωματικά, πιέζουν τα άλλα δόντια, και συνήθως χαλάνε γρή-γορα —γιατί είνε δόντια άτελη και άνοστα για το σμει-νό άνθρωπο. Άκόμη κι' η εξαγωγή τους είνε δύσκολη και κά-πως επικίνδυνη, γιατί οι ρίζες τους μπλέκονται με τις ρίζες των διπλώνων δοντιών.

Ευτυχώς για τα άμετρητα θύματα των παθήσεων των δον-τιών, οι οδοντογίατροί διαθέτουν σήμερα νέες μεθόδους θε-ραπείας των, έντελως άνώδυνες. Έχουν π.χ. τρυπάνια με-ροσπείας των, έντελως άνώδυνες. Έχουν π.χ. τρυπάνια με-ροσπείας των, έντελως άνώδυνες. Έχουν π.χ. τρυπάνια με-ροσπείας των, έντελως άνώδυνες.

Ήταν γνωστό από καιρό ότι ο πόνος που προκαλεί το τρυπάνι στο δόντι, οφείλεται κυρίως στη θερμότητα που άνα-πτύσσεται με την ταίδη, καθώς περιστρέφεται γρήγορα. Ένα μικρό τρυπάνι μπορεί να δημιουργήσει θερμοκρασία 80 βα-θμών περίπου, κι' ένα μεγάλο μέχρι 550 βαθμών! Πάνω ό-μως από τους 50 βαθμούς, το νεύρο του δοντιού άρχίζει πιά

Ανώδυνες Θεραπείες ΔΟΝΤΙΩΝ

Καταργείται το βασανιστικό «τρυπάνι»

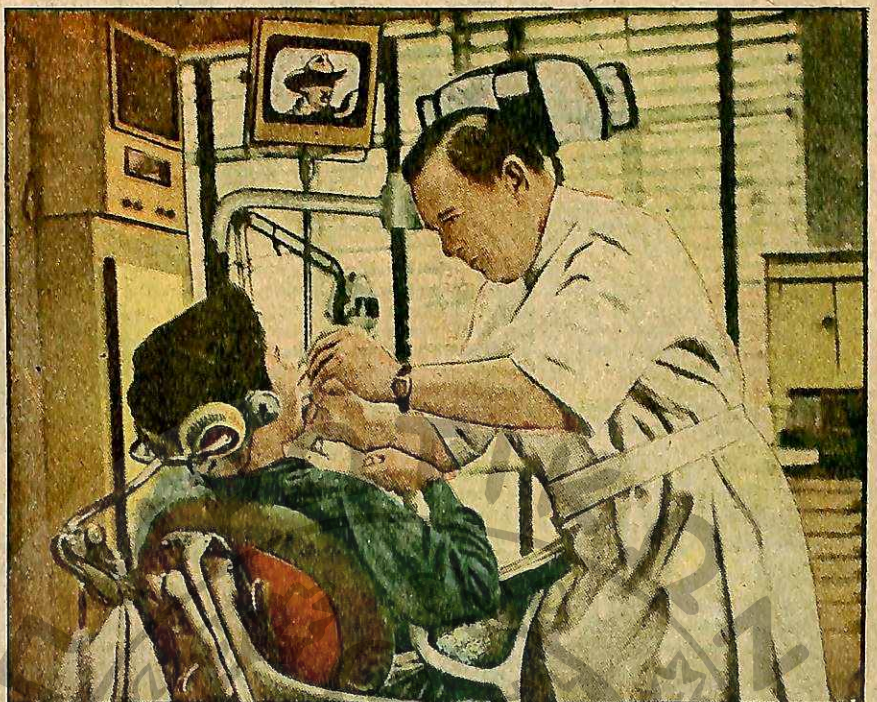
να πονή. Ο Άμερικανός λοιπόν, οδοντογίατρος Τσέ-στερ Χένσελ επινόησε ένα τρυπάνι έφοδιασμένο μ' έ-να λεπτό λαστιχένιο σω-λήνα, απ' τον όποιο τρένει συνεχώς νερό πάνω στο δόντι και δεν το άφίνει να ζεσταθή. Έτσι, ο πόνος περιορίζεται στο ελάχιστο.

ή λείπει τελείως.

Άλλά και η πίεσις του τρυπανιού πάνω στο χαλασμένο δόντι άποτελεί μια δεύτερη αίτια πόνου. Γι' αυτό ο δόκτωρ Ρούπερτ Μπλάκ το άντικατέστησε με μια συσκευή που έκσφενδονίζει με όρημ πάνω στο δόντι σκόνη όξειδίου του άργιλλίου, με ταχύτητα 300 μέτρων στο δευτερόλεπτο. Η ουσία αυτή κατατρώγει το σκληρό σιάλο, χωρίς να προκαλέσι διόλου πόνο. Άν συναντήσι κατά λάθος τα ούλα, δεν τα βλάπτει καθόλου, για-τί είνε μαλακά. Κατόπιν η σκόνη άπορροφάται πάλι από την ίδια συσκευή, κι' έτσι δεν ύπάρχει κίνδυνος να την καταπι-νει κανείς ή να την εispνεύσει. Με το σύστημα αυτό, το δόντι όχι μόνο δεν θερμαίνεται καθόλου, αλλά ψύχεται λίγο.

Το μόνο μειονέκτημα της μεθόδου αυτής είνε ότι δεν μπο-ρεί να χρησιμοποιηθή για κρυμμένες κουσάλες, γιατί ο όδο-ντογίατρος πρέπει να βλέπει το σημείο όπου ενοάγεται.

Δοκιμάζεται, τέλος, ένα νέο «υπερηχητικό» τρυπάνι, το ό-ποιο τρυπάει το σιάλο με ήχητικά κύματα ύψηλης συχνότη-τος. Αυτό όμως βρίσκεται στο στάδιο των πειραματισμών.

Πολλοί Άμερικανοί οδοντογίατροί, για να τραβήξουν άλλοι την προσχή του πελάτη τους, έχουν εγκαταστήσει στα Ιατρεία τους δέκτες τηλεόρασεως, γραμμόφωνα με ει-δικούς δίσκους μεγάλης διάρκειας και κινηματογράφο άκούη!...

ΈΕ άλλου, δεδομένου ότι η «αίδη» παίζει πολύ ρόλο στον πόνο που αισθάνεται κανείς πάνω στην οδοντογίατρική πολυ-θρόνα, εφαρμόζονται τώρα νέες μέθοδοι που επιδιώκουν να τραβήξουν άλλοι την προσχή του, ώστε να μη σκέπτεται ά-ποκλειστικά την άπαροχή του οδοντογίατρού με τα δόντια του. Έτσι, πολλοί Άμερικανοί οδοντογίατροί έχουν εγκατα-στήσει στα Ιατρεία τους ραδιόφωνα, γραμμόφωνα με ειδικούς δίσκους μεγάλης διάρκειας, τηλεόρασι, και κινηματογράφο άκούη! Άλλοι πάλι δίνουν στον πελάτη τους να κρατάει ένα ηλεκτρικό κουμπί και το έξηγούν πως μπορεί να σταματήσει μ' αυτό το κουμπί το τρυπάνι, όταν πονήσει πολύ. Ακριβώς λοιπόν έπειδή ξέρει πως έχει αυτή τη δυνατότητα, ο πελάτης αισθάνεται λιγότερο τον πόνο.

Πρέπει να πούμε λίγα λόγια και για τις νέες πλαστικές ουσίες, γεωμετρικής προελεύσεως, που χρησιμοποιούνται εύρυ-τητα για τα σφραγίσματα των δοντιών. Είνε έλαφρές και δεν άπορροφούν το σάλιο (όπως η πορσελάνη, που άποκτά έτσι κάποια δυσωμία). Εφαρμόζονται πάνω στο δόντι, χω-ρίς να χρειάζονται θέρμανσι, και σκληρύνονται γρήγορα. Μπορεί να χρωματισθούν τελείως όμοια με το δόντι και δεν λερώνονται καθόλου. Φαίνεται δε ότι είνε άνεκτικότερες ά-π' την πορσελάνη, που διατηρείται 3—5 χρόνια. Κι' ένα πλεονέκτημα σπουδαίο για τους Άμερικανούς: δεν κολλούν άπάνω τους οι τσίγκες!

ΕΙΧΕ αναλάβει μόνος του αυτή την υπόθεση, ο αστυνομικός επιθεωρητής Έλλιωτ. Γιατί ο άνθρωπος που είχε πεθάνει ξαφνικά, ήταν ο πασίγνωστος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων Χάρβεϊ Ντιούη, που τα βιβλία του πουλιόνταν σε δεκάδες χιλ-

ΤΟ ΠΟΤΙΡΙ ΜΕ ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ

λιάδων αντίτυπα και απέδιδαν μέσα σ' ένα χρόνο περισσότερα απ' όσα θα μπορούσε να κερδίσει ο Έλλιωτ απ' το μισθό του σε 10 χρόνια. Κι όμως ο Έλλιωτ είχε διαλευκάνει τόσα πραγματικά εγκλήματα, ενώ ο φανταστικός ντεκτέιβ Νικόλς, ο ήρωας του Ντιούη, θα έχανε ασφαλώς τη θέση του σε λίγες μέρες αν αποφάσιζε να υπηρετήσει στη Σκότλαντ-Γιάρντ!

Και τώρα, ο Έλλιωτ θ' αναλάμβανε ν' αποδείξει την αξία του, μέσα στο σπίτι του Ντιούη. Μόνο που ο ίδιος δεν θα μπορούσε δυστυχώς να τον δι, να τον ακούσει... και να πάρει μαθήματα!

Ένας πόλιςμαν φρουρούσε την εξώπορτα του μεγάλου σπιτιού. Είπε στον επιθεωρητή ότι ο γιατρός βρισκόταν ακόμη απάνω, απ' την ώρα που είχε τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

Ο γιατρός του Ντιούη ήταν νέος, ως 38 ετών, με ωραία κι αρρενωπή φυσιογνωμία, ψηλός και κομψοταμμένος —γιατρός πλουσιόσπιτων, με λίγα λόγια.

—Έχετε σχηματίσει καμμία γνώμη; τον ρώτησε ο Έλλιωτ.

—Κατά τη γνώμη μου, ή υπόθεση είναι απλούστατη. Πρόκειται περί δυστυχήματος. Ο Ντιούη πέθανε από υπερβολική δόση χλωράλης, ενός δυνατού ναρκωτικού.

—Το πήρε μόνος του;

—Ασφαλώς. Μάχι για ν' αυτοκτονήσει. Έκανε πειράματα, σχετικά μ' ένα νέο μυθιστόρημα που σκόπευε να γράψει. Πρό δλίγων εβδομάδων μ' επισκέφθηκε και μου ζήτησε μερικές τεχνικές πληροφορίες. Ήθελε να μάθει ποιο ναρκωτικό φέρνει βαθύ ύπνο, ενώ συγχρόνως δεν έχει καμμία ιδιαίτερη γεύση, αν το πάρει κανείς μέσα σε αλκοόλ. Του υπέδειξα τη χλωράλη... Δεν θα τόκανα, σας βεβαίω, αν δεν ήταν φίλος μου και δεν πίστευα στις διαβεβαιώσεις του.

—Και το δώσατε απ' αυτό το φάρμακο;

—Α, όχι. Του είπα μόνο πως μπορεί να παρασκευασθί με άλλο τρόπο, από άλλες χημικές ουσίες που πουλιούνται ελεύθερα στα φαρμακεία. Μου είπε πως χρειαζόταν κι αυτή την πληροφορία για το μυθιστόρημά του. Και τον πίστεψα.

Ο δόκτωρ Τσένερν έσφιξε νευρικά τη νοσβάτη του και συνέχισε:

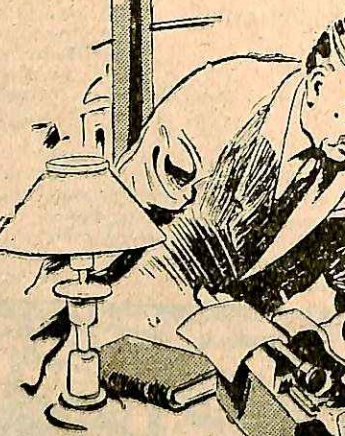
—Πού να φαντασθώ πως θα το δοκίμαζε στον εαυτό του; Αφού έφτιασε μία ποσότητα χλωράλης, θέλησε ύστερα να γνωρίσει την ενέργειά της...

και υπελόγισε άσχημα τη δόση! Όταν μου τηλεφώνησε η γυναίκα του πως τον είχε βρή νεκρό στο γραφείο του, έμεινα άναυδος. Τον ήξερα τόσο γερό, παρ' όλα τα 55 χρόνια του! Κατάλαβα όμως, όταν ήρθα εδώ και βρήκα το ποτήρι με τη χλωράλη δίπλα στη γραφομηχανή του...

—Μήπως άγγιξε τίποτα;

—Όχι. Άνασκήκωσα μόνο λίγο το θύμα, για να βεβαιωθώ πως είχε πεθάνει, κι ύ-

στετακάνα να κοιμηθώ. Ο γιατρός βέλη-

—Διαβάστε τι έγραψε, ποιόν πεθάνει, είπε ο δόκτωρ Τσένερν.

στρα το ξανάβαλα ακριβώς στην ίδια θέση που είχε και πριν... Θέλετε να το δείτε; Είναι εκεί μέσα.

Ο νεκρός ήταν πεσμένος με το κεφάλι πάνω στο γραφείο του. Το ένα του μπράτσο ακουμπούσε στη γραφομηχανή του.

Ήταν ένας άνθρωπος μικροκαμωμένος. Φαινόταν απ' τη φυσιογνωμία του δειλός και φιλήσυχος. Κανείς δεν θα μπορούσε να πιστέψει πως ο τύπος αυτός είχε δημιουργήσει με τη φαντασία του τόσα άγρια εγκλήματα...

—Διαβάστε τι έγραψε, πρίν πεθάνει, είπε ο δόκτωρ Τσένερν.

Ο Έλλιωτ έσκυψε και διάβασε, στο φύλλο του χαρτιού που είχε μείνει περασμένο στη γραφομηχανή:

«Αν με βρήτε κοιμισμένο βαθεία, μην ανησυχήτε. Δοκίμασα ένα ναρκωτικό που μου είπε ο Τσένερν. Πήρα το μισό απ' αυτό. Αλήθεια, δεν είχε καμμία ξεχωριστή γεύση, μέσα σε ούισκυ. Αρχίζω τώρα να γράφω εδώ ό,τι αισθάνομαι, γιατί μπορεί να τάχω ξεχάσει όταν ξυπνήσω. Νοιώθω βάρος γύρω απ' τα μάτια. Τι γρήγορα, που ενεργεί το φάρμακο! Όπως χρειάζεται για το μυθιστόρημά μου... Με πιάνει νύστα... Δεν μπορώ πια...»

Ακολουθούσαν μερικά ψηφία ασυνάρτητα, χτυπημένα στην τύχη, απ' το Ντιούη που έχανε τις αισθήσεις του...

Ο Έλλιωτ έκαμε ένα βήμα πίσω και κύτταξε το ποτήρι, που βρισκόταν δίπλα στη γραφομηχανή, πέντε πόντους περίπου προς τα αριστερά, μόλις περιείχε ένα αχνό υγρό,

—Μετακίνησε κανείς αυτό το ποτήρι; ρώτησε.

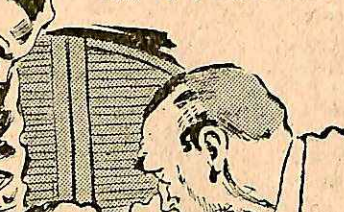
—Όχι, εγώ δεν τ' άγγιξα. —Μήπως το άγγιξε κάποιος ή γυναίκα του Ντιούη;

—Αμφιβάλλω. Βρίσκεται τώρα στο δωμάτιό της, με νευρική κρίση. Θα σας παρακολουσά να μην την ανησυχήσετε.

—Σε τέτοιες περιπτώσεις, γιατρέ, δεν μάς επιτρέπονται ιπποτισμοί. Ειδοποιήστε την κυρία πως θέλω να της κάνω μερικές ερωτήσεις...

—Η μάλλον όχι! Μην κάνετε σείς τον κόπο. Θα στείλω ένα πόλιςμαν. Λίγα λεπτά αργότερα, υπήκε η Νάνσυ Ντιούη. Ήταν ξανθεία όμορφη και πολύ νεώτερη απ' τον άντρα της. Ο γιατρός βέλη-

—Ελάτε μαζί μου, γιατρέ. Πρίν φύγει, ο Έλλιωτ έριξε μια τελευταία ματιά στο πτώμα του Χάρβεϊ Ντιούη, του βασιλέως των αστυνομικών μυθιστορημάτων. Και σκέφθηκε ότι θα ζούσε ίσως ακόμη, αν δεν έκανε το λάθος να παντρευτεί με μία γυναίκα τόσο νεώτερη του, που διψούσε για τον έρωτα και τα χάδια ενός νέου, σαν το γιατρό...

ΜΑΡΙΣ ΓΚΡΟΒ

Ο άνθρωπος το μέλλοντος

Πώς θα είναι οι άνθρωποι, έπειτα από 500.000 χρόνια; Κατά τη γνώμη των ειδικών επιστημόνων, θα μοιάζουν σαν...καρικατούρες των σημερινών, σαν πλάσματα εφιάλτου!

Πράγματι, η εξέλιξη του σώματός μας συνεχίζεται. Από τα τετραπόδα ζώα, γίνανε πλάσματα δίποδα και περπατάμε όρθιοι. Μένει όμως ακόμη πολύς δρόμος προς την ανατομική και βιολογική τελειοποίηση μας.

Διάφορα μέλη του σώματός μας δεν θα υπάρχουν πια στους μακρινούς απογόνους μας, ή θα έχουν αλλάξει τελείως. Τα μαλλιά π. χ. χάνονται σιγά-σιγά, γιατί δεν εκπληρώνουν πια κανένα ουσιαστικό προορισμό. και θα έχουν λείψει τελείως στον άνθρωπο του μέλλοντος.

Θα τον αποξηματώνουν όμως για τη φαλάκρα άλλα σπουδαία πλεονεκτήματά του. Δεν θα υποφέρει π. χ. ποτέ από σκληροειδίτιδα ή από πλατυποδία.

Ο εγκέφαλός του θα έχει όγκο 1.725 κυβικών εκατοστών, το λιγότερο (ο σημερινός μέσος όρος είναι 1.350 κυβ. εκατοστά). Φυσικά, θα πρέπει να είναι μεγαλύτερο και το κρανίο που θα τον περιέχει.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του θα γίνονται όλο και λιγότερο τονισμένα, όσο πιο λίγο θα χρειάζονται. Ήδη το στέφον έχει τροφική γρήγορα τα μέσα, γιατί δεν χρησιμοποιούμε πια πολύ τα δόντια μας για μάσημα.

Οι ώμοι θάνα πλατύτεροι, καθώς κι η μέση. Τα πόδια ισχυρότερα, με τέσσερα μόνο δάχτυλα.

Όταν πια ο άνθρωπος φτάσει σ' αυτή τη σωματική διάπλαση, θα τη διατηρήσει επ' άπειρον... λένε οι αισιόδοξοι. Οί απαισιόδοξοι όμως διαφωνούν. Φρονούν δηλαδή ότι, μετά την τελειοποίησή του σώματος, ο άνθρωπος θ' ακολουθήσει τη εκφυλιστική του, ως ότου εξαφανισθί το ανθρώπινο γένος.

—Το καταλάβατε πολύ καλά... λίγο αργά όμως! Το γραφομηχανημένο κείμενο δεν αποτελεί καμμία θετική απόδειξη, γιατί θα μπορούσε να το δακτυλογράφησε οποιοσδήποτε. Όχι όμως με το ποτήρι σ' αυτή τη θέση!

—Αν βρισκόσταν εκεί έξω αρχής, αν τότε άφαισε εκεί ο Ντιούη άφου ήπτε το ναρκωτικό, θα τόσπρωχνε ο κυλινδρός της μηχανής, μόλις ά προχωρούσε λίγο προς

τ' αριστερά, και θα τό άναποδούριζε... ή θα στοματούσε άναγκαστικά τό γράψιμο! Κάποιοι λοιπόν έδωσα τό φάρμακο στό Ντιούη, κι ύστερα τον έφερε εδώ, άναίθνητο, έβαλε πάνω στό ποτήρι τά δακτυλικά του άποτυπώματα, δακτυλογράφησε τό σημείωμα... κι έπειτα άφαισε εκεί τό ποτήρι! Μάντεψα σωστά πως γίναν τά πράγματα;

—Ή Νάνσυ Ντιούη έκαμε ένα βήμα προς τό γιατρό, κυττάζοντάς τον μ' άπόγνωση.

—Ό, Φράνκ!... τραύλισε.

—Ήσυχασε, καλή μου, της έίπε έκείνος. Έχετε δικη, κ. επιθεωρητά! Μά ή κ. Ντιούη δεν ήξερε τίποτα. Έγώ μόνο τάκανα όλα.

—Ελάτε μαζί μου, γιατρέ. Πρίν φύγει, ο Έλλιωτ έριξε μια τελευταία ματιά στο πτώμα του Χάρβεϊ Ντιούη, του βασιλέως των αστυνομικών μυθιστορημάτων. Και σκέφθηκε ότι θα ζούσε ίσως ακόμη, αν δεν έκανε τό λάθος να παντρευτεί με μία γυναίκα τόσο νεώτερη του, που διψούσε για τον έρωτα και τά χάδια ενός νέου, σαν τό γιατρό...

ΜΑΡΙΣ ΓΚΡΟΒ

Ο άνθρωπος το μέλλοντος

Πώς θα είναι οι άνθρωποι, έπειτα από 500.000 χρόνια; Κατά τη γνώμη των ειδικών επιστημόνων, θα μοιάζουν σαν...καρικατούρες των σημερινών, σαν πλάσματα εφιάλτου!

Πράγματι, η εξέλιξη του σώματός μας συνεχίζεται. Από τα τετραπόδα ζώα, γίνανε πλάσματα δίποδα και περπατάμε όρθιοι. Μένει όμως ακόμη πολύς δρόμος προς την ανατομική και βιολογική τελειοποίηση μας.

Διάφορα μέλη του σώματός μας δεν θα υπάρχουν πια στους μακρινούς απογόνους μας, ή θα έχουν αλλάξει τελείως. Τα μαλλιά π. χ. χάνονται σιγά-σιγά, γιατί δεν εκπληρώνουν πια κανένα ουσιαστικό προορισμό. και θα έχουν λείψει τελείως στον άνθρωπο του μέλλοντος.

Θα τον αποξηματώνουν όμως για τη φαλάκρα άλλα σπουδαία πλεονεκτήματά του. Δεν θα υποφέρει π. χ. ποτέ από σκληροειδίτιδα ή από πλατυποδία.

Ο εγκέφαλός του θα έχει όγκο 1.725 κυβικών εκατοστών, το λιγότερο (ο σημερινός μέσος όρος είναι 1.350 κυβ. εκατοστά). Φυσικά, θα πρέπει να είναι μεγαλύτερο και το κρανίο που θα τον περιέχει.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του θα γίνονται όλο και λιγότερο τονισμένα, όσο πιο λίγο θα χρειάζονται. Ήδη το στέφον έχει τροφική γρήγορα τα μέσα, γιατί δεν χρησιμοποιούμε πια πολύ τα δόντια μας για μάσημα.

Οι ώμοι θάνα πλατύτεροι, καθώς κι η μέση. Τα πόδια ισχυρότερα, με τέσσερα μόνο δάχτυλα.

Όταν πια ο άνθρωπος φτάσει σ' αυτή τη σωματική διάπλαση, θα τη διατηρήσει επ' άπειρον... λένε οι αισιόδοξοι. Οί απαισιόδοξοι όμως διαφωνούν. Φρονούν δηλαδή ότι, μετά την τελειοποίησή του σώματος, ο άνθρωπος θ' ακολουθήσει τη εκφυλιστική του, ως ότου εξαφανισθί το ανθρώπινο γένος.

Η επιλογή των κληρωτών για τα διάφορα όπλα και τις ειδικές υπηρεσίες αποτελεί αληθινή επιστήμη στους συγχρόνους στρατούς. Κανείς δεν εξαιρείται από τις διάφορες δοκιμές, οποιδήποτε κι αν είναι η μόρφωσή ή η τεχνική του κατάρτιση. Απ' αυτές, άλλωστε, θα εξαστη ή υπηρεσία που θα κληθί να προσφέρει στη μεγάλη αυτή οικογένεια που είναι ο στρατός.

Οι δοκιμές αυτές των κληρωτών έχουν διαδοχική μεθοδικά. Εύκολες στην αρχή, γίνονται όλοένα και πιο δύσκολες. Μερικοί στρατιώτες τις περνούν όλες μ' επιτυχία. Άλλοι αποτυγχάνουν στη δεύτερη ή την τρίτη. Η εξέταση των σταματά τότε σ' αυτό το σημείο, γιατί η συνέχισή της κίνετα περιττή. Θα εξετασθούν μόνο ως προς τις ειδικές ικανότητές τους, που ενδέχεται να είναι αξιόλογες, μ' όλο που απέτυχαν στις γενικές δοκιμές.

Τα θέματα αυτών των δοκιμών, που μοιάζουν με παιχνιδάκια, είναι απλούστατα. Η δυσκολία συνίσταται στο ότι ο εξεταζόμενος πρέπει ν' απαντήσει σε διάστημα δευτερολέπτων και στο ότι δεν αρκεί μόνο η ευφυΐα για να δώση μία σωστή απάντηση: απαιτείται επίσης η προσοχή, η παρατηρητικότητα, η συγκέντρωσις της σκέψεως, διάφορες ειδικές αντιλήψεις: αίσθησις αποστάσεων, διάκρισις ήχων κτλ.

Άλλ' άς δούμε μερικά από τά θέματα αυτών των δοκιμών.

Ο εξεταστής σφυρίζει με μία ειδική σφυρίχτρα ήχους βραχείς και μακρούς. Οί εξεταζόμενοι, ακούγοντάς τους, πρέπει να σημειώσουν σ' ένα χαρτί που έχουν μπροστά τους μία τελεία για τους βραχείς ήχους και μία παύλα για τους μακρούς. Γίνεται κατόπιν ο έλεγχος.

Άλλη δοκιμή είναι η εξής:

Ένας δίσκος γυρίζει πάνω σ' ένα γραμμόφωνο και ακούγεται μία φωνή που εκφωνεί ρυθμικά αριθμούς από τό 1 ως τό 70. Ακούγεται ταυτόχρονα κι' ο ήχος ενός κινητήρος που αλλάζει ρυθμό τέσσερες φορές κατά τη διάρκεια της δοκιμής. Ο εξεταζόμενος πρέπει να σημειώση πάνω σ' ένα χαρτί κατά την εκφώνησή ποιού αριθμού έγινε καθεμιά από τις αλλαγές του ρυθμού του κινητήρος.

Άλλά να τώρα και μερικές ειδικές δοκιμές, που αποδέχονται στην εξακριβωσι ώρισμένων ιδιοτήτων ή ικανοτήτων που έχει τυχόν ο εξεταζόμενος.

Οί πυροβοληταί, οί παρατηρηταί, οί τηλεμετρηταί κτλ. πρέπει όχι μόνο να βλέπουν μακριά και καθαρά, αλλά και να έχουν την ειδική αίσθησι του βάθους, να διακρίνουν μ' απλούστερα λόγια, τά σειρά που έχουν διάφορα αντικείμενα σ' ένα τοπίο που παρατηρούν. Για να εξακριβωθί αυτή ή ικανότης τους, τους βάζουν να κυττάξουν από μία οπτική συσκευή τρεις στύ-

Τεχνικό πρόβλημα: Οί πλαινές τροχαλίες, που αποτελούν εξάρτημα μίας μηχανής, μεταδίδουν την κίνησι ή μία στην άλλη. Ο εξεταζόμενος πρέπει να υποδείξη λη. —Τα τροχαλία Α, Β, Γ, Δ, Ε, έχουν την ίδια ταχύτητα και την ίδια διεύθυνσι με τη Β, που γυρίζει προς την ίδια διεύθυνσι, αλλά λιγότερο αριθμό στροφών από τη Γ, και νε μικρότερο αριθμό στροφών από τη Δ, και προς την αντίθετη διεύθυνσι απ' αυτήν. Η Ε γυρίζει με την ίδια ταχύτητα με την Δ, αλλά αντίθετα. Η Ζ γυρίζει ταχύτερα από την Ε και προς την ίδια διεύθυνσι.

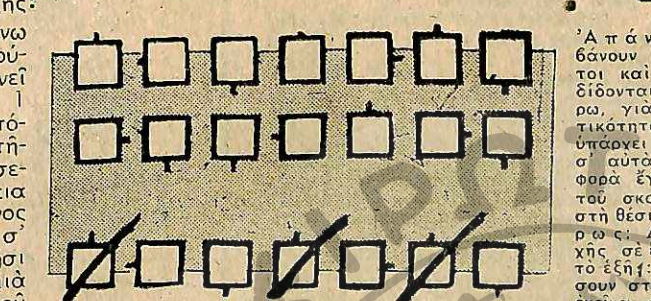
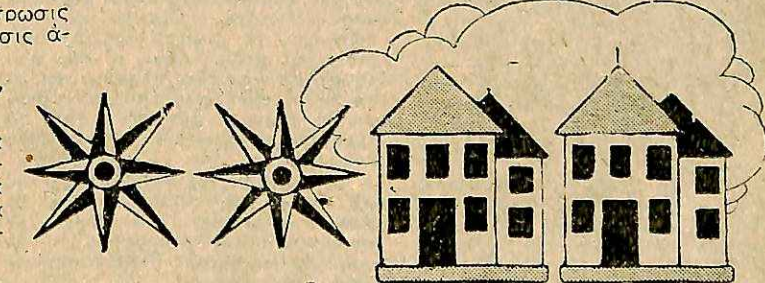
Πώς γίνεται στους συγχρόνους στρατούς

λους, που βρίσκονται σε αρκετή απόσταση. Πρέπει να πουν σε ποιά θέση βρίσκεται ο καθένας απ' αυτούς σχετικά με τους άλλους, αν π. χ. ο κεντρικός βρίσκεται πιο μπροστά ή πιο πίσω από τους πλαισίους κτλ.

Σε μία άλλη δοκιμή ο εξεταζόμενος τοποθετείται μέσα σ' ένα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο. Σε καθεμιά από τις πλευρές του βρίσκονται δυο ηλεκτρικά κουδούνια, που συνδέονται μ' ένα ταμπλώ. Ο εξεταζόμενος στέκεται με τη ράχη προς το ταμπλώ, έχοντας στο χέρι του ένα σχεδιάγραμμα

του δωματίου με τη διάταξη των οκτώ κουδούνων. Ο εξεταστής τότε αρχίζει να τα χτυπά διαδοχικά. Όλα τα κουδούνια έχουν τον ίδιο ήχο. Ο ήχος όμως που φτάνει στα αυτιά του εξεταζόμενου έρχεται κάθε φορά από διαφορετικό σημείο του δωματίου. Έχοντας λοιπόν, ως οδηγό την προέλευσι του ήχου και το σχεδιάγραμμα, οφείλει να σημειώση ποιο κουδούνι χτύπησε κάθε φορά ο εξεταστής.

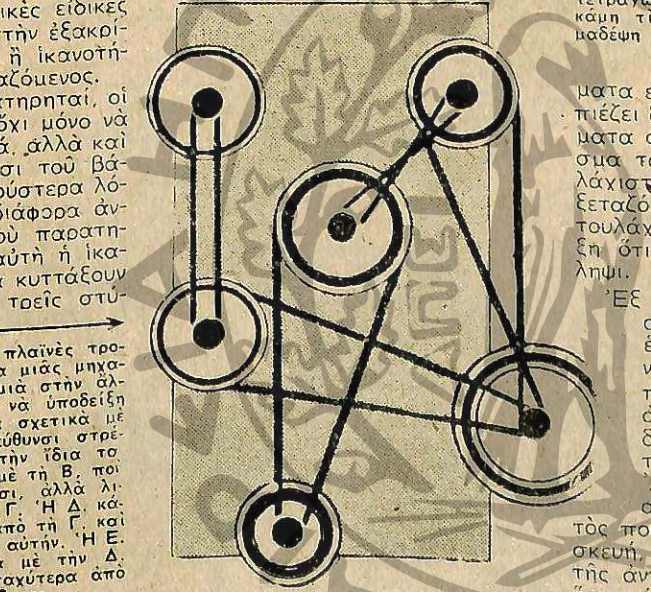
Μία άλλη δοκιμή είναι η εξής: Ο εξεταζόμενος οδηγείται μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Μπροστά του βρίσκεται ένας μαύρος πίνακας που έχει στο κέντρο του έννέα γράμματα μέσα σε τετράγωνα. Αυτά τά γράμ-

Απάνω: Στην πρώτη εξέτασι, λαμβάνουν μέρος όλοι οί κληρωτοί, έγγραμματοί και αναλόγιστοι. Στους εξεταζόμενους δίδονται διάφορα σχέδια, όπως τά ανωτέρω, για να εξακριβωθί αν έχουν παρατηρητικότητα. Το ερώτημα είναι: Ποιά διαφορά υπάρχει ανάμεσα σ' αυτά τά δυο άστρα και σ' αυτά τά δυο σπίτια; Στά άστρα ή διαφορά έγκειται στη διάταξι του λευκού και του σκοτεινού μέρους των. Στά σπίτια δέ στη θέσι του αλεξικραύνου. Παραπλευρώς: Δοκιμή της προσηλωσής της προσοχής σε ένα ώρισμένο θέμα. Το πρόβλημα είναι το εξής: Οί εξεταζόμενοι πρέπει να σημειώσουν στην κάτω σειρά, με μία λοχή μολυβιά, εκείνα από τά τετραγώνια που μοιάζουν με τά ανωτέρω. Δίδονται συνήθως 1.000 τετραγώνια. Ο εξεταζόμενος πρέπει να κάμη τις αναγκαίες συγκρίσεις και να σημειώση εκείνα που μοιάζουν σε διάστημα 4 λεπτών.

ματα είναι άόρατα. Άλλ' ο εξεταστής πιέζει ξαφνικά ένα κουμπί και τά γράμματα φωτίζονται όσο διαρκεί ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Μέσα στο ελάχιστο αυτό χρονικό διάστημα, ο εξεταζόμενος πρέπει να διαβάση τρία τουλάχιστον γράμματα, για ν' αποδείξη ότι έχει στοιχειώδη οπτική αντίληψη.

Εξ άλλου ή ταχύτης της αντίδοσής στον κίνδυνο ελέγχεται ως εξής: Ο εξεταζόμενος πιέζει ένα κουμπί. Μία μικρή λάμπα που παριστά ένα φανταστικό κίνδυνο ανάβει άμέσως. Για να σβύση, δεν χρειάζεται παρά να σκώση το δακτυλό του από τό κουμπί. Άλλά σε πόσο χρόνο θα κάμη αυτή την κίνησι; Ο χρόνος αυτός που μετρείται από μία ειδική συσκευή, δείχνει ποιά είναι ή ταχύτης της αντίδοσής του εξεταζόμενου σ' έναν κίνδυνο.

Ο Ιεραπόστολος Άλφεο Έμαλντι δείχνει πώς έκοψε τη γλώσσα του...

Έκοψε τη γλώσσα του ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΟΔΩΣΗ!

Η αυτοθυσία ενός Ιεραπόστολου

Ο χριστιανισμός δεν έπαψε να έχει τους μάρτυρές του και στις ημερές μας. Και μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται, χωρίς αμφιβολία, ο Ιταλός Ιεραπόστολος Άλφεο Έμαλντι, που ήταν επί είκοσι πέντε χρόνια Ιεραπόστολος στην Κίνα. Γύρισε από εκεί πριν από λίγες ημέρες στην ιδιαίτερη πατρίδα του, το Λούγκο της Ρωμανίας, με κομμένη τη γλώσσα! Και το αξιοσημείωτο είναι ότι την έκοψε μόνος του, για λόγους που θα αναφέρουμε πιο κάτω.

Ο Άλφεο Έμαλντι είναι σήμερα 49 χρόνων. Μόλις αποφοίτησε από το σεμινάριο της Ραβέννας, κατέταγχε στο σώμα των Σεβερικών της Πάρμας, όπου έχριστη άδελφός. Ήταν τότε είκοσι τεσσάρων χρόνων. Λίγαν καιρό αργότερα, έφυγε ως Ιεραπόστολος για την Κίνα.

Ο θερμός ένθουσιασμός του κι' η αφοσίωσή του στο δύσκολο και συχνά επικίνδυνο έργο του τον έκαναν να διακριθεί από την πρώτη στιγμή. Η άνοδος του Μάο Τσε Τουνγκ στην αρχή τον βρήκε στο Τιέν-Τσιν, όπου είχε αναπτύξει κατά τα τελευταία χρόνια εξαιρετική δράση.

Άλλ' οι Κινέζοι κομμουνιστάι, μόλις πήραν την εξουσία στα χέρια τους, εκήρυξαν το χριστιανισμό σε διωγμό. Στο Τιέν-Τσιν ιδίως, η άγριότητά τους ξεπεράσε κάθε όριο. Εκλείσαν τις εκκλησίες, απηγόρευσαν τις συγκεντρώσεις των χριστιανών, τους έδιωξαν από τις εργασίες τους κι' εξετόπισαν πολλούς απ' αυτούς.

Ο Άλφεο Έμαλντι και δύο άλλοι Ιεραπόστολοι ίδρυσαν τότε την «Λεγεώνα της Μαρίας», που ο σκοπός της ήταν να δώση θάρρος στους πιστούς και να εξασφαλίσουν την επικοινωνία μεταξύ τους.

Η οργάνωσή αυτή έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία και διαδόθηκε και έξω από τα όρια του Τιέν-Τσιν.

Άλλ' οι κομμουνιστάι δεν άργησαν να την ανακαλύψουν. Αρχισαν τότε τις διαδικασίες συλλήψεως των μελών της, που κατηγορούντο ότι συνωμοτούσαν εναντίον του καθεστώτος και καταδικάζονταν σε μακροχρόνιες ποινές καταναγκαστικών έργων.

Παρό' όλες όμως τις καταδίκες ή οργάνωσή αυτή συνεχισε τη δράση της. Και τότε οι Κινέζοι κομμουνιστάι αποφάσισαν να στραφούν εναντίον του ίδρυτού της. Ένα πρωί, τον έπικεφάλθηκε ένας αστυνομικός και του έδωσε ένα χαρτί με πολλές ερωτήσεις.

—Πρέπει ν' απαντήσετε με ειλικρίνεια σ' όλες, του είπε. Διαφορετικά, δεν έγγυώμαι για τη ζωή σας. Και μην ξεχνάτε ότι δεν θα είσατε ο πρώτος Ιεραπόστολος που θα πέσετε κάτω από τις σφαίρες των Κινέζων πατριτών. Θα περάσω το βράδυ να πάρω τις απαντήσεις. Σας προειδοποιώ και για κάτι άλλο: Μην επιχειρήσετε να φύγετε. Το σπίτι σας φρουρείται από παντού!

Όταν ο αστυνομικός ξαναγύρισε, ο πάτερ Έμαλντι ήταν πιά άλαλος. Είχε κόψει τη γλώσσα του. Πάνω στο γραφείο του βρισκόταν ένα χαρτί που έλεγε: «Έκοψα τη γλώσσα μου για να μην προδώσω τον Κύριο».

Ο ίδιος άφηγήθηκε κατόπιν τη δραματική σκηνή ως εξής:

—Για ν' απαντήσω στο σημείωμα που μου είχε δώσει ο αστυνομικός, έπρεπε να προδώσω όλους τους χριστιανούς που βρισκόνταν στο Τιέν-Τσιν. Κι' αυτό δεν μπορούσα να το κάμω ποτέ. Πήρα, λοιπόν, την απόφαση να κάμω τον έαυτό μου ανίκανο γι' αυτή την προδοσία. Και το μόνο μέσο που μου φάνηκε κατάλληλο γι' αυτό το σκοπό ήταν να κόψω τη γλώσσα μου.

Λίγη ώρα μετά την αναχώρησή του αστυνομικού, πήρα μια λεπίδα του ξυρίσματος, πήγα μπροστά στον καθρέφτη κι' έκοψα ένα κομμάτι από τη γλώσσα μου. Δεν πόνεσα και πολύ. Αλλά μ' όλο που το στόμα μου είχε πλημμυρίσει από αίμα, είδα πως μπορούσα ακόμη να μιλήσω. Ξαναπήρα τότε το ξυραφάκι κι' έκοψα κι' ένα δεύτερο κομμάτι...

Το αίμα έτρεχε επί ξεή ώρα από την πληγή. Άλλ' ο άδελφός Έμαλντι κατάφερε, στο τέλος, να σταματήσει την αιμοραγία κι' ήταν τελείως ήρεμος όταν ξαναγύρισε ο αστυνομικός.

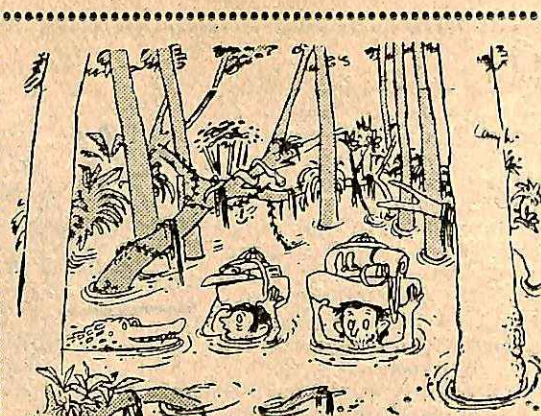
Εξηγώντας αυτή την πράξη του, ο άδελφός Άλφεο Έμαλντι είπε τα εξής:

—Ήμουν βέβαιος πως ή ψυχή μου δεν θα λυγίζε μπροστά σε κανένα βασανιστήριο. Αλλά φοβόμουν μήπως οι Κινέζοι μου δώσουν κανένα από τα γνωστά δηλητήρια, που παραλύουν τη θέληση του ανθρώπου και τον αναγκάζουν να μιλήσει και να φανερώσει εκείνα που επιθυμεί να κρύψει. Κόβοντας τη γλώσσα μου, ήξερα πως δεν διέτρεχα πιά αυτό τον τόσο σοβαρό κίνδυνο.

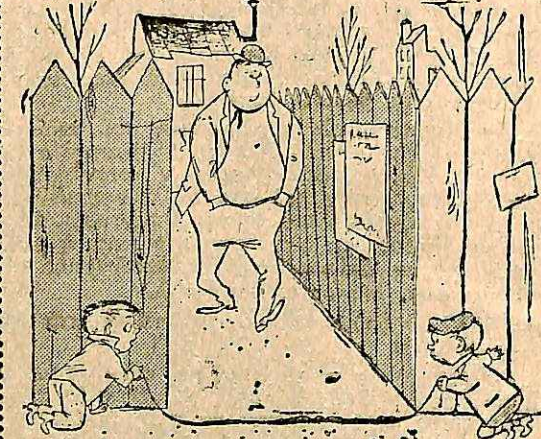
Οι Κινέζοι κομμουνιστάι, έπειτα απ' αυτή την πράξη του άδελφού Έμαλντι, κατάλαβαν πως δεν θα μπορούσαν να του αποσπάσουν τίποτα και θεώρησαν περιττό να τον υποβάλουν σε βασανιστήρια. Τον υποχρέωσαν μόνο να φύγει κι' έτσι ο Ιταλός κληρικός έφτασε στην πατρίδα του σώος, με χωρίς γλώσσα για πάντα.

Δεν είχε νησι ή Γροιλανδία

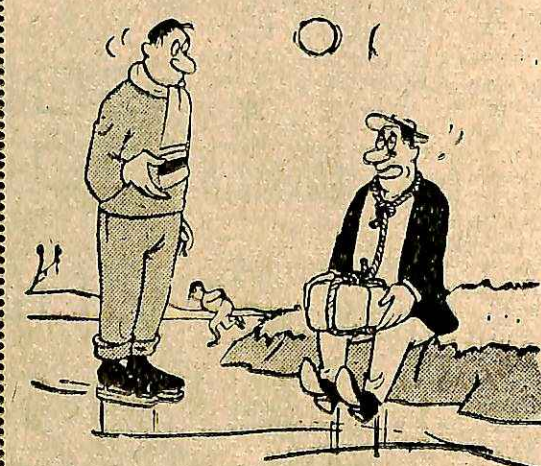
Δεν είναι λοιπόν μια νήσος ή Γροιλανδία, ή μεγαλύτερη του κόσμου — όπως πίστευαν όλοι ως τώρα, αλλά ένα άβυσσος τριών χωριστών νησιών. Πράγματι, ή γαλλική επιστημονική αποστολή του Πάολ-Έμιλ Βικτόρ, έπειτα από έρευνες αρκετών ετών, ανακοίνωσε ότι οι υπάρχοντες γεωγραφικοί χάρτες είναι λανθασμένοι και ότι έχουν δική οι Έσκιμώοι, όταν βεβαιώνουν ότι ένα πελώριο ρήγμα του έδαφους σκεπασμένο διαρκώς με πάγους, χωρίζει σε τρία κομμάτια τη Γροιλανδία. Η αποστολή Βικτόρ έσπασε με έκρηκτικές όλες το παχύ στρώμα του πάγου και βεβαιώθηκε ότι το ρήγμα υπάρχει και ότι έχει βάθος 1.000 μέτρων.

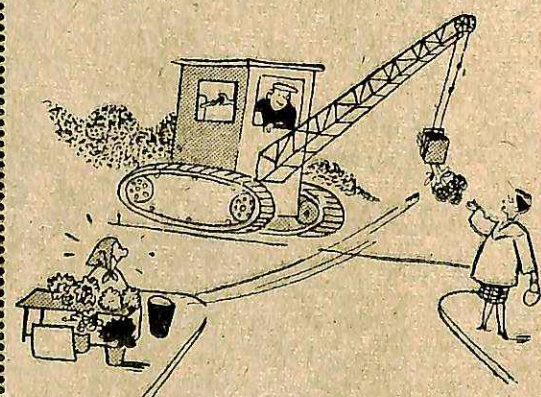
— Πατώνεις, Γιώργο;
— Ναι, αλλά κάνω την τελευταία μου προσευχή!...

— Δες να θυμώση, Τοτό;...

— Τι κάνεις εκεί;
— Περιμένω να λυώση ο πάγος!...

Ο έρωτευμένος μηχανικός του γερανού προσφέρει λουλούδια...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ γαμήλια έθιμα

Δοκιμαστικοί γάμοι και ύπο προθεσμίας

Μεταξύ των διαφόρων λαών έπικρατούν τα πιο περίεργα έθιμα σχετικά με το γάμο. Έκείνο που καταδικάζεται σε μια χώρα, αποτελεί κανόνα σε μια άλλη και αντίστροφα.

Οι Τούρκοι π. χ. μπορούσαν σε παλαιότερη εποχή να παντρευτούν όλες τις αδελφές τους. τη μία έπειτα από την άλλη, άρκει ν' αρχίζουν από τη μεγαλύτερη. Αν, όμως, παντρεύονταν μια από τις άλλες, έπρεπε να περιορισθούν σ' αυτή μόνο.

Οι γυναίκες που συνώδευαν τη νύφη, έξ άλλου, έβγαζαν γοργές κραυγές και χτυπούσαν το στήθος τους, σαν ν' ακολουθούσαν κηδεία. Γιατί ο γάμος έσήμαινε την απώλεια της παρθενικής ελευθερίας και την υποταγή στην κυρίαρχη θέληση ενός ανδρός!...

Άεισημειώτη ήταν επίσης μια συνήθεια που επικρατούσε μεταξύ των Αράβων για ώρισμένο χρονικό διάστημα, που καθοριζόταν από πριν. Οι δύο σύζυγοι μετά την παρόλευση αυτού του διαστήματος, υποχρεώσαν ν' ανανεώσουν τη συμφωνία τους ή να διαλύσουν τη συμβίωσή τους. Στην τελευταία περίπτωση, τα παιδιά έμεναν στον άντρα.

Συνηθέστερα, οι γυναίκες αποτελούσαν οικογενειακό αγαθή. Άνδρα, δηλαδή, σ' όλους τους άνδρες της οικογένειας, από τη στιγμή που είχαν παντρευτεί έναν απ' αυτούς. Απ' αυτή την άποψη, συνεπώς, μόνο όταν μια γυναίκα συνδεόταν με άντρα που δεν ανήκε στην ίδια οικογένεια.

Στο Σιάμ, οι πλούσιοι δεν πλησιάζουν και σήμερα ακόμη τη γυναίκα τους κατά την πρώτη νύχτα του γάμου. Στη θέση τους στέλνουν εμπιστούς τους που μαθαίνουν στη νύφη τα μυστικά της συζυγικής ζωής. Παλαιότερα, μάλιστα, ύπάρχον άνθρωποι που εξασκούσαν ως επαγγελματία αυτή τη δουλειά και μισθωναν τις υπηρεσίες τους για μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα.

Στην Ούγγαρια, σε παλαιότερα χρόνια, ή θνησιμότητα μεταξύ των έγγαμων ανδρών ήταν πολύ μεγάλη, πράγμα που απέβλεπε στο ότι οι γυναίκες τους τους στενοχωρούσαν με τις παρενέργειες και τα καπρίτσια τους και δεν φρόντιζαν δ-

σον έπρεπε για την υγεία και τη ζωή τους.

Ο δούξ Λαδίσλαος ο 3ος έξεδωσε, λοιπόν, ένα διάταγμα, που απαγόρευε στις χήρες να ξαναπαντρεύονται. Το διάταγμα αυτό είχε ευεργετική επίδραση. Οι γυναίκες άρχισαν να περιποιούνται τους άνδρες τους κι' απόφευγαν να τους στενοχωρούν. Έτσι, ή θνησιμότητα μεταξύ των έγγαμων ανδρών περιορίσθηκε σε σημαντικό βαθμό.

Οι γυναίκες της χώρας του Σαβά, στα σύνορα μεταξύ Τουρκίας και Περσίας, ήταν υποχρεωμένες να δοκιμαθούν πριν από το γάμο τους μπροστά στους δαίμονες των θεών ότι δεν είχαν έρθει ποτέ σ' επαφή με άλλον άντρα. Εκείνες που δοκίμιζον ύψματα, καταδικάζονταν στην ποινή του θανάτου με λιθοβολισμό.

Αν, έξ άλλου, μια νέα άνοιγαν να δώσει αυτό τον δοκίμο — πράγμα που αποδείκνυε ότι δεν ήταν άγνη — ο πατέρας της ή τα αδέρφια της είχαν το δικαίωμα να τη μετατάξουν στην τάξη των υπηρέτων ή να την στείλουν να δουλεύει στα χωράφια.

Στο Μπισσανγκάο των ανατολικών Ινδιών οι άντρες υποχρεώσαν να παντρευτούν διαδοχικά όλες τις γυναίκες ήθελαν. Κάθε φορά που κούραζονταν έδιωχναν χωρίς καμμία διατήρησή την παλαιά σύζυγο κι' έπαιωναν στη θέση της μια άλλη. Υποχρεούντο μόνο να καταβάλουν στο «ναθάβ» ένα μικρό ποσό.

Σε μια άλλη επαρχία των Ινδιών, το Ραμάντ, οι σύζυγοι πήγαιναν την πρώτη νύχτα του γάμου τη γυναίκα τους σ' ένα γαβό και την άφηναν εκεί στη διάθεση των ιερέων. Οι τελευταίοι είχαν, άλλωστε, το δικαίωμα να προσκαλέσουν μια έγγαμη γυναίκα να τους επισκεφθεί στο γαβό και να μείνει μαζί τους μια ή περισσότερες ημέρες. Οι σύζυγοι τους θεωρούσαν, μάλιστα, τιμητικές αυτές τις προσκλήσεις και ύπερηφανεύονταν στους φίλους τους για την εύνοια που έδειχναν οι ιερείς στις γυναίκες τους.

Η ίδια συνήθεια επικρατούσε μέχρι και του 17ου αιώνα στη Σκωτία και παλαιότερα στη Γαλλία. Οι μεγάλοι φεουδάρχαι περνούσαν την πρώτη νύχτα του γάμου με τις γυναίκες των υποτελών τους. Όταν, ταξεί των έγγαμων ανδρών ήταν πολύ μεγάλη, πράγμα που απέβλεπε στο ότι οι γυναίκες τους τους στενοχωρούσαν με τις παρενέργειες και τα καπρίτσια τους και δεν φρόντιζαν δ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

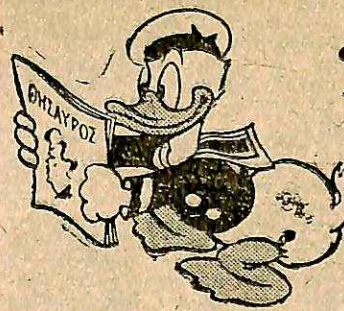
Την 24ην Ιανουαρίου έ. έ., ήμεραν Πέμπτην, εορτήν της Οσίας Ξένης, εορτάζει ο Όικος:

΄ΠΟΛΥΞΕΝΗ,
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Βίκτ. Ουγκά 48—48α
ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 56-603

Κατά την ήμεραν αυτήν, λόγω της εορτής, όσαι μαθήτριά έγγαφου, θα τύχουν μεγάλης έκπτώσεως.

Ευθύνη Ιστοριογλα

Τα δώρα της Άντωνίας

Στις 17 Ιανουαρίου, ή Νίτσι — πρωτότυπο υποκοριστικό — έλεγε ότι εορτάζει τα γενέθλιά της. Στην πραγματικότητα όμως είχε την ονομαστική της εορτή, γιατί ο «μπανάλ» νόνος της την είχε βαφτίσει Άντωνία, πράγμα που σαν έξιελιγμένη κοπέλλα δεν του το συγχώρησε ποτέ.

Και μόλις άρχισε να «νοιώθ» τον κόσμο» άλλαξε επείγοντως το χυδαίο όνομά της, αυτοξαναβαφτίστηκε Νίτσι, ειδοποιήσε συγγενείς και φίλους για την μετονομασία και ήταν διατεθειμένη να κατασπαράξει τον θραύσ που θα τολμούσε να της πει:

— Καλημέρα, Άντωνία!
Τα νυχάκια της ήταν έτοιμα να γδάρουν τον βεβήλο. Κι' όμολογουμένως αυτά τα νυχάκια ήταν αληθινά κομφοτεχνήματα, δέκα ροδόλεukes σταγόνες άπάνω σε κρίνους — τα χεράκια της — που βρισκόνταν μονίμως κολλημένα σε δύο αλαβάστρινους ώμους, οι όποιοι ανήκαν σ' ένα γλυπτικότατο σώμα που εσθίριζε το άέρινο κι' ανάλαφρο βάρος του σε δύο ύπεροχα καλλιγράμμα πόδια. Και σε ύψος ακριβώς ενός μέτρου και πένντα δύο εκατοστών απ' τα πέλματα των έξαιρετικών αυτών ποδιών βρισκόταν ένα χαριτωμένο κεφαλάκι όπου συνωθούντο άσφυκτικά μεταξύ, βελούδα, πορφύρες — μαλλάκια, ματάκια, χελάκια.

—Παύ, Χαρίδιμπε;
—Ο παστουρμάς! Άλλά ό γνήσιος παστουρμάς από κρέας γκαμήλας. Πού να ψάχνεις όμως τώρα για να πετύχης καλό παστουρμά;
Παραξενεύτηκε ό φουκαράς...

Κόντολογής ή Νίτσι ήταν ένας δροσερός και γοητευτικός κορίτσος με πολλά ποσόντα και περισσότερους θαυμαστάς. Και, φυσικά, όσο πλη-

— Σσσ... μην κάνης θόρυβο κι' ενοχλήσουμε τα παιδιά!...
(Του Αρχέλαου)

Η ΣΕΛΙΣ

της γυναίκας

Κουβεντούλες

Μελτεμάκι του Σα-
ρωνικού. — Είπε λιγάκι δυ-
σκολο να μαντέψω ποιόν από
τους δυο αγαπάτε. Πώς να ξε-
ρώ εγώ τι γίνεται μέσα στην
καρδιά σας, όταν έσείς δεν μπο-
ρείτε να ξεκαθαρίσετε τα συν-
αισθημάτα σας; Ωστόσο, από
αυτά που μου γράφετε, βγαίνω
το συμπέρασμα, ότι η αγάπη
σας για τον φοιτητή, δεν είναι
βαθεία, αφού σας απασχολεί τό-
σο η περιουσιακή του κατάσταση.
Δεν λέω, ότι κάνετε άσχη-
μα να βάζετε κάτω τη λογική,
αλλά ακριβώς αυτός ο υπολο-
γισμός, από μέρους σας, δεί-
χνει την έλλειψη μεγάλου αισθη-
ματος. Και μ' αυτά τα δεδο-
μένα, θα είναι ίσως προτιμότε-
ρο να φανητε ελκρινής και να
πείτε στον νεαρό φοιτητή, πως
δεν μπορείτε να δεχόμte την
πρότασή του. Όσο για το άλλο
πρόσωπο, έχω μερικούς ενδοια-
σμούς. Αυτή η μεγάλη διαφορά
ηλικία, με τρομά-
ζει. Γιατί δεν πε-
ριμένετε λιγάκι;
Δεν σας πήραν τα
χρόνια! Με τον
καιρό, θα βρεθί-
σας ο άνθρωπος
που θα μιλήσει
πραγματικά στην
καρδιά σας και
τότε θα δητε και
μόνη σας, ότι δεν

χειρο πανταλονάκι του μικρού,
για να το φορή στις εκδρομές.
Αυτά όμως είναι εξαιρέσεις,
που όσο και αν γίνονται κά-
ποτε, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρ-
χει παιδική μόδα, σύμφωνα με
την οποία γίνονται σήμερα τα
φορεματάκια των παιδιών.
Ας πάρουμε πρώτα απ' όλα
τα κοριτσάκια των 3 ή 5 χρό-
νων.
Τα σχεδιάκια των φορεμάτων
τους είναι δυο ειδών: Τα κλασ-
σικά μονοκόμματα, με ένα μεγα-
λο άμπρεσιμάν στους ώμους, με
στρογγυλό κλείσιμο λαιμού και
άσπρο γιακάκι, με κοντά φου-
σκωτά μανικάκια και από τε-
μπισμένον και κάτω ριχτά με
σουριτσές. Το δεύτερο σχέδιο
είναι με γωνίτσα, σπυριωτή φοι-
στίτσα και μπουστό ελαφρά ε-
φαρμοστό.
Δειλά-δειλά κάνουν την εμφά-
νισή τους στα Παρισινα φλου-
ρίνια και μερικά ναυτικά κο-
στούμια. Αλλά, φουστίτσες από
υπλές μαρβέν σέζλ ή σεδιότ,
πλισσεδωτές και άσπρες φανελ-

Βλέπουμε όμως και το αντί-
θετο, δηλαδή φουστίτσες σκα-
τωτικές πλισσέ και ζακέτες
μονόχρωμες.

Επίσης, βλέπουμε ρεδιγκότες
παιδικές, με δυο σειρές κουμ-
πία και γιακάκια στρογγυλά
βελούδινα. Με βελούδο επίσης
είναι γαρνιρισμένες οι τσέπες.

Για την ηλικία των 8—10
χρόνων

Όσο προχωρούμε στα χρό-
νια, τόσο πλησιάζουμε πιο πο-
λύ στην κοκεταρία...

Το κοριτσάκι αρχίζει να γίνε-
ται δεσποινιδούλα και δείχνει
κάποιο ενδιαφέρον για το ντύ-
σιμό της.

Τα φορεματάκια γι' αυτές τις
ηλικίες, έχουν διάφορα σχέδια,
με κορσάζ γαρνιρισμένα, με μα-
νικάκια που παρουσιάζουν ποικι-
λία, με φουστίτσες κλός, αν

μπολερό με γιακάκι ψηλό και
κατεβαστό. Το κάτω μέρος είναι
μέτριο φαρδύ, με λοξές τσέπες.
Στη μέση, κάτω από το μπολε-
ρο, υπάρχει ζώνη από το ίδιο
υφασμα του επανωφοριού. Τα
μανίκια είναι με μανικοκόλληση,
τοποθετημένα χαμηλά και μάλλον
πλατεία.

Βλέπουμε και ρεδιγκότες
σταυρωτές, μονόχρωμες, καθώς
και ζακέτες οριζαί, με όρθιους
γιακάδες και μεγάλες τσέπες,
κοψίτες ή ραφίτες, με καπάκια.
Αλλά πάλι σχήματα, καταλή-
γουν με εσάρπα στον λαιμό.

Τα υφάσματα που χρησιμο-
ποιούνται, είναι ανοιχτόχρωμα,
μερικά δε είναι φασοβά.

Τα μονόχρωμα γαρνιρονται,
μερικές φορές, με άστρακιν στο
γιακά, στις τσέπες και στα ρε-
βέρ των μανικιών.

Τέλος τα φορεματάκια «ντε
γκαλά», γίνονται από μαύρο ή
μαρόν ή υπλές μαρβέν βελούδο, με
πλιστρονιάκια από κρέπ ντε σιν
ρόζ ή σμιόν.

Χτένισμα

Τα περισσότερα κεφαλάκια,
είναι κουρεμένα με μαλλάκια ι-
σια, αλλά που και που ξετρο-
βάλλουν μερικές κοτσίδουλες,
δενιές κάτω-κάτω με βελουδάκι.

Το χτένισμα αυτό, δεν καλε-
ύει βέβαια πολύ, είναι όμως το
χαρακτηριστικό χτένισμα αυτής
της ηλικίας.

Τα αγοράκια

Τα μικρά αγοράκια ντύνονται
με κοστούμια που το σκακι
τους δεν διαφέρει από το αντρι-
κό, με τη διαφορά, ότι δεν είναι
σταυρωτά, αλλά κουμπώνει με
μία σειρά κουμπία. Είναι αρκετά
μακρύ και συμπληρώνεται με ένα
κοντό πανταλονάκι που σταματά
πιο ψηλά από τα γονατά. Το
πουκάμισο είναι άσπρο και η
γραβάτα «φλοτάντ» χρωματι-
στή. Άσπρα και τα καλτσάκια
και παπούτσια μαρόν.

Στο σχολείο, το αγοράκι μπο-
ρεί να φορή μία μπλούζα, που
μοιάζει με τις στρατιωτικές
και κουμπώνει με εκλαίρ ή που-
λόδερο.

Το παλτουδάκι του είναι σταυ-
ρωτό ή ραγκλάν, από ανοιχτό-
χρωμο βαρύ υφασμα ή και υπλές
μαρβέν. Γίνεται η ριχτή, χωρίς
ζώνη, ή με μαρτεγκάλ ή και με
ζώνη γύρω-γύρω.

Ο γιακάς του είναι σαν των
αντρικών επανωφοριών, αλλά
μπορεί να είναι κι όπως οι για-
κάδες που έχουν οι στρατιωτι-
κοί στους μανδύες τους.

Όταν φτάση το αγοράκι στα
16 χρόνια, το κοντό πανταλό-
νι αντικαθίσταται με μακρύ. Αυ-
τή είναι η μόνη διαφορά στις
ντύσεις του.

Η αλληλογραφία μου

Αγαπώ. — Διαλέξετε ένα
χρώμα κόκκινο και φοραρέτε το
με μαύρο σατέν. Αν το κόκκι-
νο δεν σας άρει, τότε κίτρινο
με μαύρη φόδρα. Μαύρα υποδή-
ματα και μαύρα γάντια, καπέ-
λακι και τσάντα.

Α. Μ. 12. Α. — Δεν σας συ-
νιστώ τη λανολίνη για το πρό-
σωπο. Νέ προτιμήσατε μία κα-
λή αμερικανική.

Αρτίνα. — Λίγη περι-
ποίησι δεν θα ήταν άσκοπη. Τό-
βραδυ, μετά το πλύσιμο, πέρα-
σμα του προσώπου μ' ένα βαμ-
βάκι βουτηγμένο σ' αυτό το μί-
γμα: Γάλα αμυγδαλών 200 γρ.
και Ράμμα Βενζόης, 2 γρ. Επί-
σης, καλό είναι το πέρασμα με
αγνό γάλα.

Α. Κορ. — Φάληρον. —
Έγραψα σε προηγούμενο τεύχος
για την έκθεσι του Ντιόρ.

Αρσάκειδα Β. Β. —
Για ντεσικινιάζ, το γάλα αμυ-
γδαλών που συνιστά παραπάνω
και μία κρέμα αμερικανική της
ήμερας. Οι ανοικτοί πόροι δει-
κνύνουν με τίποτα.

Προνοητική. — Η α-
πλήρη καθαριότης βοηθάει στην
εξάλειψη της πιτυρίδας. Όσο
για το μαύρισμα των φρυδιών,
επιτυγχάνεται μόνο με τα γνο-
στά κοσμητικά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΚΡΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΞΕΝ χιόνιζε κι' ο βοριάς σφύριζε. Οι δικαστές κάθον-
ταν στις έδρες τους κουρασμένοι και φαίνονταν να
πληττουν. Ο πρόεδρος, ένας ηλικιωμένος άντρας, ξερα-
κιανός, με γυαλιά, που μόλις είχε ξεμπερδέψει με μία
δίκη, φώναξε το δικαστικό κλητήρα και τον ρώτησε:

— Υπάρχει άλλος κανείς;

— Μιά κοπέλλα.

— Να έρθη...

Η κοπέλλα μπήκε. Κι' αμέ-
σως η βαρειά ατμόσφαιρα του δι-
καστηρίου έγινε πιο ανάλαφρη.
Πιο ευχάριστη. Λες και είχε μπή
μαζί της μια άντιστα του ήλιου.
Η κοπέλλα συνδυάζει τη χαρά με
την όμορφη. Είχε ένα άορμονικό
σώμα, που το ανάδειχνε ένα κομ-
ψό μπλέ ταγιέρ. Δέ φορούσε
καπέλο και οι καστανές μπού-
κλες των μαλλιών της ήταν αλη-
θινά γαριτωμένες. Είχε γαμπλώ-
σει τα μαύρα έκφραστικά μάτια
της από συστολή.

— Τι θέλεις, μικρούλα μου;
τη ρώτησε αδιάφορα ο πρόεδρος.

— Ο πόνος μου είναι μεγάλος,
πολύ μεγάλος, κύριε πρόεδρε,
είπε η κοπέλλα αναστενάζοντας.

Ο πρόεδρος κυττάζει το χα-
σιτωμένο πρόσωπο και το απαλό
γυναικείο χέρι που του δίνει ένα
φύλλο άσπρο χαρτί. Ρίχνει
μία γρήγορη ματιά και λέει:

— Μιά απόφασί...

— Έπειτα διαβάζει:

— Η Άννα Μπέντ ζεύει να
παρουσιαστή δια να εκτίση τη
ποινή των 6 μηνών φυλακίσεως.
Η ποινή άρχεται από σήμερα.

Η κοπέλλα κουνάει καταφατι-
κά το ώραιο της κεφάλι και το
πρόσωπό της παίρνει μία έκφρα-
σι λύτης:

— Πάει μία βδομάδα, λέει με κομμένη φωνή, που λά-
βαινε αυτό το χαρτί. Ο ίδιος ο ειρηνοδίκης ήθε σπιτί-
μας κι' εζήγησε στη μητέρα μου τί έλεγε. Τότε η καί-
μένη είπε: «Πήγαινε, κοριτσάκι μου, ο νόμος είναι νό-
μος και δε χωρούν μαζί του άστείες». Έτσι ήρθα γις
να κάνω τους έξη μήνες φυλακή...

Ο πρόεδρος καθαρίζει τα γυαλιά του. Κυττάζει τους
συναδέλφους του, ρίχνει μία ματιά έξω απ' το παρόθυ-
ρο. Βλέπει ότι εξακολουθεί να χιονίζει και ψιθυρίζει μη-
χανικά:

— Φυσικά, ο νόμος είναι νόμος.

— Έπειτα κυττάζει το χαρτί και το ξαναδιαβάζει. Δεν
υπάρχει αμφιβολία, η Άννα Μπέντ έχει καταδικαστή σ'
έξη μήνες φυλακή ως κλεπταποδόχος. Το χοντρό χέρι
του προέδρου χτυπάει το κουδούνι που βρίσκεται πάνω
στην έδρα. Έρκεται ο κλητήρας.

— Να οδηγήσετε την Άννα Μπέντ ως τη φυλακή και
να την παραδώσετε στον αρχιφύλακα...

Ο κλητήρας παίρνει το χαρτί και γνέφει στην κοπέ-
λλα να τον ακολουθήσει. Εκείνη σηκώνεται, μα ανοίγει
το ώραιο της στόμα, σαν να θέλει κάτι να πη.

— Έχεις τίποτα να πης ακόμα; τη ρωτάει ο πρό-
εδρος.

— Ναί... πώς... πώς εγώ είμαι η Έλισάβετ Μπέντ.
Η Άννα Μπέντ ήταν η μεγαλύτερη αδελφή μου Πέθα-
νε έδώ και μία βδομάδα...

— Μα τότε δεν είσαι σ' ου καταδικασμένης;

— Εγώ; Όχι! Θεέ μου, για ποιο λόγο θα με κατα-
δίκαν; Εγώ δεν έκανα ποτέ μου κακό ούτε σε μίνα.

— Τότε γιατί παρουσιάστηκες έσύ στο δικαστήριο;

Μήπως δεν είσαι στα καλά σου;

— Όχι, κύριε πρόεδρε, να τί έγινε: όταν η ύποθεσι
βρισκόταν στο Έφετιό, η αδελφή μου πέθανε... Κι' ο-
ταν ήταν στο κρεβάτι της νεκρή, σκεπασμένη με τα λου-
τα ήταν στο κρεβάτι της νεκρή, σκεπασμένη με τα λου-
λούδια, έφτασε η απόφασι για τους έξη μήνες. Έπρε-
λόυδια, έφτασε η απόφασι για τους έξη μήνες. Έπρε-
ρίμενε αυτή την απόφασι η καυμένη η αδελφή μου! Εί-
μαι ευχαριστημένη που δεν πρόφτασε να τη δη! Θα

υπέφερε τόσο πολύ! Φαντασθήτε ότι...

Τώρα που τα θυμάται όλ' αυτά, η μικρή Έλισάβετ
κλαίει. Και συνεχίζει κατόπιν με δυσκολία:

— Κι' ενώ ήταν άψυχη στο νεκρικό της κρεβάτι, η
μητέρα μου κι' εγώ της υποσχεθήκαμε να έπανορθώ-
σουμε ό,τι είχε συμβη έξ αιτίας του άρραδωνιστικού
της. Γιατί, έρετε, η Άννα αγαπούσε πολύ τον Γκαμ-
πριέλ Κάρτονν. Απ' το δικό
του φταίξιμο, έσφαλε κι' αυ-
τή... Και σκεφθήκαμε...

— Τί σκεφθήκατε λοιπόν;

— Για να κοιμάται ήσυχη
στον τάφο της, η μητέρα μου
θα πλήρωνε την αξία των κλοπιμαίων κι' εγώ
θακανα τους έξη μήνες φυλακή της αδελφής μου.

Οι δικαστές κυττάζονται μεταξύ τους και γα-
μογελούν. «Τί άφελής που είναι αυτή η κοπέ-
λα, σκέφτονται, αλλά και τί χαριτωμένη!»

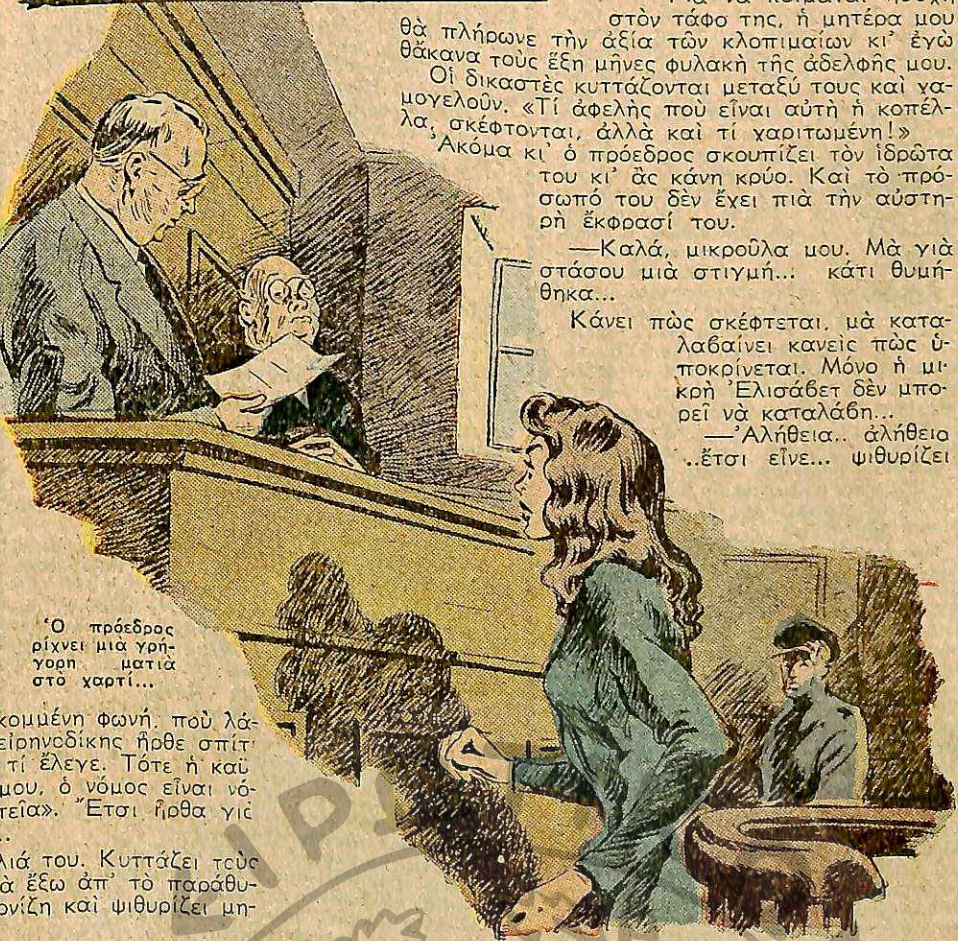
Ακόμα κι' ο πρόεδρος σκουπίζει τον ιδρώτα
του κι' άς κάνει κρύο. Και το πρό-
σωπό του δεν έχει πια την άυστη-
ρη έκφρασί του.

— Καλά, μικρούλα μου. Μα για
στάσου μία στιγμή... κάτι θυμή-
θηκα...

Κάνει πώς σκέφτεται, μα κατα-
λαβαίνει κανείς πώς ύ-
ποκρίνεται. Μόνο η μι-
κρή Έλισάβετ δεν μπο-
ρεί να καταλάβη...

— Αλήθεια... αλήθεια
..έτσι είναι... ψιθυρίζει

Η ΑΠΟΦΑΣΙ

Ο πρόεδρος
ρίχνει μία γρή-
γορη ματιά
στο χαρτί...

Ο πρόεδρος... Έγινε ένα μεγάλο λάθος σ' αυτή την ύ-
πόθεσι. Η απόφασι είναι λανθασμένη!

— Λανθασμένη, είπατε;

— Ναί, μικρούλα μου, είναι λανθασμένη. Περίμενε μία
στιγμή...

Τα μεγάλα μάτια της μικρής κυττάζουν μ' άπορία
τον πρόεδρο, που κάτι ψιθυρίζει στους συναδέλφους του.
Αυτοί χαμογελούν. Ο πρόεδρος τώρα είναι συγκινημέ-
νος. Κατεβαίνει απ' την έδρα του, πλησιάζει την κο-
πέλλα και της χαϊδεύει πατρικά τις καστανές μπού-
κλες:

— Άκουσε, μικρούλα μου. Τώρα ανακαλύψαμε την
αλήθεια, την πραγματική αλήθεια. Πήγαινε σπιτί σου,
και πες της πως η Άννα, η καλή αδελφούλα σου, ή-
ταν άθώα. Άκουσε; άθώα!

— Κι' έμεις την ίδια νύνη είχαμε. Ψιθυρίζει γλυκά
η μικρή Έλισάβετ και σφίγγει τα χέρια της πάνω στé
στήθος της.

Κι' ενώ η κοπέλλα απομακρύνεται, ο πρόεδρος γρή-
γορα, κρυφά, σκουπίζει τα γυαλιά του, που θόλωσαν
απ' τα δάκρυα.

Μα κι' οι άλλοι δικαστάι έχουν δακρύσει από συγ-
κίνησι — κι' άς θέλουν να παραστήσουν τους σοβαρούς
και τους άυστηρούς...

ΚΑΛΜΑΝ ΜΙΚΖΑΤ

Παιδικά φορεματάκια για κά-
θε ηλικία.

Λένιες μπλουζίτσες με ναυτικούς
γιακάδες και μαύρους φιόγκους
στο στήθος.

Τα άλλα φορεματάκια που ά-
ναφέρουμε, γίνονται από υφά-
σματα μονόχρωμα, σε ανοιχτούς
τονούς, ή φανταζι: πτι κερρώ
και σκατωέζικα.

Τα επανωφοράκια είναι από
καμψη, ριχτά, με στρογγυλούς
γιακάδες, με μεγάλες τσέπες
και φαρδύ μανίκια με ρεβέρ.
Συνηθίζονται όμως και επα-
νωφοράκια με ζώνες και γιακά-
δες άνδρικούς.

Μερικά επανωφοράκια έχουν
και κουκούλες, είτε από το ίδιο
υφασμα του επανωφοριού, είτε
από «πλούς» και φέρουν στον
λαιμό με δυο «ποντόν».

Βλέπουμε και ζακετούλες σκα-
τωέζικες, που κλείνουν από πα-
νω ως κάτω, με εκλαίρ και άλ-
λα που κλείνουν με κουμπία.
Οι ζακετούλες αυτές, φοριού-
νται με μονόχρωμα φορεματάκια.

φόρμ, με ζωνίτσες
δερματινές.

Που και που κά-
νουν την εμφάνισή
τους και μερικά
ντε-πιές με μορφή
μονοκόμματος φο-
ρεματος και μπο-
λερό ή ριχτής ζα-
κετούλας.

Τα υφάσματα είναι διάφορα:
ριγέ, σκατωέζικα και μονό-
χρωμα.

Με φουστίτσα πλισσέ σκατω-
ζική κόκκινη και μαρόν ή κόκ-
κινη και υπλές, φοριέται ζακέ-
τα κόκκινη ριχτή με μεγάλες
τσέπες και με όρθιο γιακά.

Με φορεματάκι μπλέ μονοκόμ-
ματο, φοριέται όμοιοχρωμο κον-
το μπολερό, με γιακάκι και
πέτα.

Το φόρεμα γαρνίρεται με δυο
σειρές κουμπία, 3 και 3, με
τσέπες στη φούστα και ζώνη
από το ίδιο υφασμα με φιομπά.

Αλλά φορεματάκια σε κοψί-
σμαζιέ, έχουν κουφοπίετα στο
κλείσιμο, γιακάκι μύτερο, γυ-
ριστό και ένα μεγάλο φιόγκο
στον λαιμό.

Ένα άλλο ώραιο σχέδιο είναι
μπούστος που κουμπώνει στα
πλάγια κάτω από τους ώμους,
το είδος δε αυτό του κλείσιμ-
τος, μοιάζει με άμπρεσιμάν. Τα
μανίκια είναι ραγκλάν και η φου-
στίτσα με άραιες πλατείες πιέ-
τες.

Τα επανωφοράκια, σε διάφο-
ρες «κοψί», κορσαζέ με δυο σει-
ρές κουμπία. Το πάνω μέρος του
μπούστου, σχηματίζει ένα είδος

«Όσο προχωρούσε ο Πέτρος, τα μάτια του Ντόγκ έλαμπαν, τα μάγουλά του χρωματίζονταν κόκκινα, ενώ ο Σίμπσον απεναντίας χλωμιάζε ολοένα περισσότερο.

Όταν τελείωσε ο τεχνίτης, ο Τζών Ντόγκ άρπαξε τα δυο του χέρια και φώναξε:

— Είσαι γενναίος, καλέ μου φίλε!... Ναί, θα κατέβει, αφού το θέλεις. Μου είπες όμως πως έχεις δυο σκάφανδρα. Θάρρῶ, λοιπόν, κι' εγώ μαζί σου! Πήγαινε γρήγορα να τα ετοιμάσεις...

Την ίδια στιγμή, όμως, ένα διαπεραστικό και παρατεταμένο σφύριγμα έσκισε τον αέρα. Κι' όσοι συνέπεσε να κυττάζουν προς το άριστερό μέρος του πλοίου, είδαν κάτι σαν άσπρη λάμψη ν' ανεβαίνει άστραπιαία απ' τη θάλασσα και να χάνεται προς τον ήλιο!...

— 'Η σφαίρα! 'Η σφαίρα! φώναξαν ο Ντόγκ κι' ο Σίμπσον.

Όλοι έτρεξαν να δουν. Μά δεν φαινόταν πιά τίποτε. Μόνο η θάλασσα ήταν ακόμα ταραγμένη, σε κάποια απόστασι, απ' το πλοίο.

— Νά την! φώναξε ξαφνικά κάποιος, με πνιγμένη φωνή.

Κυττάζαν όλοι ψηλά. Ένα μαύρο σημάδι κατέβαινε απ' τον ούρανό, μεγαλώνοντας άστραπιαία!...

Οι καρδιές έπαψαν να χτυπούν μέσα στα στήθη, κι' όλοι περιμέναν με αγωνία την άναπόφευκτη καταστροφή. Γιατί ήταν φανερό πως η σφαίρα έπεφτε κατ' ευθείαν πάνω στο πλοίο και πως θα το τσάκιζε με την όρμη της!

Ξαφνικά, όμως, σταμάτησε, σέ ύψος 300 μέτρων, ανέθηκε λίγο κι' ύστερα ξανακατέθηκε σιγά-σιγά. Στο μεταξύ, το πλοίο είχε άπομακρυνθεί λίγο, κι' έτσι δεν υπήρχε πιά κίνδυνος να πέσει άπάνω του η σφαίρα. Όλοι ανάσπασαν μ' άνακούφισι.

Η σφαίρα βούτηξε στη θάλασσα, 20 μέτρα μακριά απ' το πλοίο. Ξαναγύρισε σχεδόν άμέσως στην επιφάνεια κι' επέπλευσε, βυθισμένη κατά τα δύο τρίτα στο νερό.

— Ρίξτε τις βάρκες! Διέταξε ο Σίμπσον.

Σε λίγα λεπτά, είχαν γαντζώσει τη σφαίρα με τις αλυσίδες των βαρούλκων και την είχαν ανεβάσει πάνω στο πλοίο. Ο Τζών Ντόγκ έστησε τη σκάλα κι' ανέβηκε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Κύνταξε μέσα απ' το φεγγίτη. Τον βάμπεψε όμως το φώς του ηλεκτρικού προβολέως.

Με τη βοήθεια δυο έργατών, ξεβίδωσαν ένα απ' τρεις φεγγίτες, που έκλεινε απ' έξω μόνο.

Οι δυο πρώτοι άνθρωποι που μπήκαν μέσα, έβγαλαν κι' έδωσαν στους άλλους το άψυχο σώμα του μηχανικού Κορριντέ, ύστερα το Τζέφρι, στην ίδια κατάσταση κι' ατόν, έπειτα τον Πόπυ, που ήταν καταματωμένος και βογγούσε, και τελευταία τον Πανταλόν, που ήταν κι' αυτός βουτηγμένος στο αίμα, αλλά χαμογελούσε με θάρρος.

Νόμισαν στην αρχή πως ο Τζέφρι κι' ο Κορριντέ δεν ζούσαν πιά. Αφού τρεις περιπολήθηκαν όμως επί τρεις ώρες, κατώρθωσαν να τους ξαναφέρουν στις αίσθήσεις τους.

Ο Κορριντέ άνοιξε πρώτος τα μάτια του, και σε λίγο κι' ο Τζέφρι. Όσο για τον Πόπυ, αφού τούδεσαν μία μεγάλη πληγή που είχε στο μέτωπό του και τούδωσαν να πιά λίγο ρούμι, άποκαιμήθηκε βαθεία.

Τέλος, ο Πανταλόν έκαμε όλους να σαστίσουν. Μόλις πάτησε το πόδι του στο πλοίο, ζήτησε με σδυσμένη φωνή να φάει και να πιή! Αφού χάρτασε και ξεβίδασε, έκαμε ένα πήδημα στον αέρα, ξαναπέσε με τα χέρια και με το κεφάλι κάτω κι' έκαμε το γύρο της καμπίνας. Ύστερα στάθηκε όρθιος, στα πόδια του, και είπτε ησυχά:

— Έν τάξει όλα! Ούτε γάτα, ούτε ζημιά!...

— Μά εσείς είσαυτε καταματωμένος! φώναξε ο Ντόγκ.

— Μπά, δεν είναι τίποτε. Άνοιξε η μύτη μου!

Όλοι έσκασαν στα γέλια. Στο μεταξύ, η Μαργαρίτα, με τις οδηγίες του γιστρού του πλοίου, περιπολούν τους τρεις άλλους εξερευνητές.

Μόνο έπειτα από τέσσερις ημέρες, δηλαδή στις 4 Ιανουαρίου, ο Κορριντέ κι' ο Τζέφρι ξαναβρήκαν τελείως τις δυνάμεις τους και μπόρεσαν να σηκωθούν και να κυκλοφορήσουν ελεύθερα. Ο Πόπυ χρειαζόταν ακόμη νοσηλεία, γιατί δεν είχε κλείσει η πληγή του μετώπου του.

Το απόγεμα της 4ης Ιανουαρίου, συγκεντρώθηκαν όλοι στο κατάστρωμα, κι' ο Κορριντέ τούς διηγήθηκε τις περιπέτειες αυτού και των συντρόφων του.

Απέδωσε το κόψιμο των συρμάτων του μηχανισμού σε κάποια τυχαία αιτία και την εξήγησε με άληθοφάνεια — με την επιφύλαξι να μιλήσει άργότερα για την ύπθεσι αυτή ιδιαίτερας με τον Τζών Ντόγκ και τη Μαργαρίτα. Ένώ μιλούσε, κυττάζε συγχρόως με την άκρη του ματιού του το Φάντς Ντόμαχ. Αλλά ο Γερμανός, ξεπλωμένος άνετα σε μία ψάβινη πολυθρόνα, κάπνιζε ένα πούρο με άπολύτη ήρεμια, κυττάζοντας την άπεραντη θάλασσα.

Ο Κορριντέ διηγήθηκε, τι είχε συμβή ως τη στιγμή που

είχε λιποθυμήσει, μέσα στη σπηλιά του θαλασσίου φιδιού. Σταμάτησε έπειτα, για να πιή ένα άναψυκτικό που του είχε έτοιμάσει η Μαργαρίτα, κι' ύστερα συνέχισε:

— Η συνέχεια είναι ασύλληπτη για κάθε ανθρώπινη φαντασία... Πόσο έμεινα λιποθυμικός! Τώρα που μπορώ να ύπολογίζω τις ώρες και τις ημέρες, σκέπτομαι πως θα μουν άναίσθητος, επί 4 ώρες περίπου. Όταν συνήλθα και ξαναόνοια τα μάτια μου, βρέθηκα μέσα στο βαθύτερο, στο φρικτότερο σκοτάδι!...

— Εμείνα για πολύ ακόμη λυγισμένος στα δυο, στο βάθος της μεταλλινής φυλακής μου, με τα μάτια όρθανοίχτα, κι' όμως βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης, άνικανος να κάνω την παραμικρή κίνησι!...

Ξαφνικά, όμως, η μνήμη μου ξαναγύρισε. Κι' ο τρόμος που με πλημμύρισε τότε, μούδωσε ένα θάρρος ένστικτο και μηχανικό.

»Σηκώθηκα, χωρίς πολύ κόπο. Κι' η πρώτη σκέψι μου ήταν να ψηλαφήσω τους μοχλούς του μηχανισμού του σκαφάνδρου. Άνασήκωσα ένα απ' αυτούς, στην τύχη, κι' άμέσως άναψαν οι προβολείς. Κατάλαβα ότι, καθώς λιποθυμούσα, με κάποια άβελητή κίνησι του σώματός μου, είχα καταβάσει το μοχλό αυτό, κι' είχε σβύσει το φώς. Εύλογησα αυτή τη σύμπτωσι, χάρις στην όποια δεν είχε σπαταληθεί άδικα το ηλεκτρικό ρεύμα του σκαφάνδρου μου στο διάστημα της λιποθυμίας μου. Δοκίμησα όλους τους άλλους μοχλούς και διαπίστωσα με χαρά, ότι λειτουργούσε κανονικά το μοτέρ, καθώς και τα άρθρωτά μπράτσα, που δεν είχαν πάθει τίποτε — έκτός από μία μικρή ζημιά μίας δεξιάς άρπαγής.

»Καθισύχασα προσωρινώς για τον έαυτό μου κι' άρχισα ν' άναζητώ τους συντρόφους μου. Ξαναβρήκα σε λίγο ένα αυτοκίνητο. Σύμφωνα με τις άναμνησεις μου, έπρεπε νάταν το Πόπυ. Βρισκόταν όρθιο κάτω απ' το βράχο, όπου το είχε έκκαψάνοισι το τέρας, σε μικρή απόστασι απ' το μέρος που είχα πέσει εγώ.

»Κύνταξα μέσα απ' τους φεγγίτες του, ρίχνοντας όλο

το φώς του προβολέως μου, κι' ανατρίχιασα, γιατί δεν διέκρινα το κεφάλι του Πόπυ. Θάταν πεσμένος κάτω, λιποθυμικός, νεκρός ίσως... Τά μπράτσα του σκαφάνδρου που ήταν λυγισμένα και σπασμένα. Σπρώχνοντας το όμως, βεβαιώθηκα πως κυλούσε κανονικά.

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε λίγο. Ήταν άδύνατο να περιγράψι η παθητική προσήλωσι των άκρατών του στην άφήγησί του. Σ' όλα τα πρόσωπα, σ' όλα τα μάτια που έλαμπαν, καθρεφτιζόταν μία έντονη συγκίνησι, μαζί με το φλογερό πόθο να μάθουν τη συνεχεια της άπίστευτης εκείνης περιπέτειας. Αφού έκουράστηκε λίγο, κυττάζοντας το γαλανό ούρανό, ο μηχανικός, συνέχισε:

— Αυτά για τον Πόπυ και τον Τζέφρι. Μά ο Πανταλόν, που βρισκόταν,

Ναί, που βρισκόταν αυτός ο φρουκάρς, ο Πανταλόν, επανέλαβε ο πρώην κλόουν, μ' ένα κωμικό τόνο, που έκανε όλους να γελάσουν.

— Άρχισα άμέσως να ψάχνω γι' αυτόν. Καθώς διευθυνόμουν στην τύχη προς το βάθος της σπηλιάς, διέκρινα ξαφνικά ένα φώς μέσ' στο σκοτάδι. «Πάλι το τέρας!» σκέφθηκα με φρίκη. Το φώς εκείνο ήρθε προς το μέρος μου. Κι' όταν βρέθηκε μέσα στη ζώνη του προβολέως μου, είδα μ' άνεκφραστή χαρά, πως προερχόταν από ένα αυτοκίνητο σκάφάνδρου! Μέσα απ' τα κρύσταλλα του, άναγνώρισα το άδύνατο πρόσωπο του Πανταλόν!...

— Ναί, ήμουν εγώ ο ίδιος, και μάλιστα περίφημα στην ύγεια μου! συμπλήρωσε ο πρώην κλόουν. Έκείνο το διακομταχριστή, άλλα το σκάφανδρο μου κατάλαβε το κα-

τ' όφως του προβολέως μου, κι' έκαμε δ' τι φάντασμα του Πόπυ. Θάταν πεσμένος κάτω, λιποθυμικός, νεκρός ίσως... Τά μπράτσα του σκαφάνδρου που ήταν λυγισμένα και σπασμένα. Σπρώχνοντας το όμως, βεβαιώθηκα πως κυλούσε κανονικά.

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε λίγο. Ήταν άδύνατο να περιγράψι η παθητική προσήλωσι των άκρατών του στην άφήγησί του. Σ' όλα τα πρόσωπα, σ' όλα τα μάτια που έλαμπαν, καθρεφτιζόταν μία έντονη συγκίνησι, μαζί με το φλογερό πόθο να μάθουν τη συνεχεια της άπίστευτης εκείνης περιπέτειας. Αφού έκουράστηκε λίγο, κυττάζοντας το γαλανό ούρανό, ο μηχανικός, συνέχισε:

— Αυτά για τον Πόπυ και τον Τζέφρι. Μά ο Πανταλόν, που βρισκόταν,

Ναί, που βρισκόταν αυτός ο φρουκάρς, ο Πανταλόν, επανέλαβε ο πρώην κλόουν, μ' ένα κωμικό τόνο, που έκανε όλους να γελάσουν.

— Άρχισα άμέσως να ψάχνω γι' αυτόν. Καθώς διευθυνόμουν στην τύχη προς το βάθος της σπηλιάς, διέκρινα ξαφνικά ένα φώς μέσ' στο σκοτάδι. «Πάλι το τέρας!» σκέφθηκα με φρίκη. Το φώς εκείνο ήρθε προς το μέρος μου. Κι' όταν βρέθηκε μέσα στη ζώνη του προβολέως μου, είδα μ' άνεκφραστή χαρά, πως προερχόταν από ένα αυτοκίνητο σκάφάνδρου! Μέσα απ' τα κρύσταλλα του, άναγνώρισα το άδύνατο πρόσωπο του Πανταλόν!...

— Ναί, ήμουν εγώ ο ίδιος, και μάλιστα περίφημα στην ύγεια μου! συμπλήρωσε ο πρώην κλόουν. Έκείνο το διακομταχριστή, άλλα το σκάφανδρο μου κατάλαβε το κα-

τ' όφως του προβολέως μου, κι' έκαμε δ' τι φάντασμα του Πόπυ. Θάταν πεσμένος κάτω, λιποθυμικός, νεκρός ίσως... Τά μπράτσα του σκαφάνδρου που ήταν λυγισμένα και σπασμένα. Σπρώχνοντας το όμως, βεβαιώθηκα πως κυλούσε κανονικά.

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

ύμένο πως έπρεπε να φανή άνατρίχιασα, γιατί δεν διέκρινα το κεφάλι του Πόπυ. Θάταν πεσμένος κάτω, λιποθυμικός, νεκρός ίσως... Τά μπράτσα του σκαφάνδρου που ήταν λυγισμένα και σπασμένα. Σπρώχνοντας το όμως, βεβαιώθηκα πως κυλούσε κανονικά.

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε λίγο. Ήταν άδύνατο να περιγράψι η παθητική προσήλωσι των άκρατών του στην άφήγησί του. Σ' όλα τα πρόσωπα, σ' όλα τα μάτια που έλαμπαν, καθρεφτιζόταν μία έντονη συγκίνησι, μαζί με το φλογερό πόθο να μάθουν τη συνεχεια της άπίστευτης εκείνης περιπέτειας. Αφού έκουράστηκε λίγο, κυττάζοντας το γαλανό ούρανό, ο μηχανικός, συνέχισε:

— Αυτά για τον Πόπυ και τον Τζέφρι. Μά ο Πανταλόν, που βρισκόταν,

Ναί, που βρισκόταν αυτός ο φρουκάρς, ο Πανταλόν, επανέλαβε ο πρώην κλόουν, μ' ένα κωμικό τόνο, που έκανε όλους να γελάσουν.

— Άρχισα άμέσως να ψάχνω γι' αυτόν. Καθώς διευθυνόμουν στην τύχη προς το βάθος της σπηλιάς, διέκρινα ξαφνικά ένα φώς μέσ' στο σκοτάδι. «Πάλι το τέρας!» σκέφθηκα με φρίκη. Το φώς εκείνο ήρθε προς το μέρος μου. Κι' όταν βρέθηκε μέσα στη ζώνη του προβολέως μου, είδα μ' άνεκφραστή χαρά, πως προερχόταν από ένα αυτοκίνητο σκάφάνδρου! Μέσα απ' τα κρύσταλλα του, άναγνώρισα το άδύνατο πρόσωπο του Πανταλόν!...

— Ναί, ήμουν εγώ ο ίδιος, και μάλιστα περίφημα στην ύγεια μου! συμπλήρωσε ο πρώην κλόουν. Έκείνο το διακομταχριστή, άλλα το σκάφανδρο μου κατάλαβε το κα-

τ' όφως του προβολέως μου, κι' έκαμε δ' τι φάντασμα του Πόπυ. Θάταν πεσμένος κάτω, λιποθυμικός, νεκρός ίσως... Τά μπράτσα του σκαφάνδρου που ήταν λυγισμένα και σπασμένα. Σπρώχνοντας το όμως, βεβαιώθηκα πως κυλούσε κανονικά.

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε λίγο. Ήταν άδύνατο να περιγράψι η παθητική προσήλωσι των άκρατών του στην άφήγησί του. Σ' όλα τα πρόσωπα, σ' όλα τα μάτια που έλαμπαν, καθρεφτιζόταν μία έντονη συγκίνησι, μαζί με το φλογερό πόθο να μάθουν τη συνεχεια της άπίστευτης εκείνης περιπέτειας. Αφού έκουράστηκε λίγο, κυττάζοντας το γαλανό ούρανό, ο μηχανικός, συνέχισε:

— Αυτά για τον Πόπυ και τον Τζέφρι. Μά ο Πανταλόν, που βρισκόταν,

Ναί, που βρισκόταν αυτός ο φρουκάρς, ο Πανταλόν, επανέλαβε ο πρώην κλόουν, μ' ένα κωμικό τόνο, που έκανε όλους να γελάσουν.

— Άρχισα άμέσως να ψάχνω γι' αυτόν. Καθώς διευθυνόμουν στην τύχη προς το βάθος της σπηλιάς, διέκρινα ξαφνικά ένα φώς μέσ' στο σκοτάδι. «Πάλι το τέρας!» σκέφθηκα με φρίκη. Το φώς εκείνο ήρθε προς το μέρος μου. Κι' όταν βρέθηκε μέσα στη ζώνη του προβολέως μου, είδα μ' άνεκφραστή χαρά, πως προερχόταν από ένα αυτοκίνητο σκάφάνδρου! Μέσα απ' τα κρύσταλλα του, άναγνώρισα το άδύνατο πρόσωπο του Πανταλόν!...

— Ναί, ήμουν εγώ ο ίδιος, και μάλιστα περίφημα στην ύγεια μου! συμπλήρωσε ο πρώην κλόουν. Έκείνο το διακομταχριστή, άλλα το σκάφανδρο μου κατάλαβε το κα-

τ' όφως του προβολέως μου, κι' έκαμε δ' τι φάντασμα του Πόπυ. Θάταν πεσμένος κάτω, λιποθυμικός, νεκρός ίσως... Τά μπράτσα του σκαφάνδρου που ήταν λυγισμένα και σπασμένα. Σπρώχνοντας το όμως, βεβαιώθηκα πως κυλούσε κανονικά.

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

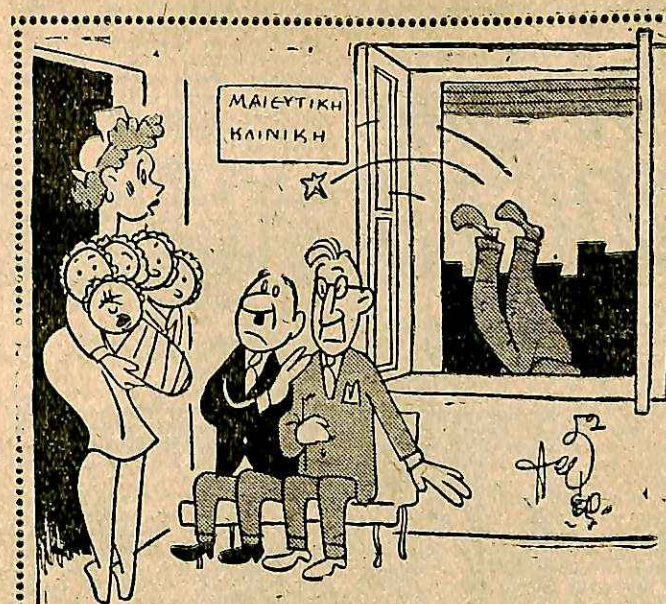
»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

Ο Κορριντέ σταμάτησε, έμεινε συλλογισμένος για ένα λεπτό κι' ύστερα συνέχισε:

— Μιά όδυνηρή άδεδαιότης με κρατούσε σε άδράνεια. Τι έπρεπε να κάμω!... Προφανώς, να ρυμουλκήσω το σκάφανδρο του Πόπυ ως τη σφαίρα, που θα την εύριεκα εύκολα, χάρις στην πυξίδα μου. Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει. Δεν ήξερα, λοιπόν, πρὸ πόσης ώρας, είχαμε βγη απ' τη σφαίρα. Ή άναμνευστική συσκευή περιείχε ακόμη άρκετο αέρα, ώστε να μπόρεσω να πάω ως τη σφαίρα, και νά ξαναγύρισω ύστερα για ν' άναζητήσω τον Τζέφρι και τον Πανταλόν. Ή ήταν προτιμότερο ν' άρχισω άμέσως αυτή την έρευνα!

»Στη δεύτερη αυτή περιπέττωσι, αν δεν τούς εύριεκα άμέσως, θα διέτρεχα τον κίνδυνο να πεθάνω στο μεταξύ ο Πόπυ, από έλλειψι αέρος ή περιποήσεων — αν, βέβαια, ζούσε ακόμη — άλλα κι' εγώ ο ίδιος να βρω θάνατο φριχτό, από άσφυξία!

»Ευτυχώς, μία άνάμνησι μ' έβγαλε άμέσως απ' την άδεδαιότητα: Θυμήθηκα ότι το τέρας είχε παρασύρει τον Τζέφρι προς την είσοδο της υποβρύχιας σπηλιάς. Ίσως νά τον εύριεκα, λοιπόν, στο δρόμο μου. Δίχως να διαστάσω περισσότερο, έβγαλα σε κίνησι το μοτέρ μου, ρυμουλκώντας το σκάφανδρο του Πόπυ...

— 'Ο κ. Παπαδόπουλος ποιός είναι; (Του 'Αρχέλαου)

χούσα καθόλου απ' αυτή την αποψι, γιατί μ' ένα εύκολο ύπολογισμό, είχα βεβαιωθεί πως διέθετα ακόμη στις μπαταρίες μου ηλεκτρισμό άρκετό για τεσσάρων ώρών φωτισμό και κίνησι!... Άν λοιπόν προχωρούσα κατ' ευθείαν, σε δυο ώρες θαχα φτάσει στη σφαίρα.

»Πραγματικά, ξεκίνησα προς τη διέυθυνσι που μούδειχνε η πυξίδα μου πως έπρεπε ν' άκολουθούσα.

»Μά δεν μπορείτε να φαντασθήτε το φρικτό, το ασύλληπτο μυστήριο που με περιέμενε! Το χρονόμετρο μου είχε σταματήσει, αλλά λειτουργούσε το χιλιόμετρο κοντέρ σε το πολύ μικρό κοντέρ μου, κι' έτσι μπορούσα να ύπολογίσω με μεγάλη προσέγυισι, την ώρα που περνούσε.

Όταν, λοιπόν, έκρινα πως είχα περάσει οι δυο ώρες, σκέφθηκα, ότι δεν θ' άπείχα πιά πολύ απ' τη σφαίρα... Εύτυχώς, γιατί το νεποζίτο του αέρος μου, πρέπει νάταν σχεδόν άδειο. Πραγματικά, ένοιώθα να με πιέζι ένα βάρος στο στήθος, δυσκολεύ

22ον — Είπε η πρώτη φορά που δεν ζήτησε κανείς να με κοιροειδή, είπε.

Ο Ντάφ ανασήκωσε τους ώμους του και ξανάειπε: — Δεν θα το κρατήσης για πολύ, το κορμί. Το ζήτησε ο Μόργκαν.

Ο Γκλίζον τινάχτηκε όρθιος. — Ο Μόργκαν; φώναξε. Για το Θεό, πώς τόμαθε; — Φαίνεται πως φλυάρησα λιγάκι, απάντησε ο Ντάφ ανασήκωντας τους ώμους του. Πάντως, δεν είναι τίς δουλειά δική μου. Έχω θα κανονισώ μια-δυο λεπτομέρειες ακόμη, κι ύστερα θα εξαφανισθώ!

Ερρίξε μια τελευταία ματιά στο Γκλίζον, που στεκόταν σαν απολιθωμένος στη μέση της κάμαρης, με το κορμί στο χέρι. Ύστερα άνοιξε την πόρτα... κι αντίκρουσε την Άνναμπελ, μ' ένα πιστόλι γυρισμένο προς την κοιλιά του!

Ο Γκλίζον έτρεξε κι' άφωπλισε τον Ντάφ, ενώ η Άνναμπελ έμπαινε στο σαλόνι. Το πρόσωπό της ήταν καταχλωμό και μαρμαρινό. Το μισό γερόνισσε τη φυσιολογία της, την έκανε να φαίνεται εκατό χρονών.

Ο Γκλίζον τσέπωσε το ρεβόλβερ του Ντάφ και του πήρε τα χρήματα.

Λιποθύμια πολύ, του είπε μ' ένα είρωνικό χαμόγελο.

Ο Ντάφ είχε τα μάτια του καρφωμένα στην Άνναμπελ. — Εμπρός, της είπε, σκότωσέ με γρήγορα, αλλιώς θα σε ξεκάνω εγώ σε πρώτη ευκαιρία.

Κάθισε, διέταξε εκείνη. — Έκείνος υπάκουσε, αλλά δίχως να βιάζεται. Η Άνναμπελ είπε στο Γκλίζον ν' ανοίξει το ραδιόφωνο. Έκείνος την κούταξε μ' έκπληξη. Ύστερα διευθύνθηκε προς την άλλη άκρη του δωματίου. Μόλις όμως είχε γυρίσει την πλάτη του, έπεσαν δυο πυροβολισμοί. Τους είχε ρίξει η Άνναμπελ.

Ο Γκλίζον κλονίστηκε και σωριάστηκε χάμω... — Μείνε ακίνητος, έσού! είπε η Άνναμπελ, απειλώντας το Ντάφ με το περιστροφικό της. Από καιρό τώρα, περίμενα την ευκαιρία ν' απαλλαγώ απ' αυτό το κτήνος!

Θα καθήσεις στην ηλεκτρική καρέκλα, της είπε ψυχρά ο Ντάφ.

Ετσι λές; Χά, νά, μικρό μου! Έσού θα πληρώσω, για λογαριασμό μου!

Έσκυψε και πήρε από χάμω το ρεβόλβερ του Ντάφ.

Με το χέρι μου νά σε σκοτώσω κι' έσένα πρόσβεσε. Το καλό που σου θέλω, κάτο φρονίμια!

Σκουπίσε καλά το ρεβόλβερ με τη φούστα της και το πέταξε πλάι στο Γκλίζον.

— Αυτό είναι δικό σου. Καταλαβαίνεις; είπε στον Ντάφ, σηματοδοτώντας τον με το πιστόλι του Γκλίζον. Θα σε σκοτώσω! Θα σε βρω ή αστυνομία νεκρό, θα της έλθωσω όμως, ότι βρισκόμουν σε νόμιμη άμυνα κι

παξε το κεφάλι του και το χτύπησε δυνατά στον τοίχο. Ο Κλαίβ έπεσε αναίσθητος.

— Γρήγορα, Τζο! Πρόφτασε, πριν φυγή! φώναξε ο «Μικρός».

— Τί θές νά κάνω, πού νά πάω ο διάβολος; Δεν βλέπω τη μύτη μου!

Ο Ντάφ άνοιξε την πόρτα και τραβήξε έξω τον Κλαίβ, στο σκοτεινό διάδρομο. Κλείδωσε πίσω του την πόρτα, άναψε ένα σπρίτο και γύρισε το διακόπτη του ηλεκτρικού.

Ο Κλαίβ τον κούταζε, με ματιά θολή. Ο Ντάφ τον έψαξε και του πήρε το κορμί και τα λεφτά του Γκλίζον.

— Έχουμε ένα μικρό λογαριασμό, οι δυο μας! του είπε ύστερα, σιγανά.

Πάτησε δυνατά με το τακούνι του στο πρόσωπό του κι' έκανε μια στροφή, σιγά-σιγά. Ο Κλαίβ άρχισε να ουρλιάζει κι' άρπαξε με τα δυο του χέρια το παπούτσι του.

Έκείνος πίεσε ακόμη δυνατότερα και ξανάκανε δεύτερη στροφή επί τόπου. Ακουστική ένα τρίξιμο, κι' ο Ντάφ ένοιωσε τα κόκκαλα της μύτης να υποχωρούν, να σπάζουν. Ο Κλαίβ είχε σωπάσει τώρα.

Ο Ντάφ απομακρύνθηκε λίγο και σκούπισε στο χαλί τη ματωμένη σόλα του. Έπειτα άνοιξε την πόρτα του χάλι και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Σε λίγο, είχε γυρίσει στη λέσχη Μπρόνξ. Του άνοιξε ο ίδιος ο Τζιζάρου.

— Έν τάξει λοιπόν; τον ρώτησε, δείχνοντας τα δόντια του μ' ένα χαμόγελο.

Ο Ντάφ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Πήγαν στο μικρό δωμάτιο, κι' ο Τζιζάρου γέμισε δυο ποτήρια ούισκυ.

— Σκότωσαν το Γκλίζον, του είπε ο Ντάφ. Τον ξεμπερδέψα η γυναίκα του, η Άνναμπελ, κι' ύστερα έβαλε τα δυνάτα της για νά ένοχοποιήση έμένα.

— Σ' έχουνε στο στομάχι, αούτο!

— Μα φυσικά. Είμαι έμπόδιο στη δουλειά τους, που τους άφνησε τόσα κέρδη!

Ο Ντάφ έβγαλε απ' την τσέπη του το κορμί και το πέταξε πάνω στο τραπέζι. Ο άλλος το πήρε και το εξέτασε με περιέργεια αλλά χωρίς νά καταλάβει τίποτε. Ο Ντάφ του έδωσε έληγγισεις.

— Σκοπεύεις, λοιπόν, νά εξακολουθήσεις το παιχνίδι σου ως το τέλος; τον ρώτησε.

— Αυτό εξαρτάται από σένα.

— Τι θέλεις από μένα;

— Μου είπες πως μπορείς νά μου βρης ανθρώπους. Πιστεύω πως μ' ενδιαφέρει ή προσφορά σου.

— Τί σκοπεύεις δηλαδή νά κάνεις;

— Νά ξεοντρώσω το Μόργκαν, είπε ήσυχα ο Ντάφ.

— Είσαι σ'α καλά σου; Χρειάζονται πολλά λεφτά για μία τέτοια δουλειά.

Ο Ντάφ έβγαλε απ' την τσέπη του τρία μάτσα χαρτονομίσματα.

Φτάνουν 35 χιλιάδες δολάρια; ρώτησε.

Ο Τζιζάρου κούταζε τα χρήματα σαν μαγνητισμένος.

— Καλά είναι, για πρώτη φορά, απάντησε. Μα πού βρήκες τόσα λεφτά;

— Μου πέσανε απ' τον ουρανό! Συμφωνώ λοιπόν.

— Ναι... αλλά πώς μπορείς νά κινηθείς; αφού σε κυνηγά η αστυνομία;

— Έννοια σου, το σκέφτηκα κι' αυτό. Αύριο το πρωί, θα πάω νά βρω τον Ήνγκλις. Θα του διηγήθω όλη την ιστορία, κι' είμαι βέβαιος πως αυτός θα με τακτοποιήση.

— Δεν είν' άσχημη ή ιδέα σου.

— Καθόλου μάλιστα. Με τις πλάτες τού Ήνγκλις και με τους ανθρώπους που θα μου προμηθεύουν έσού, θα τακτίσω γρήγορα το Μόργκαν.

— Θα έλθω μαζί σου εγώ, ό Σπικ κι' ο Σουλτζ. Θα τους

βρω σε μία ώρα και θα τους μιλήσω. Θέλεις νά ξαναδρεθώ με τ' άπογεμα;

— Συμφωνώ.

Ο Τζιζάρου βγήκε απ' το δωμάτιο, αλλά ξαναγύρισε σε λίγο και είπε:

— Είν' έξω κάποια και ζητάει νά σε δει. Της είπα πως δεν σε ξέρω, μα αυτή επέμεινε. «Πέστε του πως είν' η Άλεις», μούλεγε και μου ξανάλεγε.

— Η Άλεις; Νάρθη άμέσως! φώναξε ο Ντάφ.

Σε μερικές στιγμές, μπήκε ή νέα γυναίκα. Ο Ντάφ της άρπαξε τα χέρια.

— Με στέλνει ο Σάμ! του φώναξε, λαχανιασμένη. Τί θα πη αυτό πάλι, Μπίλ; Οί έφημερίδες γράφουν πως σκότωσες μία γυναίκα!

— Σ' ευχαριστώ που ήρθες, της είπε ήσυχα ο Ντάφ. Κάθισε λίγο νά ξεκουραστής.

— Τί σκοπεύεις νά κάνης τώρα; Πές μου λοιπόν!

— Δεν σκότωσα εγώ την «Όλγα».

— Ηταν σκευωρία...

— Σε ίκετω, Μπίλ, παραιτήσου απ' τα σχέδιά σου... για το καλό σου! Πήγαινε νά τα έξηγησες όλα στην αστυνομία. Θα βρούμε ένα καλό δικηγόρο...

Ο Ντάφ την σταμάτησε, με μία χειρονομία. Η Άλεις είδε τη σκληρή λάμψη των ματιών του, κατάλαβε κι' έβαλε τα κλάματα.

— Τούλάχιστο μην άνακατέψης και το Σάμ, μωρουδιό μου.

— Έννοια σου, μικρή μου. Μην άνησυχείς!

— Καταλαβαίνω, θα κινδυνέψης πολύ, μόνο και μόνο για νά ικανοποιήσης μία μορφοφιλοξεία σου! Δεν μπορώ νά σ' έμποδίσω. Μα, όταν κουραστής απ' αούτο, πού παίνιδη, έλα νά μάς βρης... τότε μόνο!

Χάιδεσε το χέρι του κι' έφυγε, αφήνοντας τον ρόθιο, ακίνητον έμπρός στην κλειστή πόρτα...

ΙΕ'.

Ο Έντβιν Ήνγκλις ήταν ψηλός, εύσωμος, με άσπρα μαλλιά και ψυχρά μάτια. Καθισμένος πίσω απ' το γραφείο του, κούταζε το Ντάφ με μία έκφραση ανιγνιστική.

Τον είχε άκούσει, επί 20 λεπτά της ώρας, χωρίς νά προσέξη λέξι. Είχε εξέτασει, δίχως φανερό ένδιαφέρον, το κορμί που είχε ρίξει πάνω στο γραφείο του ο Ντάφ. Τέλος, έβγαλε το πούρο απ' το στόμα του και είπε:

— Θα μπορούσα νά σ' άραδώσω στην αστυνομία...

— Κακή άρχη κάνετε, νομίζω! πρόσφερε ο Ντάφ, μ' ένα ψυχρό χαμόγελο. Καλύτερα ν' άφισπε έμένα και νά κούταζετε τί θα κάνετε με την κόρη σας.

— Πάντα ή κόρη μου μ' έδωσε σε υπελάδες...

— Ναι, αλλά τώρα το παράκανε... Τί θα λέγατε, νά αναλαμβάνω νά τακτοποιήσω εγώ τη δουλειά κατά τον καλύτερο τρόπο για σας;

— Δεν βρισκόμ πως είσθε ο κατάλληλος άνθρωπος. Θα σ' άσ πιάση ή αστυνομία...

— Όπως νομίζετε... Μα μη φαντάζεστε πως θα πληρώσω εγώ για την κόρη σας! Θα πάω τώρα άμέσως στην αστυνομία και θα τα πώ όλα. Θα χαλάση ο κόσμος!

— Δεν έχετε άποδείξεις.

— Άσος κάνετε. Έχω στοιχεία άρκετά με το παραπάνω, για νά κλείσω στο φρέσκο αυτό το παλαιοκρίτισο!

Και ο Ντάφ σηκώθηκε και φύγη. Άλλα ο Ήνγκλις τον σταμάτησε με μία χειρονομία.

— Μία στιγμή! του είπε Μπορούμε ίσως νά συνεννοηθούμε.

Ο Ντάφ έσκυψε πάνω απ' το γραφείο του και τον κούταζε.

— Παιρνετε άσχημο δρόμο! πρόσφερε. Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν; Οί αντίπαλοί σας θα πηδήσουν απ' τη χαρά τους, αν ή Άνναμπελ βρεθή άνακατεμένη σε μία δολοφονία! Ευκαιρία ζητάνε για νά σ' άσ τσολιλλίσουν!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΚΛΗΜΜΑ ΤΙΜΟΡΙΑ

είτε όχι. Κατόπιν θα παντρευόμαστε.

— Δεν μπορώ νά κάμω αυτή την άτιμία, μου απάντησε. Ο Σλιμάν λείπει από δυο μήνες. Δεν θ' άόγηση νά γυρίση. Θα τού τα πώ τότε όλα και έλπίζω ότι θα με καταλάβη...

— Κι' αν δεν θελήση νά σου δώση διαζύγιο;

— Μην βάζεις, άγάπη μου, το κακό στο νου σου, μου άπάντησε, σφίγγοντας το χέρι μου με τρυφερότητα... Θα το θελήση... Όταν δεν τον πιάνη ο θυμός, είνε καλός... Κι' έπειτα, μην ξεχνάς πως, από καιρό ζούμε σαν ξένοι... Φαντάζομαι πως μ' έγει βαρεθή και πως θα εύχαριστήη πολύ, γιατί θα βρή την ευκαιρία ν' απαλλαγή από μένα...

Ο Σλιμάν σε λίγο γύρισε. Υποτάχθηκε στην επιθυμία της Μάρτζιλ, αφού μου υποσχέθηκε πως θα του μιλούσε άμέσως και πως, αφού κανόνιζε τις λεπτομέρειες του διαζυγίου μαζί του, θάροταν νά με βοηθ.

Αντί για τη Μάρτζιλ, όμως, έλαβα, έπειτα από δυο μέρες, μία έπιστολή της. Νά τί μου έγραψε:

«Αγαπημένο μου, ή εύτυχία τελείωσε για μάς. Όταν θα διαβάσης αυτές τις γραμμές, δεν θα βρίσκωμαι πιά στη ζωή... Μην τρουνάλεις! Δεν μπορούσε νά γίνει διαφορετικά... Θα το καταλάβης, όταν μάθης τί έγινε από τη στιγμή που χωριστήκαμε... Άν μετανιώσω για κάτι, είνε γιατί δεν άκολουθήσα τη συμβουλή σου. Γιατί νά μ' ήν φύγωμε προτού γυρίση ο Σλιμάν, όπως μου πρότεινες τόσες φορές; Θα ήμαστέ τώρα εύτυχισμένοι!...

Τό ίδιο βράδυ που γύρισε ο Σλιμάν, τού έξιστόρησα τα πάντα. Με άκουσε χαμογελώντας.

— Λοιπόν, θέλεις νά χωρίσωμε; με ρώτησε, όταν τελείωσα.

— Όελω νά έπισημοποιήσωμε το χωρισμό μας, του απάντησα. Από πολλών καιρό τώρα, ζούμε σαν ξένοι.

— Φαντάζομαι τί χαρά πού θα νοιώση ο φίλος σου, μου είπε, όταν θα π'άς τρένοντας κοντά του για νά του φωνάξης πως είσαι ελεύθερη!...

Δεν τού απάντησα. Ο Σλιμάν σηκώθηκε σε λίγο από τη θέσι του κι' άρρισε νά περπατήσει μέσα στο δωμάτιο. Σε μία στιγμή, καθώς περνούσε από κοντά μου, με μία γρήγορη κίνηση, μ' άναποδονούρισε και με πέταξε στο πάτωμα. Είπε σφίξει με το άριστερό του χέρι το λαιμό μου, σε τρόπο που μου ήταν αδύνατο νά φωνάξω... Στο δεξιό, κρατούσε νά σουγιάδακι... Ένοιωσα τη λεπίδα του νά κώνεται στο πρόσωπό μου... Ο Σλιμάν μου έκανε βαθιές γρακίες στα μάγουλα, στη μύτη, στο σαγόνι, στο μετωπό, στα γέλη, παντού... Κατάλαβα άμέσως: Δεν είνε σκοπό νά με σκοτώση, όπως φέβηκα στην άρχή. Ήθελε μόνο νά με παραμορφώση... Ή φοίκη και οι πόνοι μ' έκαμαν νά γάσω τις αισθήσεις μου... Όταν συνήλα, ήμουν έσπληνιστος στο κρεβάτι μου, με το πρόσωπο τυλιγμένο μέσα σε έπιδέσμους. Ο Σλιμάν καθόταν πλάι μου.

— Μην άνησυχείς, μου είπε, Δεν θα σ' έμποδίσω νά π'άς στο φίλο σου... Άρκει νά κλείσω αυτές οι μικρές πληγές...

Πρίν από μερικά λεπτά έφυγε για νά π'άν νά πάω και π'άρη τον έπιδέσμο... Α! τον κακούργο!... Μου έχει πετσόκοψει τα χέλη, και τα μάγουλά μου είνε δυο μεγάλες πληγές...

Τελείωσαν όλα, αγαπημένο μου! Η Μάρτζιλ πού γνώρισε, δεν ύπάρχει πιά! Είπε τώρα ένα άποκρουστικό τέρας!... Για μία στιγμή, σκέπτηκα νά τρέξω στην αστυνομία... Έχει νύχτασει σχεδόν... Όχι, έσού τί πρέπει νά κάμω!... Έχει νύχτασει σχεδόν... Μόλις τελείωσω αυτό το γράμμα, θα τρέξω νά το ρίξω στο γειτονικό γραμματοκιβώτιο... Έπειτα, θα γυρίσω και τί νύχτα θα μείνω άγρυπνη, περιμένοντας νά δώ το Σλιμάν ν' άποκοιμητάι πάνω στην πολυθρόνα που βρισκείται πλάι στο κρεβάτι μου. Θα τού π'άρω τότε τα κλειδιά, θα τρέξω ν' άνοίξω το συρτάρι του γραφείου του, όπου έχει το περίστροφο του και θα στείλω μία σφαίρα στο κεφάλι του... Άντίο μοναδική άγάπη της ζωής μου!...

Ο άνακριτής με ρώτησε για τις σχέσεις που με τη Μάρτζιλ, τα είχε μάθει από τον ίδιο τον Άουντά. Δεν τις άρνηθηκα. Ή κατάθεσί μου ήταν σ' όλα τα σημεία ειλικρινής. Δεν έκαμα λόγο μόνο για την έπιστολή. Ούτε θα μιλήσω γι' αυτήν... Ή δικαιοσύνη άς κάμν το έργο της!

ΣΑΡΑ ΣΠΡΕΑ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ για τὰ κόκκινα μαλλιά

Δεν έχουν σχέση με τὸ χαρακτήρα

Πόσα έχουν ψάξει οἱ λαϊκές παροιμίες στοὺς δυστυχισμένους κοκκινομάλληδες! Τὸν παρυστάνουν σάν... πλάσμινα τοῦ διαβόλου, προσωποποιήσι τῆς γρασουδιάς, συμπικνω-σὶ κάθε ἀνθρώπινης κακίας καὶ ἐλαττώμα-τος...

Αὐτὰ δηλαδὴ ἰσχύουν γιὰ τοὺς ἄντρες. Προκειμένου γιὰ τὶς γυναῖκες, τὰ κόκκινα μαλλιά θεωροῦνται ἀπεναντίας ἕνα ἰσχυρὸ στοιχεῖο γοητείας.

Σύμφωνα μ' ἕνα Ἀμερικανὸ ἀνθρωπολό-γο, οἱ κοκκινομάλληδες ἔχουν ἀντίληψη, αὐ-θορμητισμὸ, ἐπιθετικότητα, φαντασία, ὑπερ-ρηφάνεια, εὐαισθησία, γενναϊότητα. Ἄλλοι παλὶ τοὺς θεωροῦν πεισματάρηδες, ἀδιάκρι-τους, ἀνείλικρινες καὶ ἀπιστοὺς.

Ἄν ρίξουμε μιὰ ματιά στὴν ἱστορία, δὲν θὰ βρούμε παρὰ ἐλάχιστους κοκκινομάλλη-δες, πού νὰ διακρίθουν σὲ κάποιο πεδίο τῆς ἀνθρώπινης δράσεως. Δυὸ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μας, εἶνε ὁ Οὐίνστον Τσώρ-τσιλ καὶ ὁ Μπέρναρ Σὼ, πού εἶχαν κι' οἱ δυὸ ἄλλοτε μαλλιά κόκκινα (ὁ δεύτερος μά-λιστα διατήρησε καὶ γενειάδα τοῦ ἰδίου χρώματος).

Ἀντίθετα, θὰ συναντήσουμε πολλοὺς κοκ-κινομάλληδες, πού ἐπαλήθευσαν μὲ τὶς πρά-ξεις τοὺς τὴν προκατήψη πού ὑπάρχει ἐν-αντίον αὐτοῦ τὸ χρώμα τῶν μαλλιών. Ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἰούδας, εἶχαν κόκκινα μαλ-λιά. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ροῦφος, ὁ σκληρότερος ἀπὸ τοὺς Νορμανδοὺς βασιλεῖς τῆς Ἀγ-γλίας, καθὼς καὶ ὁ φοβερός πειρατὴς Μπαρ-μπάρσσα (Κοκκινόγενής), ὁ τρόμος τῆς Μεσογείου. Ἀκόμη κι' ὁ Νέρων κι' ὁ Ἑρ-ρίκος Η', ἦσαν κοκκινομάλληδες.

Ἄς περάσουμε ὁμως καὶ στὸ ὠραῖο φύ-λον. Εἰδὼ εἰνε δυσκολώτερο νὰ ξεχωρίσουμε τὶς κοκκινομάλλες, γιὰ τὸν ἀπλουστατὸ λό-γο, ὅτι, ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμη τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, οἱ γυναῖκες συνήθιζαν νὰ βαφοῦν τὰ μαλλιά τους κοκκινωπά μὲ «κενέν». Ἡ Κλεοπάτρα, περιγράφεται συχνά ὡς κοκκι-νομάλλα, κι' ὁμως πολλοὶ ἱστορικοὶ πιστεύ-ουν, ὅτι εἶχε μαλλιά κατὰμυρα κι' ὅτι ἀλλάζε τὸ χρώμα τους μὲ τὸ βαψίμο.

Δὲν εἶνε ἐξακριβωμένο ἐπίσης ἂν ἡ βα-σίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας εἶχε πρα-γματικὰ κόκκινα μαλλιά, κατὰ ἀπ' τὶς ὠ-ραίες κοκκίνες περικοὺς πού φορούσε! Ἀν-τιθέτως, εἶνε βέβαιον, ὅτι τὸ κεφάλι τῆς μισητῆς ἐχθρᾶς τῆς, τῆς βασίλισσας Μα-ρίας τῆς Σκωτίας, ἦταν στολισμένο μὲ μαλλιά κατακόκκινα.

Τὰ κόκκινα μαλλιά εἶνε ἀρκετὰ κοινὰ στὴ Νέα Γουινέα, ὅπου τὰ ἐκτιμοῦν πολὺ οἱ ἄ-γοροι ἰθαγενεῖς «κεφαλοκνηγοί». Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ Μαλαίοι καὶ Ἑσκιμῶες κοκκι-νομάλληδες.

Οἱ Σκανδιναβοὶ ἔχουν ἰδιαίτερα ἀνέχθεια στὰ κόκκινα μαλλιά. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, ἀπεναντίας, τὰ ἐκτιμοῦσαν τόσο πολὺ, ὡ-στε... διάλεγαν νέους κοκκινομάλληδες, γιὰ νὰ τοὺς θυσιάσουν στὸ θεὸ Ὀσίρι!

Οἱ ἐπιστημονικὲς ἐρευνὲς τῶν τελευταί-ων χρόνων, ἔχουν ἐξακριβώσει ἀναμφισβή-τητα, ὅτι τὸ χρώμα τῶν μαλλιών δὲν εἶχε καμμία σχέση μὲ τὶς σωματικὲς ἢ ψυχικὲς ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὸ χαρακ-τῆρα ἢ μὲ τὴν ἀντοχή του στὶς διαφορὲς ἀ-σθένειες. Μιὰ μόνον ἐξαιρέσι ὑπάρχει σ' αὐ-τὸν τὸν κανόνα: ἡ εὐαισθησία τοῦ δέρματος στὸν ἥλιο.

Πράγματι, ἐπεὶδὴ τὸ δῆμα τῶν κοκκι-νομάλληδων, δὲν εἶχε στὰ ἐπιφανειακὰ κύτ-ταρα τοῦ ἀρκετῆ ποσότητος τῆς χρωστικῆς οὐσίας πού προφυλάσσει ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες, δὲν παίρνει τὸ ὠραῖο ἐκείνο ἡλιο-καμμένο χρώμα πού βλέπουμε, στοὺς ξαν-θοὺς καὶ στοὺς μελαχρινούς, ἀλλὰ γεμίζει ἀπὸ φακίδες. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγον, οἱ κοκκι-νομάλληδες, παθαίνουν πολὺ εὐκόλα ἡλιοκαύ-ματα καὶ προσβάλλονται ἀπὸ δερματικὲς παθήσεις στὰ θερὰ κλίματα.

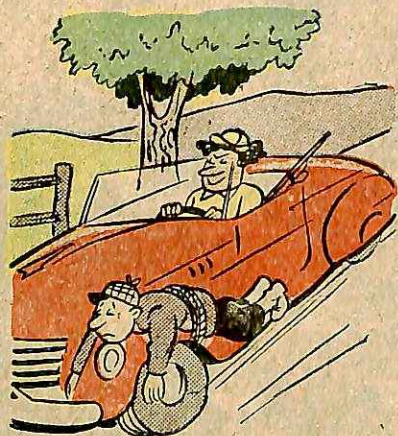
Οἱ περισσότεροὶ κοκκινομάλληδες ἔχουν ἀνοιχτόχρωμα μάτια (αὐτὸ ὁμως δὲν ἀπο-τελεῖ κανόνα).

Τὰ κόκκινα μαλλιά εἶνε ἕνα κληρονομικὸ χαρακτηριστικὸ, πού μπορεί ὁμως νὰ ἐξα-φανισθῇ ἐπὶ πολλὰς γενεὲς κι' εἴπειτα νὰ ξαναεμφανισθῇ ξαφνικά.

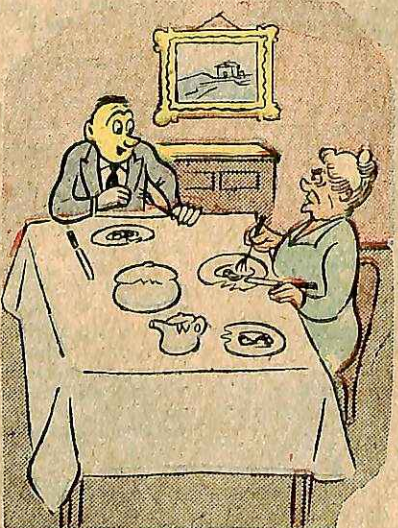
Τὸ παράξενο εἶνε, ὅτι οἱ κοκκινομάλλη-δες παντρεύονται πολὺ σπάνια μὲ κοκκινο-μάλλες. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ γεγονός χρη-σιμοποιοῦν ὡς συμπληρωματικὸ ἐπιχείρημα ἐκείνοι πού τὸν ἀποδίδουν κακὸ καὶ «στριμ-μένον» χαρακτήρα... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ πρόληψι πού δημιουργήθηκε ἰσως ἐπειδὴ οἱ κοκκινομάλληδες εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐλάχιστοι σὲ σχέση μὲ τοὺς μελαχρινούς καὶ κάθε τοὺς ἐλαττώματα σημειώνεται ἰδιαίτερα καὶ προκα-λεῖ ἐντύπωση.

— Τινάξτε τον ἀκόμη λίγο, κυρία μου. Λέει πὺν δέκα χιλιά-ρικά γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ λο-γαριασμός!...

Ἐπιστροφή ἀπ' τὸ κυνήγι.

— Γιατί, γυναῖκα, ἔβαλες στὸ τρα-πέζι τὰ γαλασμένα πιτάτα;
— Γιατί ἔχουμε νά... συζητήσουμε καὶ μετὰ τὸ φαγητό!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

★ Ἄν τὰ μπράτσα κι' οἱ κνήμες σας ἔ-χουν δῆμα τραχὺ, τὰ τρίβετε κάθε μέρα μὲ μιὰ λεῖα ἐλαφρόπετρα, ἀφοῦ προηγουμέ-ως τὰ βρέξετε μὲ σαπουνάδα. Ἀφοῦ τὰ σκουπίστε ὑστερα, τ' ἀλείψετε μὲ μιὰ καλὴ κρέμα ἢ μὲ γλυκερίνη.

★ Μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε μιὰ πολὺ ὠ-ραία ἐπίδερμίδα, ἂν, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα τὸ λιγώτερο, ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα κροκὸ αὐγοῦ διαλυμένο σὲ μιὰ κουταλιά τοῦ γλυκοῦ ζουμι λεμονιοῦ. Ἀφίνετε τὸ μίγμα αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ πάνω στὸ πρόσωπό σας ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, κι' ὑστερα πλένε-σθε μὲ χλιαρὸ νερό.

★ Μιὰ πολὺ καλὴ λουσιὸν γιὰ τὸ πρόσω-πο γίνεται μὲ τριανταφυλλόνερο, ἄβραστο γάλα καὶ καμφορροῦ οἰνόπνευμα σὲ ἴσα μέ-ρη. Μισή ὥρα μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς, μεταχειρισθῆτε μιὰν ἄλλη λουσιὸν, ἀπὸ τρι-ανταφυλλόνερο καὶ λίγη κόλλα τοῦ κολλα-ρίσματος.

★ Μὴν κόβετε τὰ πετσάκια πού εἶναι κολ-λημένα στὰ νύχια σας. Ἀφοῦ τὰ μαλακώ-στε μὲ μιὰ λιπαρὴ οὐσία, π. χ. μὲ βαζελίνη, τὰ σπρώχνετε πρὸς τὰ πίσω μ'. ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο ἀπὸ καουτσούκ ἢ κοκκάλιον πο-τε ὁμως μεταλλινόν.

★ Μιὰ καλὴ λουσιὸν καθαρίζει τὸ δῆμα πολὺ καλύτερα παρὰ τὸ σαποῦνι, πού ἐρεθί-ζει, στεγνώνει καὶ ρυτίδωνει τὴν ἐπίδερμίδα.

★ Μιὰ μαλακὴ βούρτσά καθαρίζει στὴν ἐν-τελεια τὴν ἐπίδερμίδα, δίχως νὰ τὴν ἐρεθί-σῃ, ἂν ἐξερ κανεῖς νὰ τὴν μεταχειρισθῇ. Πρέ-πει νὰ γίνεται τὸ βουρτσίσμα πάντα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω. Ὅταν τελειώσετε, με-ταχειρισθῆτε μιὰ καλὴ τωνατικὴ λουσιὸν.

★ Ὅταν τὰ νύχια σας εἶναι λεπτὰ καὶ μαλακὰ καὶ δὲν ἀνέχονται τὰ βερνίκι, καλὸ εἶναι νὰ τὰ καθαρίζετε τὸ βράδυ μὲ ἄσπετον καὶ νὰ τ' ἀλείψετε ὑστερα μὲ μιὰ λιπαρὴ οὐσία.

Γιὰ τὶς ξάνες

Γιὰ νὰ φύγουν οἱ ξανθοὶ κηλίδες ἐνὸς χαλί-ου ἢ ἐνὸς τραπεζομάντηλου, βρέξετε τὸ ἀνά-ποδο μέρος τοῦ μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει κόλλα καὶ λίγη στυψή. Ἐπειτα τὸ σιδερώσετε μὲ σίδερο πολὺ ζεστό.

Λεκίδες στὰ ἐπιπλά

Θέλετε νὰ καθαρίσετε ἕνα ἐπιπλο, λερωμέ-νο μὲ λάδι; Βρέξετε τὶς λακίδες μὲ νεφτί. Τὶς πουντράρετε ὑστερα μὲ τάλκ. Κατόπιν πλῆσιάζετε στὰ σημεῖα ἐκεῖνα ἕνα ζεστὸ σί-δερο τοῦ σιδερώματος. Τέλος, ἀφαιρεῖτε τὸ τάλκ καὶ διωρῶνετε τὸ βερνίκι, ὅπου ἔχει φύγει.

Τὸ καθαρίσμα τῆς τράπουλας

Μιὰ τράπουλα πού εἶνε λερωθῇ ἀπ' τὴν νοῆσι, τόσο πού νὰ κολλᾶνε πᾶν γαρτί-α τους, μπορεί νὰ καθαρισθῇ μὲ τὸν ἑ-ξῆς ἀπλὸ κρι "κολα-τόπα". Βουτάτε πᾶν λί-γη σαπουνάδα ἕνα πολὺ μαλακὸ πανί ἢ μιὰ μαλακὴ βούρτσα καὶ τρίβετε ἐλαφρὰ τὰ γαρ-τία, ἕνα-ἕνα καὶ πάντα πρὸς τὴν ἴδια κα-τευθυνσί (ἡ τελευταία αὐτὴ λεπτομέρεια εἶ-ναι ἀπαραίτητη). Τ' ἀφίνετε ὑστερα νὰ στε-γνώσουν καλὰ στὸν ἀέρα (πατέ κοντὰ σὲ φωτιά) καὶ πουντράρετε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ καθενὸς μὲ λίγο τάλκ. Ἐτσι, θὰ ξαναπα-ρουν τὴν ἀρχικὴ ὄψιν τους.

Γιὰ τὸ πάτωμα

Τὰ μαύρα σημάδια, πού ἀφίχουν στὸ πά-τωμα τὰ πόδια τῶν ἐπιπλῶν, καθαρίζουν εὐ-κόλα μὲ τὸ σῆμα πού χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ παρκέτα, βρεγμένο μὲ σαπουνάδα.

Πῶς καθαρίζει τὸ μάρμαρο

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὸ μάρμαρο, τὸ τρίβετε μὲ μιὰ πάστα ἀπὸ σόδα, κοπανισμένη κιμω-λία καὶ τριμμένη ἐλαφρόπετρα, σὲ ἴσα μέ-ρη. Ὑστερα τὸ πλένετε μὲ νερό καὶ σαπού-νι καὶ τὸ ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερό.

Γιὰ τ' ἄσπρα τριχά

Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἕνα τριχὸ, ἄσπρο ἢ ἀ-νοιχτόχρωμο, τὸ κυλάτε μέσα σ' ἄλειρι. Ἀ-πλωμένο πάνω σ' ἕνα καθαρὸ τραπέζι, τὸ τρίβετε δυνατὰ ὡς πού νὰ γίνῃ γκρίζο τὸ χεῖμα, καὶ ξαναρχίζετε μὲ καινούργια πο-σότητα. Στὸ τέλος, τινάξετε καλὰ τὸ ρού-νο καὶ τὸ βουρτσίζετε.

Πῶς γίνεται ἀδιάβροχο ἕνα ὕφασμα

Γιὰ νὰ γίνῃ ἀδιάβροχο ἕνα ὕφασμα, τὸ βουτάτε στὴν παρακάτω διάλυσι, τὸ στύβε-τε καὶ τ' ἀφίνετε ὑστερα νὰ στεγνώσῃ:
Βαζελίνη κίτρινη 20 γραμ.
Λανολίνη ἀνύδρος 20 »
Τετραχλωριούχος ἄνθραξ 1.000 »
Βενζίνη 1.000 »
Προσέχον ὁμως, γιὰτὶ οἱ ἀτμοὶ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ παίρνουν φωτιά πολὺ εὐκόλα.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ἄ Ν συμβῇ νὰ ξεπαγιάσετε, καμμιὰ χειμωνακτικὴ μέρα, ἂς σὰς παρηγο-ρήσῃ ἡ σκέψις ὅτι δὲν ὑπάρχει του-λάχιστον κίνδυνος νὰ γίνῃ πάγος τὸ νε-ρὸ μέσα στὴν θερμοφόρο πρὶν προλάβε-τε νὰ ζεσταθεῖτε τὰ πόδια σας τὴ νύ-χτα, οὔτε νὰ σπάσουν τὰ δάχτυλά σας σὰν ξερόκλαδα μ' ἕνα χτύπημα, οὔτε νὰ σκάσουν τὰ λᾶστιχα τοῦ αὐτοκινήτου σας ἀπ' τὸ κρύο...

Κι' ὁμως, δλ' αὐτὰ συμβαίνουν καὶ μάλιστα ἀρκετὰ συχνά, στὶς πολὺ ψυχρὲς χώρες τοῦ Βορρά, στὴν Ἀλάσκα, στὴ Γροιλανδία, στὸν Ἀρκτικό, στὸ βόρειο Κανα-

Στὶς ψυχρὲς χώρες τοῦ Βορρά κινδυνεύουν νὰ σπάσουν τὰ δάχτυλά σας...

δὰ, στὴ Σιβηρία...

Ἐνας περιηγητὴς περιγράφει τὴν ἐ-πίσκεψί του στὸ σπιτί ἐνὸς αἰλιου τοῦ, μηχανικοῦ μεταλλῆρος, πού ἐργαζόταν στὰ ὄρυγχα τοῦ Λονγκλῆρ, 650 μίλια μακριὰ ἀπ' τὸ Βόρειο Πόλο. Τὸ σπιτί λοιπὸν αὐτὸ ἐμοίραζε μὲ ψυγεία. Ἡ θερ-μοκρασία, κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τοῦ κρεβατιοῦ, ἦταν 9 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἐνα σκληρὸ καὶ λεῖο στρώμα πάγου σκέπαζε τὰ πατώματα. Κι' ἀπὸ τὸ στό-μιο, μερικὸν μπουκαλίων ξεπαρόβαλλαν... στῆλες κατακροῦφες ἀπὸ στερεὰ παγο-μένη μύζα, συγκατατώντας καθεμίαν στὴν ἀκρὴ τῆς τὸ βούλωμα τῆς ὑπὸ γλίσιας.

—Θέλετε νά... φάτε λίγη μύζα; πρό-τεινε γελώντας ὁ μηχανικὸς στὸ φιλοξέ-νουμένο του.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε ὕστερα ὅτι εἶχε πά-θει βλάβη τὸ καλοριφέρ τοῦ σπιτιοῦ του τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο. Ἀμέσως ἀφοῦ εἶνε σφου-γγαριστὴ ἡ γυναικα τοῦ τὰ πατώματα...

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μέση θερμοκρασία, στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν μό-νο 45 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν. Σκεφθῆτε τώρα τί γίνεται ἐκεῖ ὅπου τὸ θερμομέτρο κατεβαίνει συνήθως ἐς τοὺς 55—60 βα-θμοὺς!

Συμβαίνουν τότε πράγματα περιεργό-τατα. Σὲ μιὰ ἡμέρη ἡμέρα π. χ. μὲ ὁ-λοκάθαρη ἀτύσφοαιρα, ἕνας σκύλος γί-νεται ἀόρατος ἀπὸ λίγα μέτρα μακριὰ, γιὰτὶ τὸν περιβάλλει ἕνα ἄσπρο στοά-μα ἀτμών, ἀποτέλεσμα τῆς ἐπαφῆς τοῦ ψυχροῦ ἀέρος μὲ τὸ σῶμα του! Ἄν τρέ-ξῃ τὸ σκυλὶ ὁ ἀτμὸς σχηματίζει μιὰ οὐ-ρὰ πίσω του.

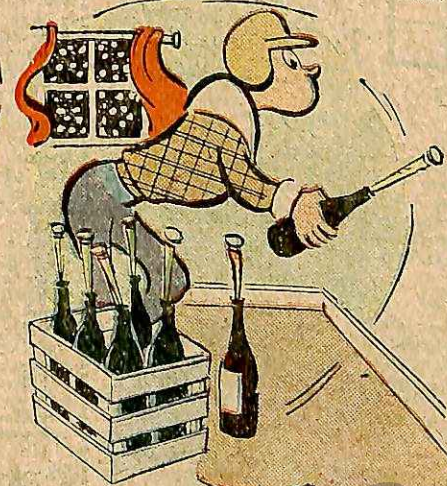
Σὲ θερμοκρασίᾳ 35 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, πρέπει νὰ ζεσταθῇ κανεῖς λίγο τὸ τσεκούρι πού θὰ χρησιμοποιήσῃς γιὰ νὰ κόψῃ ἕλα. Ἀλλοίως, θὰ τὸ δῇ νὰ σπάσῃ σὲ χίλια κομμάτια, σὰν νᾶταν ἀ-πὸ πορσελάνη, γιὰτὶ μὲ τὴν ἰσχυρὴ ψύ-ξι τὸ μέταλλο κρυσταλλώνεται καὶ γίνε-ται εὐθραυστό.

Ἡ μπουγάδα εἶνε πᾶλλον εὐκόλη, στὰ πολὺ ψυχρὰ μέρη. Πράγματι, γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ πλυμένα ρούχα, δὲν εἶνε κανεῖς παρὰ νὰ τ' ἀπλώσῃς γιὰ λίγα

Ὅπου τρώγεται ἡ μύζα καὶ γίνον-ται ἀόρατα τὰ σκυλιὰ

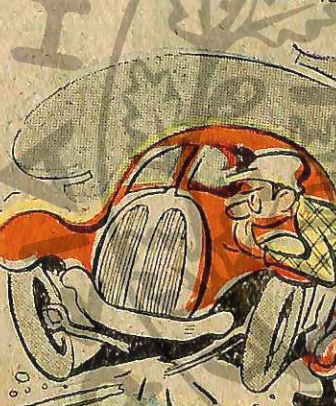
λεπτά στὸ ὑπαίθερο, κι' ὕστερα νὰ τὰ χτυπήσῃ γιὰ νὰ πέσῃ ὁ πάγος ἀπὸ πᾶ-νω τους. Χρειάζεται ὥστόσο κάποια προ-τοχὴ στὸ μάζεμά τους κατόπιν, γιὰτὶ

Ἀπὸ τὸ στόμιο τῶν μπουκαλι-ῶν ξεπαρόβαλλαν... στῆλες ἀπὸ παγωμένη μύζα...

ἄλλοιως μπορεί νὰ... σπάσουν τὰ σεντόνια, στὸ σημεῖο ὅπου ὑπνίσκωνται πάνω ἀπ' τὸ σκονί.

Τὸ υπερβολικὸ κρύο εἶνε τὴν ἐπίδρασί του σὲ κάθε ἐκδήλω-σι τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τὸ νὰ φωτογραφίσῃς π. χ. κανεῖς τὰ χιονισμένα τοπία, μὲ θερμοκρα-σίᾳ 45ο ὑπὸ τὸ μηδέν, δὲν εἶ-ναι καὶ τόσο εὐκόλο. Γιατὶ τὸ

Οἱ ἄξονες τῶν αὐτοκινήτων σπάζουν ἀπὸ τὴν παγωνιά...

φίλμ μπορεί νὰ σκληρυνθῇ καὶ νὰ σπάσῃ στὸ γυρίσμα, τὸ διάφραγμα τῆς φωτογρα-φικῆς μηχανῆς νὰ κολλήσῃ καὶ νὰ μὴν ἀνοίγοκλείνῃ πιά, κλπ. Ὑστερα, ἡ ἐμφάνισις τῶν φωτογραφιῶν καταστᾶ προβληματικὴ, γιὰτὶ μὲ τὴν ψύξι γάνουν τὴν ἐνέργειά τους τὰ χημικὰ ὑγρὰ πού χρησιμοποιοῦνται γι' αὐ-τὴν...

Οἱ τροχοὶ καὶ οἱ ἄξονες τῶν διαφορῶν μεταφορικῶν μέσων σπάζουν ἀπὸ τὴν πα-γωνιά, ὅπως τὰ τσεκούρια. Τὰ λᾶστιχα καὶ οἱ σαμπρέ-

λες τῶν αὐτοκινήτων ἀνοίγουν. Τὸ λίγο νερὸ πού περιέχεται στὴ βενζίνη κρυσταλ-λώνεται. Τὰ ψυγεία τῶν αὐτοκινήτων βου-λώνουν καὶ δὲν μποροῦν πιά νὰ λειτουρ-γήσουν, ἔστω κι' ἂν περιέχουν εἰδικὸ ὑ-γρὸ ἀντιφρόζι. Τὰ μωτέρ «κολλᾶνε» καὶ σταματᾶνε. Ἀκόμη καὶ ὑγρὸ τῶν ἡλε-κτρικῶν συσσωρευτῶν στεγνώνει τελείως.

Παύουν τότε νὰ παρέχουν τὸ ηλεκτρι-κὸ ρεῦμα, πού χρειάζεται ἀπαραίτητως γιὰ τὸ «εντιστοιμητὲρ» τῆς μηχανῆς. Ἐτσι, μὲ λίγα λόγια, τὸ αὐτοκίνητο μένει καρφωμένο στὴ θέσι του, ἀκίνητο, σάν... πεισματάρικο μοῦλαιο!

Καταλαβαίνετε τώρα τί ἀποτελέσματα μπορεί νὰ φέρῃ στὴ ζωτὴν τὰ σκάκα καὶ στὸ αἶμα ἕνα κοῦρ τόσο δυνατό, πού κα-νεῖ νὰ σπάζουν τὰ μέταλλα... Τὰ δάχτυ-λα τῶν χειρῶν κινδυνεύουν νὰ νεκρωθῶν καὶ νὰ πέσουν, ἢ νὰ σπάσουν μ' ἕνα κά-πως δυνατό χτύπημα.

Στὴν ἀρχή, φαίνεται ἴσως διασκεδα-στικὸ τὸ ν' ἀκούῃ κανεῖς, κατὰ τὴν ἐκ-πνοή του, ἕνα ἦχο σάν ἀπὸ μικροσκοπι-κὲς τσακατροῦκες... Δὲν ἀγαπᾷ ὁμως ν' ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνο πού διατρέχει ἂν ἀναπνέῃ μὲ τὸ στόμα, ἰδίως δὲ ἂν πά-ρῃ μερικὲς βαθεῖες εἰσπνοές, μὴν ἔχει Βγῇ στὸ ὑπαίθερο ἀπὸ ἕνα ζεστὸ χάρος... Μπορεῖ τότε νὰ πέσῃ νεκρὸς ἀπ' συγ-κοπή — ὅπως εἶνε συμβῇ ἐπανελημμέ-νος στὴ βοετανικὴ Κολομβία — ἢ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ παγωμα τῶν ἰσθμῶν τῶν πνευ-μόνων του! Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ν' ἀνα-πνέῃ μόνον μὲ τὴν μύτη — ἔστω κι' ἂν

Ὁ σκύλος γίνεται ἀόρατος, γιὰτὶ τὸν πε-ριβάλλει ἕνα στρώμα ἀτμών...

δοκιμάζῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κάποιο ἀόρα-το νερὸ τραβάει πρὸς τὰ ἐξώ τὶς τρίχες τῶν ρουθουνιῶν του! Ὅα ὑποφέρῃ λιγά-κι, θὰ στενοχωρηθῇ, ὡς πού νὰ συνηθί-σῃ, θὰ κερδῇ τὸν θάνατο, βεβαίως, μετὰ-λᾶ, ἐφόσον θὰ γλυτώσῃ ἐξί τὴν ζῆν του! Ὑπάρχει ἄλλωστε κι' ἕνας ἄλλος, μι-κρότερος κίνδυνος γιὰ ὅσους ἀναπνέουν μὲ τὸ στόμα: Συστέλλονται δηλαδὴ μὲ τὴν ψύξι τὰ μέταλλα σφραγίσματα τῶν δοντιῶν τους, περνοῦν ἀπ' τὴν θέσι τους καὶ πέφτουν!

Τέλος, ἂν δὲν «παίζῃ» κανεῖς τὰ βλε-φαρά του καθε λίγο δευτερόλεπτα, μπο-ρεῖ νὰ παγωθῇ ἡ ὑγρασία στὴν ἐπιφά-νεια τῶν βολβῶν τῶν ματιῶν καὶ νὰ χά-σῃ τὴν ὄρασί του!

Πρέπει νὰ εὐλογῆσουμε λοιπὸν τὴν Τύ-χη μας πού δὲν ἔκαμε νὰ γεννηθῶμε σ' αὐτὰ τὰ μέρη!

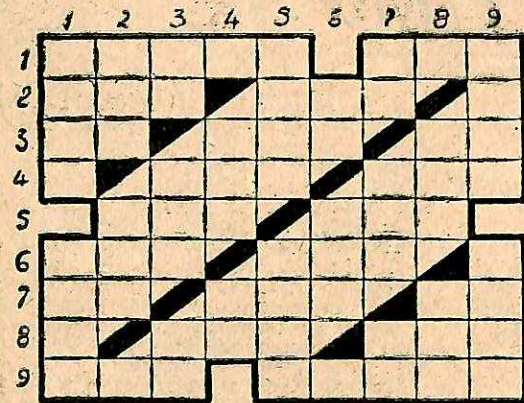
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΣΥΛΛΑΒΙΚΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο του σχεδίου μας αντί να τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα, θα βάλετε μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) 'Αποφαινοίμαι. — 'Η' κάτοικος νησιού του Αιγαίου.

2) Πρόσκλησις. — Τό χρειάζονται πότε - πότε τα χαλιά.

3) 'Ανδρικό όνομα (συντομευμένο). — Τα κομμένα δονατά εχονταν συχνά σ' έπασή μαζί του. — Βία.

4) 'Ιδρυτής της έπιστημονικής λαογραφίας στην 'Ελλάδα (έπων.). — Σημείο στο οποίο τελειώνει μία έκτασις.

5) Χαρακτηρισμός εκλείψεως. — 'Αλυσίδα (δην.).

6) Κυττάζει το συμφέρον του αδιαφορώντας για τους άλλους. — Ζήτωχικά.

7) Δίδεται από τις Τράπεζες. — 'Οπλο. — Κεφαλή αγίου λειψάνου.

8) Φτηνό χαλί. — Μέγαρο (τουρκ.).

9) Μέρος του πλοίου. — 'Ετσι λεγόταν ο ναύαρχος στο Βυζάντιο.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) 'Ορμητικός. — Σύγχρονα δπλα.

2) Τό φάσμα του δεν έπαψε να πλάνεται πάνω στη γη. — 'Αφορά τους δούλους.

3) 'Απειλή, κίνδυνος (μεταφορ.). — Κύκλος της γήινης σφαίρας. — Χώρα της 'Ασίας.

4) 'Ηρώς έγνου του Ντίσιου. — Ποτάσσα.

5) Διακρίνει τους νέους. — 'Αντίκειται στον νόμο.

6) Κοιμίζει τα μικρά. — Πετεινός, άνικανός για την αναπαραγωγή.

7) Χρησιμοποιείται για να στερεωθεί το φωτο πάνω σ' ένα ζώο. — Ποταμός της Γερμανίας. — Την έχει το ψωμί.

8) Βέρα...: περίφημη χορεύτρια, γνωστή μας από τον κινηματογράφο. — Διάρρη.

9) Πόλις της Μεγάλης Φρυγίας. — Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.

Γ. Ε. ΣΠΑΝΟΣ

Ζητείται αριθμός

Ποιός είναι ο τριψήφιος αριθμός που, πολλαπλασιασμένος με το 4, μας δίνει 5;

'Ερωτήσεις

1) 'Ο Νιζίνσκυ ήταν ένας περίφημος χορευτής. Βιολιτής ή επιστήμον;

2) Πώς λέγεται ο σπερμινός Πρόεδρος της Βραζιλίας;

3) Πώς λέγεται η αμερικανική Σχολή Ευελπίδων;

Οι δύο αδελφοί

— 'Ισών χρονών είναι ο αδελφός σας; ρωτάει κάποιος ένα νέο.

Κι' εκείνος απαντάει:

— Τα δυο τρίτα της ηλικίας του είναι 'ισα με τα πέντε δωδέκατα της δικής μου. Είμαι δε 9 χρόνια μεγαλύτερός του.

Πόσων ετών ήταν ο καθένας;

Τι απ' όλα;

1) 'Όταν, με τη γειωνιάτικη παγωνιά, σκάσουν τα ψυχρά των αυτοκινήτων, αυτό συμβαίνει γιατί α) το νερό τους δεν μπορεί να κυκλοφορήσει. β) το μέταλλο ελασθενίζει με την ψύξη. γ) το νερό διαστέλλεται όταν παγώνει.

2) Οι δρόμοι καταδρέγονται το καλοκαίρι α) για να δοσίσση η ατμόσφαιρα. β) για να μη ελαστώνονται πολύ τα λάστιχα των αυτοκινήτων. γ) για να μη δημιουργητά σκόνη.

3) 'Αν η Γη πλησίαζε πιο πολύ στον 'Ηλιο α) τα άστρα δεν θα φαίνονταν πιά. β) οι ημέρες θάγαν μεγαλύτερη διαρκεία. γ) η Γη θα γινόταν θερμότερη.

Οι καπνιστάι

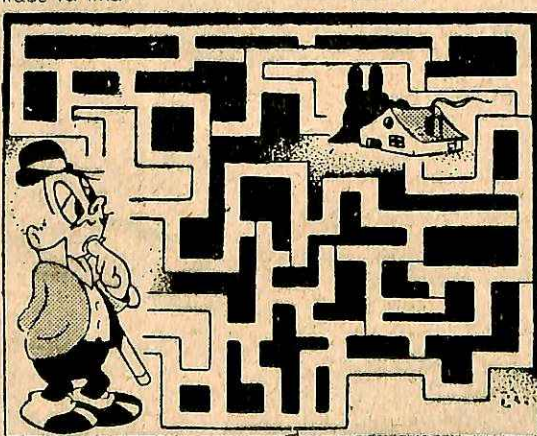
'Αν έξη στρατιώτες καπνίσαν έξη τσιγάρα σ' έξη δευτερόλεπτα, απαντήστε σ' έξη δευτερόλεπτα αν εξακόσιοι έξη στρατιώτες χρειάζονται εξακόσια έξη δευτερόλεπτα για να καπνίσουν εξακόσια έξη τσιγάρα.

Οι κύβοι

'Ενας κύβος με πλευρές 3 πόντων, φτιαγμένος από άσπρα υλικά, είναι βαμμένος εξωτερικά μαύρος. 'Αν τώρα τον κόψουμε σε κύβους με πλευρές 1 πόντου, πόσοι απ' αυτούς θάγουν τρεις μαύρες όψεις, πόσοι θάγουν δύο μαύρες, πόσοι μία μαύρη και πόσοι καμιά;

Πάπει να βρθετή τη λύσι με το νού σας, χωρίς νασι και μολόβι.

Δαβύρινθος

Βοηθήστε αυτόν τον κύριο να φτάσει στο φιλικό του σπίτι (άνω δεξιά) χωρίς να πείσει σε αδιέξοδο και χωρίς να υπονοηθεί να περάσει για δεύτερη φορά από το ίδιο σημείο

'Απρόοπτο

Πότε μπορεί ένας παντρεμένος να βάλει στεφάνι σε μιαν άλλη γυναίκα, χωρίς να γίνει διάζευτος;

Περίεργο γάμοι

'Ενας άντρας είχε παντρευτή με την αδελφή της νύφας του, Πώς γίνεται αυτό;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Γίγαντες του φυτικού βασιλείου

Οι σκεδές της 'Αμερικής και τα μπαμπού της 'Αφρικής

Τα μεγαλύτερα δέντρα του πλανήτη μας βρίσκονται στο Νέο Κόσμο. Μερικά απ' αυτά, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ειδικών, έχουν ηλικία 4—5.000 χρόνων. 'Ανήκουν όλα σχεδόν στην κατηγορία της «σεκίας» και φύονται σε ύψος μεταξύ 1200 και 1800 μέτρων.

Σε μερικές τοποθεσίες, αυτά τα γιγαντιαία δέντρα, σχηματίζουν αληθινά δάση. Το σημαντικότερο απ' αυτά, είναι της Μαριπόζα, που περιλαμβάνει εκατοντάδες παρόμοιων δέντρων. 'Εκατόν είκοσι πέντε απ' αυτά, έχουν διάμετρο στη βάση τους 12 μέτρων. Το μεγαλύτερο δε από όλα, είναι ο «Νεκρός γίγας». Ο κορμός του έχει «φαγωθεί», στη βάση και σχηματίζει ένα είδος σήραγγας, από όπου περνούσαν άλλοτε μεγάλα ταχυδρομικά αμείβια με τέσσερα άλογοι...

Στο συγκρότημα της Μαριπόζα βρίσκεται επίσης ένας άλλος γίγας που έχει ύψος 92 μέτρων. Η περιμέτρος του στη βάση είναι 27½ μέτρα, ο δε φλοιός του έχει στο μέρος αυτό πάχος 90 εκατοστών του μέτρου.

Υπάρχουν, όμως, σε άλλα μέρη, πολύ μεγαλύτερες σκεδές. Μερικές απ' αυτές, έχουν ύψος άνω των 122 μέτρων και περίμετρο 40 περίπου μέτρων.

Η μεγαλύτερη από όλες τις γνωστές ως σήμερα σκεδές, ήταν ο «πατέρας του δάσους», που έπεσε πριν από μερικά χρόνια. Είχε ύψος 187 μέτρων και περίμετρο 36 μέτρων.

Πάνω στον κορμό ενός τέτοιου δένδρου, που παρέστη ανάγκη να πριονισθεί από τη βάση του, κάποιος επιχειρηματίας έφτιαξε ένα κέντρο, που στο εσωτερικό του μπορούν να χορεύουν άνετα καντορίλλες, 16 άτομα.

Μία «φέτα» από τον κορμό μιας άλλης «σεκίας», είχε μεταφερθεί άλλοτε στον 'Αγιο Φραγκίσκο. Πάνω σ' αυτήν οργανώθηκε μία φιλανθρωπική αγορά και δόθηκε κατόπιν χορός.

'Ενα άλλο αξιοσημείωτο δένδρο, είναι ο «έκθρονισμένος μονάρχης». Ο κορμός του έχει σαπίσει, στο εσωτερικό και σχηματίζει ένα μεγάλο κοίλωμα. 'Ενας ιππύς μπορεί να προχωρήσει άνετα μέσα σ' αυτό σε βάθος 30 περίπου μέτρων. Στην έκθεση του Σικάγου, έξ' άλλου, είχε έκτεθι άλλοτε ένα κομμάτι ύψους 10 μέτρων από τον «'Αριστοκράτη στρατηγό», μία γιγαντιαία σκεδία, που το ύψος της ξεπερνούσε τα 91 μέτρα. Αυτό το κομμάτι τεμαχίσθηκε σε 46 άλλα μικρότερα, που μεταφέρθηκαν με 11 βαγόνια στο Σικάγο, όπου και έγινε η συναρμολόγησή τους. Στο εσωτερικό του κομματιού που συναρμολογήθηκε, κατασκευάσθηκε πάνω στο ίδιο το ξύλο, μία σκάλα, για να μπορούν οι επισκέπτες ν' ανεβαίνουν ως την κορυφή.

Το κομμάτι αυτό βρίσκεται σήμερα στην Ουάσιγκτον. Το έχουν σκεπάσει με μία στέγη, για να το προστατεύσουν από τις κακοκαιρίες.

Το Μουσείο Φυσικής 'Ιστορίας της Νέας 'Υρκης, θέλησε επίσης ν' αποκτήσει ένα «δείγμα» των γιγαντιαίων αυτών δένδρων, προτού εξαφανισθούν τελείως από τον πλανήτη μας.

Για το σκοπό αυτό, αποφασίσθηκε να κοπεί ο «Μαρκ Τουαίν», δηλαδή μία γιγαντιαία σκεδία, ύψους 120 περίπου μέτρων. Τα πρώτα κλαδιά της έβγαιναν σε ύψος 91 μέτρων. Στο κομμάτι του κορμού που κόπηκε, μπορούσαν να παραταχθούν 18 ίππεις, ο ένας πίσω από τον άλλον, χωρίς τα ζώα των να στενοχωρηθούν καθόλου.

Για να καταλάβει κανείς τί ήταν αυτός ο γίγας, αρκεί να σημειωθεί το εξής: Από τον κορμό του δένδρου κόπηκε μία «φέτα», που ζύγιζε 30.000 κιλά!

Τα γιγαντιαία αυτά δένδρα εξαφανίζονται, όμως, κι ένα έπειτα από το άλλο. Γιατί είναι όλα υπέργηρα κι η φλόγα της ζωής σβύνει σιγά-σιγά μέσα τους. Γιγαντιαία δένδρα υπάρχουν επίσης στην Αυστραλία. 'Ορισμένα είδη ευκαλύπτων φάνοιαν εκεί σε ύψος 100 μέτρων, ενώ η διάμετρος τους φτάνει τα 4 μέτρα. Τα μεγαλύτερα από όλα, που οι 'Ιθαγενείς αποκαλούν «Μπίγκ-Μπέν», έχουν ύψος άνω των 120 και διάμετρο άνω των 5 μέτρων.

Η διάμετρος, έξ' άλλου, μερικών μπαμπού της 'Αφρικής, ξεπερνάει τα 9 μέτρα.

'Αξιοσημείωτοι είναι επίσης οι «αράκοντες» της Τενερίφης, που η περιμέτρος των ξεπερνάει τα 15 μέτρα.

'Από τον κορμό του «νεκρού γίγαντος» περνούσαν άλλοτε μεγάλα ταχυδρομικά αμείβια...

Η κουκουβάγια

Τό παραμύθι σας

'Η κουκουβάγια ήταν μία γυναίκα που είχε έννη γιουσις και μία κόρη μονακριβή, την 'Αρετή. Τα περισσότερα παιδιά της όμως πεθάνανε και μόνο ένας γιός, ο Κωσταντής, της απομένει και η κόρη της.

Ο Κωσταντής έπιασε και πάντρεψε την αδερφή του μ' έναν άντρα που ήταν από μακρινό μέρος και που εκείνος την πήρε μαζί του.

— 'Αχ! Κωσταντή μου, του έλεγε η γρη, γιατί πάντρεψες μακριά την 'Αρετούλα μας κι' αν θέλω να την δώ ποιος θα μου την φέρη;

— 'Εννοια σου, μάνα μου, της έλεγε εκείνος, κι' εγώ θα πάω να στη φέρω, όταν θελήσης...

'Ηρθε όμως κακιά μέρα που πέθανε κι' ο Κωσταντής κι' έμεινε η γρηούλα μονάχη της κι' έρημη.

— 'Αχ! έλεγε, π' ανάθεμά σε, Κωσταντή, που πάντρεψες την 'Αρετούλα κι' είναι μακριά στην ξενιτιά και πώς νάρθη να με δη!...

Κάθε μέρα η έρημη και σκότεινη γρηά τα ίδια έλεγε.

Απ' την πολλή της όμως θαρυγκομία δεν εύρισκε ησυχία ο πεθαμένος γιός της και ζήτησε την άδεια απ' το Θεό να πάη να φέρη την αδερφούλα του.

Έτρεξε λοιπόν με τ' αλογό του στον τόπο που έμενε η 'Αρετή και την πήρε να την φέρη στη μάνα της.

Στο δρόμο που πηγαίνανε λέγανε τα πουλιά:

Δεν είχε κρίμα κι' άδικο μέρ' στον επάνω κόσμο, να περπατούν οι ζωντανοί με τους άποθους (μείνους);

Τ' άκουγε αυτά η 'Αρετούλα κι' εγύριζε στον αδελφό της και τούλεγε:

— Δεν άκους, Κωσταντή μου, τί λένε τα πουλιά;

— 'Ε, της αποκρινόταν εκείνος, πουλιάκια είν' κι' εγώ καλαϊδούν, πουλιά είναι κι' εγώ!...

Όπου όμως πήγαιναν, όπου στέκονταν ίδια λόγια άκουγαν.

Όταν κόντευαν να φτάσουν στο χωριό λέει ο Κωσταντής στην αδερφούλα του:

— Πηγαίνε τώρα, 'Αρετούλα μου, μονάχη σου στο σπίτι κι' έπειτα έρχομαι κι' εγώ. Ξέρεις το δρόμο τώρα πιά!...

— Ναί, τον ξέρω, τ' αποκρίθηκε εκείνη. Πήρε λοιπόν το δρόμο το γνωστό και έφτασε στο σπίτι της.

Η γρηά, από τον μεγάλο της καύμό, που είχαν πεθάνει όλα τα παιδιά της, είχε αφήσει το σπίτι έρημο και γύρα-γύρω είχαν φυτρώσει αγριάκαθα.

— Μπα, σε καλό της! είπε η 'Αρετούλα, τί έπαθε η μάνα μου κι' άφησε το σπίτι της σ' αυτό το χάλι;

Οι γειτόνοι, χαρούμενοι πούβλεπαν την 'Αρετούλα να ξαναγυρίζει στον τόπο τους, έτρεξαν, ξεριζώσαν τ' αγριάκαθα και της άνοιξαν δρόμο να περάση.

— Καλώς την! Καλώς την κυρά 'Αρετούλα, της έλεγαν. Πώς τόπαθες και γύρισες;

— 'Ε, ήρθα να δώ τη μάνα μου! τους αποκρίθηκε η 'Αρετούλα.

Πάει τότε στη μάνα της μέσα, πέφτει στην άγκαλιά της και την γλυκοφιλεί.

— Μπα! καλώς την 'Αρετούλα μου, λέει

'Η έλιά

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Δεν σε φοβάμαι, κύρ-Βοριά, όσο άγρια κι' αν σφυρίξης.

Έγω τις ρίξεις μου βαθεία — έλεγε μία μικρή έλιά — κι' άδικα φοβερίζεις!...

Δεν σε φοβάμαι, έγώ, Βοριά, πρέπει πιά να το νοιώσης.

— έλεγε μία μικρή έλιά — πώς αν μου δένης τα κλαδιά δεν θα με ξεριζώσης.

Δεν σε φοβάμαι, κύρ-Βοριά, πριν από σε περάσαν χίλιοι, μα γάθηγαν, γιατί έγώ, γεννώ και δίγω τον καρπό που άνάδει το καντήλι.

N. KAMBYSEH

ή γρηούλα. Πώς μπόρεσε κι' ήλθε τόσο δρόμο μοναχή σου;

— Μανούλα μου, δεν ήλθα μοναχή μου. Ο Κωσταντής μας μ' έφερε...

— Πώς; Ο Κωσταντής μας σ' έφερε; 'Αμ' αυτός είναι πεθαμένος!...

— Τί λες, μανούλα μου, που είναι πεθαμένος; 'Ισαμε τώρα ήμουν μαζί του...

— 'Αρετούλα μου, ο Κωσταντής μας είναι δύο χρόνια πεθαμένος!...

— 'Αχ! γι' αυτό έλεγαν έτσι τα πουλιά... στενάζει η 'Αρετούλα.

Και κάθεται και λέει στη μανούλα της όσα γίνανε στο δρόμο.

Σάν τ' άκουσε η γρηά κατάλαβε πώς από τη θαρυγκομία της σηκώθηκε ο γιός της απ' τον τάφο.

— 'Αχ! Θεέ μου, λέει τότε η γρηούλα, κάνε με πουλί να γυρίξω στα έρημοκλήσια και να κλαίω τα παιδιά μου!...

Κι' από τότε η έρημη γρηά έγινε κουκουβάγια και γυρίζει στις σπηλιές και στις έρημες κλαίγοντας τα παιδιά της...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— 'Όταν, λοιπόν, έγινε ο κατακλυσμός επνήγχαν όλα τα ζώα...

— Και τα ψάρια, κύριε;

Ο Τοτός και τα δομάσκηνα

'Η ιστοριούλα σας

'Ο Τοτός βρισκόταν στην ανάρρωσί του από έντερικά και ο γιατρός είχε συστήσει να τρώη δομάσκηνα.

Δεν του άρεσαν όμως και δεν ήθελε να τα βάλει στο στόμα του. Του κάκου προσπαθούσε η μαμά του να τον πείση... Τίποτα! Στο τέλος για να τον φοβίση, του είπε ότι ο Θεούλης θα δυσχερευτεί πολύ γι' αυτή του την ανυπακοή.

Το ίδιο ακριβώς βράδυ έξασπε μία καταιγίδα με βροντές και αστραπές. 'Η μαμά του βόηκε την ευκαιρία κατάλληλη για να τον κάνει να υποχωρήση και να φάη τα δομάσκηνα. Μπήκε στο δωμάτιό του και τον βόηκε να στερηθεί το παρόσθιο και να παρακολουθή τη μπόρα μωτρωμένος.

— Πο!... έκανε ο Τοτός όταν εκείνη τη στιγμή μία βροντή συγκλόνησε το σπίτι. Μεγάλη φασαρία γίνεται για δυο-τρία δομάσκηνα!

MIKY—MAOYΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Γιατί, Τοτό, παίρνεις πάντα τους μικρότερους βαθμούς στο σχολείο;

— Δεν μου είπες, μπαμπά, να μην κάνω τον έξυπνο;

— 'Ο δάσκαλος δείχνει στο Γεωγράφη ένα χάρτη της 'Αμερικής.

— Τί παριστάνει αυτός ο χάρτης; τον ρωτάει.

— Δεν βλέω ούτε τον πληθυσμό, ούτε την έκτασι... Πές μου μόνον τί παριστάνει...

— Δεν διαβάξεις τουλάχιστον τί γράφει στο κάτω μέρος;

— Νά τί γράφει, μπαμπά: 'Εκδόσεις «Φοίνικος»!

— 'Η 'Αννούλα κύτταζε τον ούρανό από το παρόθυρο της καρεοκαρέκλας της και ρωτούσε τί υπέδα της για πολλές άπορίες, που είχε για τα ούρανια φαινόμενα.

Ξαφνικά, άπάνω στο στερέωμα έλαμψε ένα άστρο και κατακλύθηκε στο χάος.

Με κατάπληκτη φωνή τότε η 'Αννούλα, γύρισε το κεφάλι και είπε στη υπέρα της:

— Μαμά! Κύττα! 'Ο Θεούλης άναψε ένα σπρίτο!...

— 'Η κυρία 'Ελένη έστειλε το αγοράκι της, το Νίκο, στο αντίκρουνο μαγαζί ν' αγοράση ένα σφουγγάρι. Σε λίγο όμως ο Νικάκης γύρισε με άδεια νάια.

— Πού είναι το σφουγγάρι, Νίκο;

— Δεν αγοράσα, μαμά!

— Γιατί, παιδί μου;

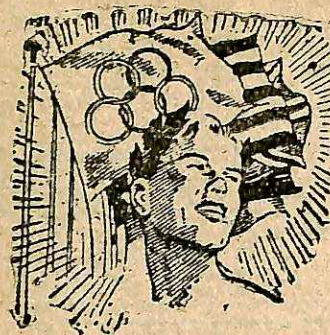
— Δεν βρήκα κανένα της προκοπής. 'Ολα ήσαν τρυπία!...

— 'Ο πατέρας (την ώρα που ευρίζεται): Μά τί έπαθε άραγε αυτό το πινέλο; Είναι έερο σαν σανίδι!

— 'Ο γιός: Περίεργο, μπαμπά! 'Εγώ, γτες που υπογιάτιστα μ' αυτό το ποδίλατό μου, ήταν πολύ μαλακό.

— 'Η μητέρα: Ξέρεις, Αντρέα, τί θα πη ακριβώς καλή συμπεριφορά;

— 'Ο πικρός 'Ανδρέας: Ναί, μαμά. Καλή συμπεριφορά θα πη όταν σου προσφέρουν κάτι να λές: «'Όχι, εύχαριστώ», ενώ θέλεις να πής: «Ναί, δώσε μου τω».

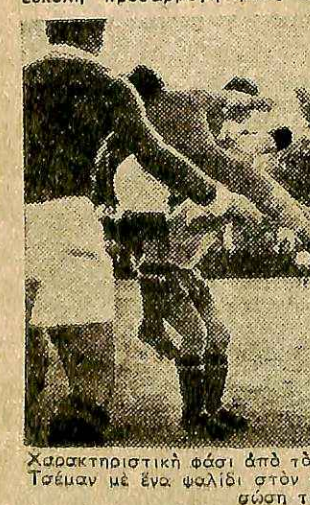
Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ «ΡΑΠΙΝΤ»

Ήφελιμα μαθήματα και συμπεράσματα από το παιχνίδι, την τεχνική και την τακτική των Βιεννέζων άσων

Η «Ράπιντ», επαγγελματική αυστριακή ομάδα, από τα δυναμικότερα συγκροτήματα της Ευρώπης, γεννούσαν το ελληνικό κοινό με το «πρακτικό παιχνίδι» της και τη «κωμωδία πάλη» της. Τα γιγαντοσώματα κορμιά του Μέρκλ, του Χάπελ, του Γκέρχαρντ και του Ντίντ, έκαναν μεγάλη εντύπωση. Άλλα και τα Βερολινεζά σώματα των αδελφών Κέρνερ, με τις «σπορδιστικές» δεινότητες, προκάλεσαν αίσθηση. Δεν ήταν ομάδα η «Ράπιντ» με περιορισμένες τεχνικές ικανότητες. Ήταν ένδοξα ικανή να διεκδικήσει πρωτεία παγκόσμια, αν ήθελε να συμπληρώσει το «πρακτικό παιχνίδι» με ένα κλασικό «θεωρητικό» παιχνίδι. Πάντως την «Αυστρια» σε τέχνη δεν την φτάνει.

Το πέρασμα των δύο αυτών αυστριακών ομάδων, της «Αυστρια» και της «Ράπιντ», σημείωσε σταθμό στα ελληνικά ποδοσφαιρικά χρονικά. Έδωσε την ευκαιρία σε όσους ποιοί για την βελτίωση του ποδοσφαίρου μας, να μελετήσουν δύο συστήματα εκ διαμέτρου αντίθετα. Βοήθησε όσους από τους ειδικούς αμφιταλαντεύοντο, στην εκλογή μεταξύ τεχνικού και αποτελεσματικού παιχνιδιού, να διαλέξουν το πρακτικότερο. Άλλα και στους ποδοσφαιριστές μας έγινε αφορμή να απολαύσουν τις νεώτερες προόδους του ποδοσφαίρου.

Συγκεκριμένα, η «Ράπιντ» μας παρουσίασε: Α' Το «ωραίο» του παιχνιδιού, τη διαρκή δηλαδή εναλλαγή θέσεων των παικτών, που δημιουργεί σύγχυση και πανικό στους αντιπάλους. Β' Την εύκολη προσαρμογή μιας ομάδας στο στυλ ή στο ύψος παιχνιδιού, ανάλογα με την ομάδα που συναγωνίζεται και τις εξελίξεις του αγώνος της.

Χαρακτηριστική φάση από τον πρώτο αγώνα Ράπιντ-ΠΑΟ. Ο Τσέμαν με ένα ψαλίδι στον αέρα, επιδεικνύει έπικαιρα για να σώσει το τέρμα του.

Ο Διεθνής Ποδοσφαίρος

Τον επιτυχή συνδυασμό της ορθότητας βιεννέζικης ποδοσφαιρικής τέχνης με την κλασική αγγλική ποδοσφαιρική σχολή.

Το συνεχές ξεκαρρίκωμα των παικτών της και την αποφυγή του αγώνος σώμα προς σώμα. Όταν όμως ο αντίπαλος της ήταν σκληροτράχηλος, η «Ράπιντ» δεν δίσταζε να χρησιμοποιήσει το «κράτος».

Ε. Την ανάπτυξη των ποδοσφαιρικών ικανοτήτων και των δύο ποδιών και όχι μόνο του ενός και ανάλογα με την πλευρά που παίζει ο παίκτης. Ένας άριστερός κυνηγός, έπαιζε και δεξιά. Ένας χαφ ξεγελούσε τον αντίπαλο του με την αλφειαστική εναλλαγή ποδιών στην αναγνώριση ή προώθηση της μπάλλας.

ΣΤ. Τη γρήγορη και ακριβή μεταβίβαση όχι μόνο στον συμπαίκτη, αλλά στο ενδιαμέσο κενό.

Ζ. Τη συμμετοχή των χαφ στο έργο των κυνηγών και ιδίως στον βομβαρδισμό του αντίπαλου τέρματος. (Οι χαφ χτυπούσαν τα κέρνερ για να νάνε ελεύθεροι οι κυνηγοί). Είδαμε τον Γκέρχαρντ να παίζει σαν κυνηγός, αν και αγωνιζότο ως κέντρο χαφ. Στην Εθνική ομάδα βέβαια, παίζει κυνηγός. Άλλα μήπως οι Χάναπ, Κάουα, Κόλουμπιτς, δεν ήταν ικανοί σούτερ;

Η. Την προώθηση του άκραιο κυνηγού, δεξιού ή αριστερού, σχεδόν σύρρικα προς τη γραμμή του κόντερ και από εκεί συντόρμασμα με μια σφύρη-διαφιλοτιμική μπαλιά προς το κέντρο. Έτσι και το «φ-σάιτ» απέκλειετο και μεγαλύτερη επιτυχία είχε η βολή.

Θ. Τη μετάβαση του τερματοφύλακα έξω από τη μεγάλη περιοχή κατά το κτύπημα της μπάλλας από τον οπισθοφύλακα. Από εκεί ο τερματοφύλακας αντιτιπούνσε τη μπάλλα με το πόδι, πρόφθαινε, έμπαινε στην περιοχή και έπαιε τη μπάλλα με τα χέρια και συνέχιζε το παιχνίδι.

Ι. Τα αδιόκοπα σουτ από όλες τις μεριές και από με-

γάλες ακόμη αποστάσεις.

Ο Ιταλός προπονητής Μανιόζι, ήταν η μεγάλη αποκαλύψις των αγώνων της «Ράπιντ». Απεδείχθη εξαιρετικός «δάσκαλος» της τακτικής. Ήξερε, όπου είδε τους Αυστριακούς στο παιχνίδι τους με τον Παναθηναϊκό, πως να τοποθετήσει τους παίκτες της ομάδας του και πως να τους διδάξει να παίζουν. Κατά το πρώτο ημίχρονο οι Κωνσταντινοπολίτες δεν μπόρεσαν να εφαρμόσουν όσα τους είπε ο Μανιόζι, και έφυγαν από το γήπεδο με 3-0. Όταν όμως τους επέβαλε, στο 2ο ημίχρονο, να παίξουν όπως αυτός ήθελε και όχι όπως αυτοί νόμιζαν, τότε το 3-0 έγινε 3-2 και παρ' όλογο 3-3.

Αποδεικνύεται, λοιπόν, πως δεν αρκεί μονάχα η ακριβής γνώσις της τεχνικής και του συστήματος. Απαραίτητο συμπλήρωμα είναι και η εφαρμογή της ανάλογης με την ομάδα που αντιμετωπίζει κανείς τακτικής. Η τακτική είναι δυσκολότερη από την τεχνική. Δεν είναι αρκετές οι γνώσεις. Χρειάζεται πρό παντός μεγάλη πείρα. Ο Ολυμπιακός κατέχει στον άγωνα χωρίς σχέδιο τακτικής και γι' αυτό δεν μπόρεσε να γλυτώσει το 3-0.

Ο Παναθηναϊκός, που δεν ήξερε το παιχνίδι της, γιατί έπαιζε πρώτος, εφαρμόσε, όπως μπορούσε, «μερικά αντίκολλα», που λένε στην πόλη, τακτικής και έτσι ηττήθηκε με 3-1, αν και συγκριτικά με το παιχνίδι που έκαναν την ημέρα αυτή οι Αυστριακοί, το 3-2 ήταν δικαιοτερό.

Χαρακτηρίσαμε την «Ράπιντ» «κεντρίστρα υπέρτατη βιεννέζικη... ποδοτεχνική» και πραγματικά ήταν. Οι παίκτες της έπαιζαν με τη «μεσούρα», όπως λένε στη Βιέννη για τους ποδοσφαιριστές εκείνους που επιδεικνύουν μεγάλη ακρίβεια στο κεντρικό της μπάλλας. Ως σύνολο κεντρίστησαν με φιλόγαλμα και πάντα αγωνιζόμενοι με ρυθμό, που παρέσυρε στη δίνη του και ξεδιάντροπους τους αντιπάλους της.

Μονάχα η διαίτησία των αγώνων «Ράπιντ» με τους «τρεις μεγάλους», δεν ήταν ικανοποιητική.

Η Α.Ε.Κ., ο ΠΑΟ, ο Ολυμπιακός και άλλες γενικά οι ομάδες της Ελλάδας που σέβονται την ιστορία τους, δεν χρειάζονται «συμβατικές διαίτησεις». Οι ήττες είναι ενδοχές με ομάδες σαν την Ράπιντ ή την Αυστρια. Μια νίκη με κάθε μέσο, είναι επινοήσιμη ηθική ήττα.

Έχουμε ικανούς διαίτητές, αλλά μερικοί από αυτούς, δεν κατανοούν να πνίσουν, κατά τον αγώνα, τις συμπεριφορές ή τις αντιπαθείς τους. Είναι καιρός να μελετήσουν το πρόβλημα της διαίτησίας ή ΕΠΟ, οι Ένωσεις, οι Συνδέσμοι των Διαιτητών. Όσοι έχουν την όραση τους, όσοι δεν μπορούν να συγκρατήσουν τους... παλιούς της καρδιάς τους, όσοι επηρεάζονται από τις φωνές του κοινού και φοβούνται να αντιμετωπίσουν τις δίκαιες και παραπληρητικές κραυγές, όσοι δεν έχουν το σθένος να επιβάλουν κυρώσεις αστήρες και παραβιηματικές, στους αντίπαλους και κακομαθημένους ποδοσφαιριστές, όσοι προτιμούν την συμβιβαστική από τη δίκαιη και αντικειμενική διαίτησία, δεν έχουν θέση στο άδικο καλύτερες τύχης και μεγαλύτερες εκτιμήσεις σώμα των Ελλήνων Διαιτητών.

Τ. Γ. ΖΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

ΣΥΛΛΑΒΙΚΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΑΠΟΦΑΣΙΣ — ΣΑΜΙΑ. 2) ΚΑΛΕΣΜΑ — ΤΙΝΑΓΜΑ. 3) ΘΕΜΟΣ — ΑΚΟΝΙ — ΖΟΡΙ. 4) ΠΟΛΙΤΗΣ — ΟΡΙΟΝ. 5) ΟΛΙΚΗ — ΚΑΔΕΝΑ. 6) ΑΔΙΚΟΣ — ΑΠΟΡΟΣ. 7) ΤΟΚΟΣ — ΚΑΝΟΝΙ — ΚΑΡΑ. 8) ΚΙΛΙΜΙ — ΚΟΝΑΚΙ. 9) ΚΑΡΙΝΑ — ΑΜΙΡΑΛΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΑΚΑΘΕΚΤΟΣ — ΑΤΟΜΙΚΑ. 2) ΠΟΛΕΜΟΣ — ΟΔΙΚΟΣ. 3) ΦΑΣΜΑ — ΠΟΛΙΚΟΣ — ΚΙΝΑ. 4) ΑΛΙΚΗ — ΚΑΛΙ. 5) ΖΩΤΙΚΟΤΗΣ — ΑΝΟΜΙΑ. 6) ΝΑΝΙ — ΚΑΠΟΝΙ. 7) ΣΑΓΜΑ — ΟΔΕΡΟΣ — ΚΟΡΑ. 8) ΖΟΡΙΝΑ — ΚΑΝΑΛΙ. 9) ΑΜΟΡΙΟΝ — ΣΤΑΥΡΑΚΙΟΣ.

Ζητείται αριθμός

Είνε ο δεκαδικός αριθμός 1,25.

Ερωτήσεις

1) Χορευτής. 2) Βάρκας. 3) Γουέστ-Πόιντ.

Οι δύο αδελφοί

Αν παραστήσουμε με Χ την ηλικία του μεγαλύτερου αδελφού και με ψ του μικρότερου, έχουμε 5X(12 = 2ψ)3 και Χ = ψ+9. Άρα 5ψ+45(12 = 2ψ)3, δηλαδή 5ψ+45 = 8ψ, 3ψ = 45. Ο μικρός αδελφός είναι λοιπόν 15 χρόνων και ο μεγαλύτερος 24.

Τι απ' όλα;

1) Γιατί, το νερό διαστέλλεται όταν παγώνει. 1) Για να μη δημιουργηθεί σκόνη. 3) Η Γη θα γινόταν θερμότερη.

Οι καπνιστάι

Όχι. Χρειάζονται μόνο ξην δευτερόλεπτα.

Οι κώδοι

Όκτώ κώδοι θάγουν τρεις μαύρες σφαιρές, 12 θάγουν δύο, 6 θάγουν μία και ένας (ο κεντρικός) δεν θάγει καμμία.

Απόρροια

Όταν είναι κουμπάρος στο γάμο της.

Περίεργοι γάμοι

Την είχε παντρευτεί σε πρώτο γάμο. Ύστερα χώρισε και παντρεύτηκε με την αδελφή της, που μετά το θάνατό του έγινε χήρα του.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 363 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΜΑΡΚΟΝΙ — ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ. 2) ΙΑΝΟΣ — ΜΑΧΗ. 3) ΟΡΓΙΑ — ΟΣΚΑΡ — ΔΑΝΙΑ. 4) ΡΗΤΑ — ΞΑΝΑ — ΙΩΝ. 5) ΣΑΣΑ — ΜΗΛΙΑ — ΜΑΝΑ. 6) ΑΝ — ΔΡΑΣΙΣ — ΘΕΛΩ — ΕΚ. 7) ΡΗΜΑ — ΟΝ — ΦΑΡΑΣΙ. 8) ΗΡΕΜΑ — ΔΕΚΑ — ΙΜΑΣ. 9) ΕΠΙΤΡΟΠΗ. 10) ΤΩΡΑ — ΣΑΣΙ — ΑΤΟΜΑ. 11) ΑΜΑΣΙΣ — ΙΤ — ΙΣΙΣ. 12) ΣΙ — ΤΑΚΤ — ΗΓΕΜΩΝ — ΣΤ. 13) ΤΑΔΕ — ΑΣΑΦΗ — ΟΓΑΙ. 14) ΟΡΕ — ΑΛΑΣ — ΛΕΝΑ. 15) ΧΑΡΟΣ — ΓΗΡΑΣ — ΚΤΙΣ. 16) ΤΡΑΜ — ΙΕΡΟΝ. 17) ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ — ΣΙΑΜΑΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ — ΑΣΤΟΧΙΑ. 2) ΑΝΗΡ — ΜΙΑΡΑ. 3) ΡΙΓΟΣ — ΜΕΝΤΑ — ΔΕΡΜΑ. 4) ΚΑΙ — ΑΔΑΜ — ΟΥΤΕ. 5) ΟΝΑΡ — ΑΕΡΙΑ — ΑΣΤΑ. 6) ΝΟ — ΗΜΑΡ — ΠΑΣΚΑΛ — ΡΡ. 7) ΙΣΟΤΗΣ — ΔΙ — ΑΓΑΣ. 8) ΣΑΛΙ — ΕΤΣΙ — ΑΣΗΜΙ. 9) ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ. 10) ΑΜΑΞΑ — ΝΑΟΣ — ΓΑΛΑ. 11) ΤΑΡΑ — ΠΙ — ΕΦΕΣΙΣ. 12) ΑΧ — ΝΤΕΦΙΑ — ΥΜΗΝ — ΕΙ. 13) ΛΗΔΑ — ΛΑΜΙΑ — ΑΚΡΑ. 14) ΜΑΡΑ — ΤΙΝΟ — ΤΟΜ. 15) ΦΩΝΙΑ — ΑΣΣΟΣ — ΠΕΙΝΑ. 16) ΙΩΝΕΣ — ΜΙΣΑ. 17) ΣΠΑΝΑΚΙ — ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ.

Υπάρχει λύσις

Κ. Α. Κ., Κυψέλη: Νομίζω ότι για το ζήτημα που με ρωτάτε δεν πρέπει τόσο ν' απογοητευτείτε, γιατί υπάρχει πάντα «μια κάποια λύσις». Άλλ' επειδή το ενδιαφέρον του ανάγεται στον επιστημονικό τομέα, θα σας συνιστούσα να συμβουλευθείτε την ελαβετική μας ιατρική Κ. Κατσίγαρα (Σκαλιστήρη 4, Αθήναι), η οποία θα σας κατατοπίσει.

Μπορούμε να πούμε ότι η λύσις, Πειραιά: Άγαπητή μου, πως μπορεί να έρω αν σας αγαπά ο καλός σας; Τη μόνη συμβουλή που έχω να σας δώσω είναι αυτή: Με την αφέλεια που σας διακρίνει, καλό είναι να μην ασχολήστε μ' αυτά τα ζητήματα, που έχουν επικίνδυνες συνέπειες για το μέλλον σας!

Μα ρα μ' ένω π' ευκακία 415. Άν το αίσθημά σας ήταν αμοιβαίο και ειλικρινές, έχετε, αγαπητή μου, καθήκον να πείτε την αλήθεια στην καλή σας, σχετικά με την κατοχύρωση της αρωστικής σας. Άλλα να της συστήσετε ψυχραιμία και υπομονή και να μη δειχθείτε καμμία εκδήλωση αυτοθυσίας από μέρους της. Είναι εξ άλλου βέβαια, ότι η αρωστικότητα σας γρήγορα θα γιαντρευτεί, αν ακολουθήσετε αστήρη διαδίκη των γιαντρών και αν διατηρήσετε ακμαίο το ηθικό σας. Θάρρος λοιπόν, και υπομονή και ευνομική γρήγορα να συνεχίσετε το ώραίο σας είδωλο!

Ελπίζω φέρετε άεροπλοΐα: Η νεαρή είναι φαίνεται από τη όραση των νοσηρών εκείνων τύπων, που επιζητούν να ξεραθούν το ενδιαφέρον των ανθρώπων, χωρίς κανένα τρυφερότερο αίσθημα, αλλά από απλή εγωιστική περιέργεια. Γι' αυτό και σας ν' αντιτάσσει στη στάση της πλήρη αδιαφορίας και περιφρόνησης, χωρίς να έχετε την έντονη ότι αυτό προσβάλλει ταυτό τον ανδρικό σας εγωισμό κλπ.

Ρα γκαστέν: Γιατί, αγαπητή μου, τόσο απελπισία, επειδή η μικρούλα που αγαπάτε δεν σας αγαπάει; Δεν είναι διόλου υποχρεωμένη ν' ανταποκριθεί στο αίσθημά σας, μόνο και μόνο επειδή αυτό θα σας κολάκευε! Και γιατί αποκλείετε ν' αγαπήσει αυτή άλλον και ν' αγαπιέται κι' από εκείνον; Μην είναι λοιπόν παράλογος και κρίνετε τα πράγματα από πρακτικά.

Φλόγα της συμφοράς 100%: Επειδή μου γράφετε μαζί με τον προηγούμενο επιστολογράφο κάτι ανάλογο, σας απαντώ τα εξής: Άν ο νέος σας έλασε, έλαστε τον κι' έσεις και φροντίστε να... ζήσετε τουλάχιστον για να μεγαλώσετε και το...

Δεκανέα Μηχανικών ού: Άγαπητή μου, αν σας γράφετε συμπεραίνει ότι ούτε το πρώτο σας, ούτε το δεύτερο αίσθημά σας είναι σοβαρό, ώστε να νομίζετε ότι μπορεί να σας απασχολήσει για το μέλλον σας και...

ν' απορροφά το ενδιαφέρον και τις σκέψεις σας από τα ώρα και μεγάλα καθήκοντά σας σήμερα. Όταν με το καλό, εκπληρώσετε τις στρατιωτικές σας υποχρεώσεις, θάχετε τότε την ευκαιρία να σκεφθείτε και για τα αισθηματικά σας ζητήματα με μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ως τότε καλύτερα μπορεί να ξεκαθαρίσετε το ενδιαφέρον σας για τις δύο κοπέλλες με τις οποίες συνδέστε.

Μα ρα μ' ένω λουλούδι: Δι' α: Άκριβώς τα ίδια έχω να συστήσω και σ' έσας. Είστε πολύ νεαρός, για να μπλεχτείτε σε αισθηματικά ζητήματα, που με την απειρία και την αφέλεια σας μπορεί να σας υπλύνουν άσχημα. Κι' αφού θέλετε χρόνια ακόμα για να ενηλικιωθείτε, πως μπορείτε από τώρα ν' αναλάβετε υποχρεώσεις απέναντι στην κοπέλλισσα για το μέλλον σας; Πώς είστε βέβαιος, τουλάχιστον έσεις, ότι θάσαστε πιστός στο λόγο σας για τόσα χρόνια; Κι' αν στο μεταξύ τύχη καμμία ωμοφύη ή πλούσια κοπέλλα να σας αγαπήσει παράφορα και αν την θαλήσετε κι' έσεις, τί θ' απογίνει η μικρούλα, που θέλετε να τη... σκληρώσετε από τώρα;

Απελπισμένες καρδιές: Εκτιμώ, καλές μου δεσποινίδες, πάρα πολύ τον ευγενικό σας πόθο να ενοσώθητε, αλλά δυστυχώς δεν είναι σε θέση να ικανοποιήσω την παρακλησί σας, γιατί δεν γνωρίζω να σας συστήσω κάποιον. Νομίζω όμως ότι η ραπτική είναι δουλειά που έχει πέρας, όπως λένε, κι' αν απευθυνθείτε σε διάφορα άτομα, κάποιον θα υπορέσετε να προσληφθεί. Άκόμα και στις μικρές αγελίες των εφημερίδων συχνά δημοσιεύονται τέτοιες ευκαιρίες.

ΕΡΗ

Η επικίνδυνη ηλικία

Μικρή φίλη: Υπόσχομαι, να σας γράψω, είτε με ματιές, είτε με λόγια, μικρά κορίτσια και τα μαθαίνουν να ερωτεύονται. Ένα κορίτσι 15 χρόνων, που καισαρώπιζε τα οδηγούν σε κούρα, ραντεβού με μόνο σκοπό να τα ξελογιάσουν.

Αυτόν τον νεαρόν πρέπει να προσέχουν τα κορίτσια. Γιατί δεν είναι ακόμα ικανοί να έχουν ένα άγνο σκοπό γάμου. Και πρέπει να τους απομακρύνουν με κάθε τρόπο. Κι' ο καλύτερος τρόπος είναι να τ' αφήνουν να ζουν στην ευκαίρια να ζητήματα με μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ως τότε καλύτερα μπορεί να ξεκαθαρίσετε το ενδιαφέρον σας για τις δύο κοπέλλες με τις οποίες συνδέστε.

Μα ρα μ' ένω λουλούδι: Δι' α: Άκριβώς τα ίδια έχω να συστήσω και σ' έσας. Είστε πολύ νεαρός, για να μπλεχτείτε σε αισθηματικά ζητήματα, που με την απειρία και την αφέλεια σας μπορεί να σας υπλύνουν άσχημα. Κι' αφού θέλετε χρόνια ακόμα για να ενηλικιωθείτε, πως μπορείτε από τώρα ν' αναλάβετε υποχρεώσεις απέναντι στην κοπέλλισσα για το μέλλον σας; Πώς είστε βέβαιος, τουλάχιστον έσεις, ότι θάσαστε πιστός στο λόγο σας για τόσα χρόνια; Κι' αν στο μεταξύ τύχη καμμία ωμοφύη ή πλούσια κοπέλλα να σας αγαπήσει παράφορα και αν την θαλήσετε κι' έσεις, τί θ' απογίνει η μικρούλα, που θέλετε να τη... σκληρώσετε από τώρα;

Απελπισμένες καρδιές: Εκτιμώ, καλές μου δεσποινίδες, πάρα πολύ τον ευγενικό σας πόθο να ενοσώθητε, αλλά δυστυχώς δεν είναι σε θέση να ικανοποιήσω την παρακλησί σας, γιατί δεν γνωρίζω να σας συστήσω κάποιον. Νομίζω όμως ότι η ραπτική είναι δουλειά που έχει πέρας, όπως λένε, κι' αν απευθυνθείτε σε διάφορα άτομα, κάποιον θα υπορέσετε να προσληφθεί. Άκόμα και στις μικρές αγελίες των εφημερίδων συχνά δημοσιεύονται τέτοιες ευκαιρίες.

Εν'ό μ' την παριζιάνικη μοδιστοσύλη ασχολήθηκαν μένοι σήμερα πολλοί συγγραφείς και μουσικοί και οι παριζιάνικα μαννέκεν. Ο Παριζιάνος γλύπτης Ζαν Βιεντό ανέλαβε να επανερθε στην την αδικία κατασκευάζοντας τις προτομές όλων των συγχρόνων διασημών μαννέκεν της γαλλικής πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία μας, η Λάου, το πρώτο μαννέκεν του οίκου Ντιόρ, την στιγμή που τοποθετεί την δική της προτομή κοντά στις προτομές γνωστών συναδέλφων της.

Αυτόν τον νεαρόν πρέπει να προσέχουν τα κορίτσια. Γιατί δεν είναι ακόμα ικανοί να έχουν ένα άγνο σκοπό γάμου. Και πρέπει να τους απομακρύνουν με κάθε τρόπο. Κι' ο καλύτερος τρόπος είναι να τ' αφήνουν να ζουν στην ευκαίρια να ζητήματα με μεγαλύτερη σοβαρότητα. Ως τότε καλύτερα μπορεί να ξεκαθαρίσετε το ενδιαφέρον σας για τις δύο κοπέλλες με τις οποίες συνδέστε.

Μα ρα μ' ένω λουλούδι: Δι' α: Άκριβώς τα ίδια έχω να συστήσω και σ' έσας. Είστε πολύ νεαρός, για να μπλεχτείτε σε αισθηματικά ζητήματα, που με την απειρία και την αφέλεια σας μπορεί να σας υπλύνουν άσχημα. Κι' αφού θέλετε χρόνια ακόμα για να ενηλικιωθείτε, πως μπορείτε από τώρα ν' αναλάβετε υποχρεώσεις απέναντι στην κοπέλλισσα για το μέλλον σας; Πώς είστε βέβαιος, τουλάχιστον έσεις, ότι θάσαστε πιστός στο λόγο σας για τόσα χρόνια; Κι' αν στο μεταξύ τύχη καμμία ωμοφύη ή πλούσια κοπέλλα να σας αγαπήσει παράφορα και αν την θαλήσετε κι' έσεις, τί θ' απογίνει η μικρούλα, που θέλετε να τη... σκληρώσετε από τώρα;

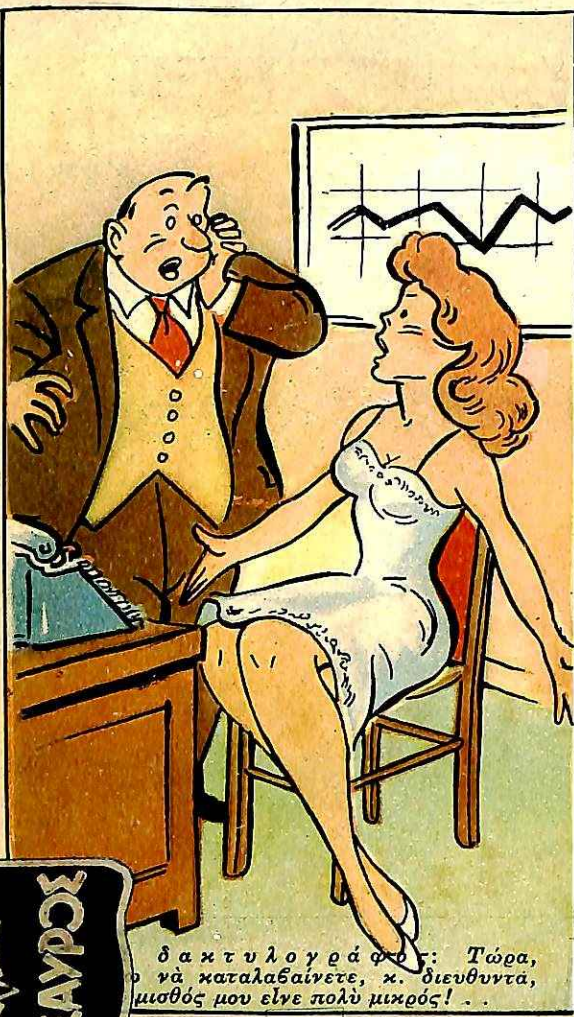
Απελπισμένες καρδιές: Εκτιμώ, καλές μου δεσποινίδες, πάρα πολύ τον ευγενικό σας πόθο να ενοσώθητε, αλλά δυστυχώς δεν είναι σε θέση να ικανοποιήσω την παρακλησί σας, γιατί δεν γνωρίζω να σας συστήσω κάποιον. Νομίζω όμως ότι η ραπτική είναι δουλειά που έχει πέρας, όπως λένε, κι' αν απευθυνθείτε σε διάφορα άτομα, κάποιον θα υπορέσετε να προσληφθεί. Άκόμα και στις μικρές αγελίες των εφημερίδων συχνά δημοσιεύονται τέτοιες ευκαιρίες.

Εν'ό μ' την παριζιάνικη μοδιστοσύλη ασχολήθηκαν μένοι σήμερα πολλοί συγγραφείς και μουσικοί και οι παριζιάνικα μαννέκεν. Ο Παριζιάνος γλύπτης Ζαν Βιεντό ανέλαβε να επανερθε στην την αδικία κατασκευάζοντας τις προτομές όλων των συγχρόνων διασημών μαννέκεν της γαλλικής πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία μας, η Λάου, το πρώτο μαννέκεν του οίκου Ντιόρ, την στιγμή που τοποθετεί την δική της προτομή κοντά στις προτομές γνωστών συναδέλφων της.

ΟΙ ΠΡΟΤΟΜΕΣ ΤΩΝ ΜΑΝΝΕΚΕΝ

Εν'ό μ' την παριζιάνικη μοδιστοσύλη ασχολήθηκαν μένοι σήμερα πολλοί συγγραφείς και μουσικοί και οι παριζιάνικα μαννέκεν. Ο Παριζιάνος γλύπτης Ζαν Βιεντό ανέλαβε να επανερθε στην την αδικία κατασκευάζοντας τις προτομές όλων των συγχρόνων διασημών μαννέκεν της γαλλικής πρωτεύουσας. Στη φωτογραφία μας, η Λάου, το πρώτο μαννέκεν του οίκου Ντιόρ, την στιγμή που τοποθετεί την δική της προτομή κοντά στις προτομές γνωστών συναδέλφων της.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ιατρός Δερματολόγος-Αισθητική

δακτυλογράφος: Τώρα,
να καταλαβαίνετε, κ. διευθυντά,
μισθός μου είνε πολύ μικρός!...

— Να σᾶς ξήση ὁ μικρός!... Πολύ χαριτωμένος εἶνε...
Πάει σχολεῖο;

— Λοιπὸν λέγε γρήγορα!... Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ μαντῶ;

— Πῶς πάει ἡ ἐφημερίδα;
— Μπορεῖτε νὰ βγάλετε μόνος σας τὸ συμπέρασμα...
Εἶμαι ὁ ἀρχισυντάκτης της!...